

Dark Desiring

Contents

Dark Desiring	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	21
5. Chương 5	27
6. Chương 6	34
7. Chương 7	41
8. Chương 8	49
9. Chương 9	57
10. Chương 10	66
11. Chương 11	76

Dark Desiring

Giới thiệu

Người dịch: Hanghulis Kế hoạch của anh đã thành công – cô không thể rời đi! Helen Coulth đến Sisily

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dark-desiring>

1. Chương 1

Helen chưa từng nhìn thấy chiếc máy bay nào như vậy. cô không cài dây an toàn và đứng lên, thích thú nhìn quanh. Tầm thăm đầy bao phủ trên sàn, những chiếc ghế lớn phủ da đen được sắp xếp quanh những cái bàn thấp, và một quầy bar được dựng lên ở trong góc. Toàn bộ khoang máy bay là nơi thoải mái nhất. cô quay sang bên người bạn đồng hành, đôi mắt màu xanh sáng lên niềm hào hứng.

“Em cứ nghĩ là chúng ta sẽ lên một chuyến bay theo lịch trình. Em chưa từng thấy cái nào như thế này ở ngoài đời! nó thuộc về ai vậy anh?”

Người đàn ông trẻ đứng cạnh quầy ba, và quan sát cô gái đi vòng quanh thích thú quan sát. Cô trông thật đáng yêu. Cô cao khoảng 1m70, có mái tóc vàng dài được búi lên trên đỉnh đầu, hé lộ ra những đường nét đáng yêu trên gương mặt và cái cổ xinh xắn của cô. Chiếc quần màu kem cô mặc bó sát lấy đôi chân dài thanh mảnh, và chiếc áo blouson giúp cô hoàn thiện bức chân dung tuyệt vời.

Lần đầu tiên anh gặp cô, thật sự anh tự hỏi liệu mình có đang làm đúng không. Cô trông quá ngây thơ, chết tiệt... anh nâng gọng kính lên tới miệng và ngậm nó. ồ, mọi chuyện sẽ không còn phải vấn đề của anh nữa.

Nụ cười ranh mãnh nở trên môi anh khi anh cất tiếng trả lời, “cẩn biệt thự này thuộc về người bác của anh; ông đã từng là một người phi công cừ khôi. Nhưng giờ những ủy viên mật mới ở đây dùng nó để đi lại.”

“Ồ, trông nó thật sang trọng,” Helen phát biểu, ngồi vào một trong những cái ghế mềm mại ở đó.

Lần cuối cùng cô đến Silicy là đi cùng với người cha của mình; tiếng thở dài nho nhỏ xuất hiện trong miền ký ức. ông đã từng là một giáo sư môn lịch sử Roma cổ đại, và cũng chính là một nhà lãnh đạo của một đảng lao động, từng khai quật một phần một dinh thự thời Roma gần thành phố nhỏ trung cổ của Piazza Armerina (một thành phố nhỏ của tỉnh Enna, thuộc khu tự trị Silicy của Ý). Mẹ cô đã mất khi cô mới chào đời, và điều tất nhiên là cô gần gũi với cha hơn hầu hết những cô bé khác cùng trang lứa.

Từ khi lên tám, cô thường có những kỳ nghỉ đi du lịch cùng với ông, không tới Ý thì tới Silicy. Lần cuối cùng cô đi cùng ông là khi cô 14 tuổi. năm sau ông từ chối cho cô theo cùng, và đi một mình, quay trở về cùng một người vợ mới tên Maria vào tháng chín. Mùa xuân tiếp đó, đưa em cùng cha khác mẹ với cô chào đời với cái tên Andrea. Họ chưa từng quay trở lại Silicy, và tận đến khi 18 tuổi cô mới tìm ra được nguyên nhân cho điều đó.

Cố đẩy những ký ức không vui ra khỏi tâm trí, cô liếc nhìn ông chủ Stephano Alviani, và cố nặn ra một nụ cười. trong thời gian nghỉ ngơi, anh trông không hề già hơn người em trai Andrea của mình. Cô nhớ lại lần đầu tiên gặp anh chàng người Ý trẻ tuổi này ở cuộc phỏng vấn cô đã ngạc nhiên thế nào. Cô đã hình dung về một giám đốc bộ phận quảng cáo trông thế nào, nhưng anh không hề giống như vậy mà giống một ngôi sao nhạc pop nhiều hơn. Và khi anh nói...

“Cô đáng yêu hơn so với anh ấy nói nhiều.”

Helen, hoàn toàn bối rối, đã đáp lại . “Ai nói cơ ạ?”

“tôi rất tiếc cô Coulthard, cô phải thứ lỗi cho tôi. Đó là cô Thomas. Cô ấy đã miêu tả cô với tôi. Không may tôi định để giới tính của mình trộn lẫn vào tiếng Anh. (I tend to get my genders mixed up in English) Dù chỉ khi nói chuyện thôi,” anh thêm vào, cười tinh quái.

Helen đã run lên cười theo anh, nghĩ rằng không có gì nghi ngờ với sự thật mà anh nhắc đến, bất cứ ai rõ ràng hơn cả nam giới sẽ khó mà hiểu được. đó chính là Miss Thomas, người đứng đầu trường cao đẳng thư ký, người đã sắp xếp cuộc phỏng vấn đó, nói rằng cô ấy cần một người thư ký có thể nói được hai thứ tiếng, và Helen là một lựa chọn thích hợp cho vị trí đó, khi thành thạo cả ngữ pháp và từ vựng tiếng Ý, và cô chỉ cần một tuần để hoàn thành khóa học của cô.

Cô yêu công việc của mình và hai tháng trước tại mục quảng cáo của Garston cô đã làm rất nhiều việc để giúp bản thân vượt qua nỗi đau quá lớn là mất cha và mẹ kể trong một tai nạn xe tháng Tám trước đó. Một năm sau chính dịp cuối tuần là lễ kỷ niệm đầu tiên cho đám tang của họ. Mary, cô gái làm chung văn phòng với cô và Pete chồng chưa cưới của Mary đã ủng hộ cô rất nhiều, và họ đều trở thành những người bạn trung thành.

Pete luôn luôn cảnh báo cô, rằng ông chủ của cô là một con sói đội lốt chàng Romeo. Anh ta Stephano là người đã hẹn hò với tất cả những người mẫu bước chân vào công ty này. Pete đã bị thuyết phục là việc tiếp quản công ty trước hai tuần Helen chính thức bắt đầu công việc ở đó, đã được sắp xếp trước để cho Stephano dễ dàng cập kê với tất cả các cô người mẫu. chuyện đó trở thành trò đùa lâu dài trong công ty. Thực tế không ai biết chính xác ai là người mua công ty đó.

Cá nhân Helen nghĩ là Stephano có một chút giống một chú mèo đáng yêu. Họ thường hay ra ngoài cùng nhau đến những bữa trưa và bữa tối vì công việc, và anh luôn luôn là một quý ông hoàn hảo. Helen là phiên dịch của ông ta, nhưng cô cảm thấy có âm mưu gì ở đây vì Stephano nói tiếng Anh khá tốt.

Dựa lưng vào ghế, Helen ngáp dài. Hai ngày cuối cùng là những ngày cực kỳ sôi động.

Vào buổi tối ngày thứ Ba, cô tham dự một cuộc gặp mặt ở đại sứ quán của Ý cùng với ông chủ. Họ đã gặp hai cặp đôi khác ở đó: Diego Fratelli, một người bạn kinh doanh của Stephano người này Helen đã từng gặp qua và cảm thấy anh ta khá quyến rũ, và người bạn gái không lấy gì làm quyến rũ của anh ta Caterina Belgosa, một phụ nữ da trắng tóc nâu rực rỡ già hơn nhiều so với Helen. Hóa ra cuộc gặp khá dài. Họ tiếp tục đi tới Savoy dùng bữa tối, và cuối cùng là tới Stringfellow.

Helen thấy buổi tối hôm đó đầy áp lực vì một người phụ nữ lớn tuổi hơn cô dường như ngay lập tức không thích cô và cô cũng không cố gắng thay đổi thực tế. Hơn hết, Helen nhớ đến bữa tối nơi mà cô đã từng gặp Caterina. Chỉ sáng hôm đó, trên trang tán gẫu của một tờ báo quốc gia nổi tiếng, cô thấy ảnh của Caterina rời sân bay Rome, nhưng chủ đề của bức tranh là người đàn ông đến tiễn cô ta.

Carlo Manzitti, một nhà công nghiệp khó hiểu người Ý, và một người mà Helen đã cố quên là người đó vẫn còn sống vào hai ngày trước. nên cô cảm thấy thật thur thả khi buổi tối đó qua đi, và dù nghĩ nhiều về nó vào lúc này, cô nhận ra là Stephano đã cư xử khá ngốc nghếch.

Diego dự định tất cả sẽ gặp lại nhau vào tối thứ Bảy, và Helen thấy vui vì cô đã có lý do tuyệt vời để từ chối. cô đã hứa tiếp tục ngày cuối tuần đi bơi thuyền với người bạn Robbie. Stephano tất nhiên không hài lòng, và sau khi nói tiếng chúc ngủ ngon vội vã tới cặp đôi còn lại, ép cô ra khỏi câu lạc bộ cùng anh, và trở về nhà tới một nhà cũ bằng đá xây trong trang trại, cô ở cùng đó với bà cô và Andrea ở Kent.

Buổi sáng ngày hôm sau, trên đường đến công ty, Helen thật bất ngờ khi thấy Stephano đã ở đó. Chuyện đó thật khó tin vì anh ta chưa từng làm việc trước 11 giờ trưa. Sau đó anh đánh rơi quả bom của mình.

Anh phải tham dự một cuộc hội ý ở Palermo trong hai tuần, và cô phải đi cùng anh. Anh đã sắp xếp để họ rời đi vào sáng ngày thứ Bảy, và nói với cô hãy nghỉ làm hôm đó để sắp xếp đồ. Anh sẽ ghé qua nhà cô vào lúc 8h 30 và đảm bảo với bà cô là cô sẽ được chăm sóc tốt, và chỉ có thể thôi. Trước khi Helen hiểu anh đang nói gì, anh đứng lên và rời khỏi, chỉ nhắc nhở cô đừng quên mang theo hộ chiếu khi cô bước ra khỏi cửa.

Helen nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời chiếu sáng vào những chiếc cánh máy bay làm cô chói mắt. sau đó Sicily xuất hiện, giống như trong mơ, ở ngay bên dưới họ. cô ngạc nhiên khi chiếc máy bay bay thật nhanh. Ngọn núi Etna đứng đó, nổi bật nơi phía đông của hòn đảo. những dòng nham thạch đen và những miệng núi lửa nhỏ hiện ra rõ ràng gần đỉnh, thon lại thành những vườn nho và khu rừng nhỏ tươi tốt dưới chân những con dốc, tạo nên sự đối lập tuyệt vời với những màu sắc nổi bật của chúng.

Họ hạ cánh ở sân bay Palermo. Cầm lấy hộ chiếu của Helen, Stephano đưa chúng lướt nhanh qua chỗ hải quan, và chưa đầy một giây sau họ đã ra khỏi sân bay, và anh đang giới thiệu cô với một người đàn ông đứng tuổi đứng gần chiếc Mercedes trắng bóng loáng. Helen xuất hiện trong cuộc giới thiệu bằng một nụ cười vui vẻ. sau đó, hít một hơi, cô thở ra hơi thở nóng thơm tho. Cô nhớ mùi hương của hòn đảo này: sự pha trộn giữa rượu vang và hoa và hương vị đặc biệt của thuốc lá đang được đốt lên, quá phổ biến với những cư dân Sicily.

Ngồi trên ghế sau của xe, cô không thể quan sát toàn cảnh bằng qua. Hoa được trồng ở khắp mọi nơi, những bông trúc đào đỏ hồng trắng và hoa phong lữ đỏ thắm bao quanh ngôi nhà mới xây tạo nên ánh vàng rực rỡ dưới ánh mặt trời sáng chói, trong khi những cái khác thì hoàn toàn bị che phủ bởi những cây dây leo sặc sỡ.

Họ đang đi xuống một con dốc, một con đường hai bên đều là cây cối, giờ cô mới nhớ ra là cô không biết họ sẽ ở đâu. Nằm dựa hoàn toàn vào ghế, cô hỏi Stephano, “Anh đã không nói cho tôi biết là chúng ta sẽ ở đâu ở Palermo,” sau đó lại thêm vào. “Chắc là chúng ta sẽ ở đây chứ?”

“Ồ, tôi chưa nói với cô sao? Chúng ta sẽ không ở Palermo, nhưng ... sẽ ở căn biệt thự của một người bạn. cô sẽ thích nó. ở đó có bể bơi...”

Helen không nghe được đoạn cuối của câu chuyện, khi cô lấy lại bình tĩnh nhìn vào khung cảnh thiên nhiên tuyệt vời phía trước họ. chiếc xe đi vòng quanh và dừng lại trước một tòa nhà màu trắng lâu đời, nằm ở khu đồi và đối diện với một cái hang nhỏ. Đó là ngôi nhà đẹp nhất mà cô từng thấy.

Bước ra khỏi xe, cô ngược nhìn khung cảnh và há hốc miệng. khu biệt thự được thiết kế có ba tầng, và mái vòm duyên dáng Moorish chạy dọc theo phía trước, tô điểm thêm cho hành lang và những tầng phía trên. Hiệu quả tổng thể của tòa nhà đẹp đến nghẹt thở, giống như dải đăng ten màu trắng lấp lánh trong ánh mặt trời. tấm bảng ở trung tâm tầng đầu tiên có ghi năm nhưng vẫn chưa có tên ở đó.

Rõ ràng nơi đây là một thương hiệu mới. những mảnh vườn bậc thang, xuôi xuống tạo thành dải rực rỡ của thảm thực vật nhiều màu sắc dừng lại ở bờ tường bằng đá lớn, với một cái cổng bằng sắt hoạt động khó hiểu, mở ra một bãi biển nhỏ đầy cát và biển lớn.

Nơi đây dường như khá quen thuộc, nhưng trước khi cô có thể theo đuổi suy nghĩ đó, Stephano nắm lấy tay cô và dẫn cô vào nhà. Căn phòng lớn với cầu thang làm bằng đá hoa cương ở cuối phòng. Sàn nhà, đồ khảm màu xanh và kem có độ bóng cao với những mảnh ghép sẫm màu hơn, hình thành một mẫu thiết kế bắt mắt. cô đã nhìn thoáng qua, nhìn xuyên qua cánh cửa được mở một phần, của một phòng ăn thanh lịch, và sau đó Stephano giới thiệu cô với một người đàn bà thấp đầy đà, mặc bộ đồ màu đen bất buộc.

“Đây là Sophia và là vợ của Tommaso cũng chính là quản gia ở đây.”

Helen mỉm cười quan sát người đàn bà lớn tuổi này, và được tặng lại một nụ cười lớn, để lộ ra bộ răng giả lấp lánh mà Helen đã từng nhìn thấy. stephano tiếp tục biện hộ, giải thích rằng anh phải rời đi ngay, nhưng Sophia đã chuẩn bị bữa trưa cho cô và, nếu có bất cứ điều gì cô muốn thực hiện thì cô chỉ muốn hỏi lý do thôi.

Không để cho Helen có cơ hội hỏi lại, anh quay gót và rời đi.

Cô không biết làm gì hơn là từ tốn theo Sophia lên cầu thang cẩm thạch lớn đó và đi vào phòng cô nơi cô sẽ ở trong suốt chuyến công tác của mình. Helen cảm thấy có chút bối rối vì mọi việc xảy ra quá nhanh, sau đó vui vẻ ngồi xuống giường một lúc cố gắng hiểu tường tận tất cả những chuyện mà cô vừa mới chứng kiến.

Căn phòng đẹp được trang trí bằng màu trắng và màu vàng. Chiếc giường lớn cỡ bốn bức tranh cộng lại được trang trí bằng loại ren màu trắng tốt nhất cùng với ga trải giường phù hợp. những chiếc cửa sổ dẫn ra ngoài hành lang, trải dài theo chiều dài của ngôi nhà.

Bụng cô sôi lên nhắc nhở đã lâu rồi cô chưa ăn gì cả. cô đứng lên, bước băng qua căn phòng đến cánh cửa duy nhất còn lại và mở nó ra, nhận ra mình đang đứng trong phòng tắm. nó cũng được trang trí bằng màu trắng và vàng. Cởi bỏ lớp quần áo, cô tắm nhanh, rồi quần chiếc khăn tắm khá lớn quanh người nhanh chóng quay lại phòng ngủ.

Cô mở vali, tìm thấy chiếc bikini màu trắng và mặc nó vào, nhanh chóng thay đổi trang phục cho phù hợp. cô để xõa tóc, vén qua tai, và nhanh chóng đi xuống cầu thang.

Sophia đang đợi ở phòng lớn, và dẫn Helen đi qua một cánh cửa phụ dẫn ra sân. Một chiếc bàn ăn được sắp sẵn dưới chiếc ô lớn có món thịt lạnh và salad tròn. Nửa bình rượu được đặt ngay cạnh chỗ duy nhất dành cho nó. Cảm ơn Sophia xong, Helen ngồi xuống và vui vẻ dùng bữa.

Khi đã dùng bữa xong và uống hai ly rượu vang, cô cảm thấy hoàn toàn thoải mái và hơi buồn ngủ. bể bơi ở ngay phía dưới bậc thang của sân đang mời gọi cô, xung quanh nó là những đồ nội thất dành cho vườn nằm rải rác. Đi xuống phía bể bơi, cô cố vấy và để nó vào một cái bàn gần nhất. sau đó, cùng với tiếng thở dài vì sung sướng tột bậc, cô nằm trải dài thoải mái trên một chiếc ghế dài.

Nửa tỉnh nửa ngủ Helen dùng bàn tay mảnh mai vỗ vỗ lên chân; cô thấy bức mình vì hình như có con côn trùng nào đó đang bò trên đùi mình. Mắt cô miễm cưỡng mở ra, rồi lại nhắm lại. đột nhiên cô mở to mắt ra, đuổi dài người ra dưới hơi ẩm của ánh mặt trời chiều, tay cô lại tìm kiếm trên đùi.

Cô đột nhiên ngồi dậy. không có con côn trùng nào cả mà đó là tay của người nào đó. Ngay tức thì cô tỉnh ngủ. đó chắc là Stephano, thật ngu ngốc.

“Stephano, cư xử...” cô dừng lại, tim đập thành thịch, ngạc nhiên nhìn người đàn ông đứng trước mặt.

Anh ta cao lớn, hay có thể cô cảm thấy thế khi đang ngồi trên ghế tựa nhìn anh ta đứng quay lưng về phía mặt trời. cô không nhìn rõ anh ta trông thế nào, nhưng chỉ riêng kích cỡ bề ngoài cũng cho cô khẳng định được đó không phải là ông chủ của cô. Sau đó anh ta nhanh chóng đứng sang một bên và đôi mắt của Helen lại càng mở to hơn.

Mái tóc dày đen nhuộm màu bạc được vắt cẩu thả sang một bên, để lộ ra chiếc trán rộng. tóc khá dài bao phủ quanh tai anh ta và kéo xuống tận đến bên cô áo sau lưng. Những cái cúc trên của chiếc áo bằng lụa để hở, hé lộ ra một bờ ngực rộng rậm lông kéo xuống tới cái eo theo. Chiếc quần đen dính chặt lấy đôi mông rắn chắc của anh, dưới lớp vải còn là hai bên đùi đầy cơ bắp, khi anh đứng đó cho tay vào túi quần anh trông giống là một vị thần chuyển thế.

Anh ta không chỉ đẹp trai bình thường, mà sức mạnh của cá nhân hiện rõ lên trong từng đường nét trên khuôn mặt. đôi lông mày nâu đặt trên đôi mắt đen. Mũi anh ta thẳng nhưng khá lớn; những đường cắt sâu vào làn da rám nắng từ mũi đến miệng; môi anh rắn chắc, cái cằm đầy – chứng cứ cho bản chất gỏi cảm của anh.

Toàn thân Helen run lên vì sợ hãi khi cô nhận ra anh và đây là đầu tiên cô thấy vẻ xấu xí ở trên trán anh. Carlo Manzitti! Tay cô nhanh chóng đưa lên miệng, và cô lặng lẽ la lên, không.... Không thể là nó.

Giọng nói của anh trầm, lạnh lùng phá vỡ sự im lặng đóng băng. “helen chúng ta lại gặp nhau. Cũng lâu rồi nhỉ.”

Cô nhận ra cơn ác mộng tồi tệ nhất của mình trong sâu thẳm lời nói của anh. Làm thế nào mà cô có được hy vọng là quên được anh? Cô nghĩ ngợi đưa chân lên ghế/ ý nghĩ duy nhất bây giờ là chạy trốn, nhưng đã quá muộn rồi. cánh tay nâu đưa ra nắm lấy tay cô, kéo cô đứng dậy. Mái đầu đen đó nhào tới, miệng anh nhấn chìm miệng cô trong cái hôn cuồng nhiệt.

Những hình ảnh ký ức của thời gian đã qua lướt qua trong tâm trí cô, những ký ức mà cô cố quên đi đã lâu rồi lại quay lại nhấn chìm cô. Đôi tay anh nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể gần như ở trần của cô, nhẹ nhàng dạo qua từ vai đến đùi cô. Helen, đông cứng người lại vì sốc, không có cách nào chống lại khi miệng anh chiếm lấy miệng cô và buộc môi cô tách ra để cho lưỡi anh đi vào trong. Một bàn tay khum lấy mông cô, lướt nhanh qua bề mặt phẳng của bụng, những ngón tay của anh thăm dò bên dưới lớp bikini mỏng manh.

Helen run lên không kiềm chế được trong vòng tay anh, và nỗi sợ hãi choáng hết tâm trí cô bằng từng sự vuốt ve quen thuộc của anh, đưa cô quay về với thực tế. cô giật người lại, kéo đầu lại cùng lúc để tránh miệng anh.

“Không... không! Làm ơn,” cô la lên.

Giọng nói của cô dường như thức tỉnh anh, và đôi mắt đen của anh nhẹ lại, khi anh nhìn thấy gương mặt đầy hốt hoảng của cô.

Sau đó, anh dần từng từ bằng giọng nói trầm lạnh lùng vì tức giận. “Anh đã đợi em hai năm rồi, và bây giờ em sẽ không thể ngăn anh.”

Helen hoảng sợ, cảm xúc trước đây thức dậy làm cơ thể cô điên đảo, và trái tim đập điên loạn trong lồng ngực khi anh lại kéo mạnh cô vào anh.

Anh nói giọng kéo dài. “Em thật sự không nghĩ là tôi sẽ cho phép em rời khỏi tôi dễ dàng như thế đúng không Helena? Em nên hiểu cái gì của tôi thì tôi quyết không rời. và em là của tôi đúng thế không em yêu?”

Sự quyến rũ đầy mĩ mai của anh làm cô khó chịu và sự sợ hãi cũng như lo lắng làm lòng cô thất lại. cô không thể trả lời anh vì tâm trí của cô đang rối loạn, cơ thể phản bội chính cô khi cảm nhận được mỗi cơ bắp của người đàn ông đang ôm cô.

“Gì vậy? không có gì để nói sao?” anh chế giễu, cái nhìn đen tối của anh chưa từng rời khỏi gương mặt cô.

Cô run rẩy miết môi. “Làm ơn, Carlo, xin anh để em đi.”

Đôi mắt cô mở to và cầu xin bằng sự xanh xao chết người của gương mặt cô. Giọng nói của anh nghe chế diễu, chứng minh rằng anh hoàn toàn biết được anh đã ảnh hưởng lên cô thế nào. “Đó có phải là tất cả những gì em muốn nói sau chừng ấy thời gian sao?” không đợi cô trả lời, anh nói tiếp, “Tại sao anh nên để em đi? Anh thích cảm giác cơ thể tuyệt vời của em ở bên dưới anh và anh nhớ là em chưa từng chán sự vuốt ve của anh trong quá khứ. Thực tế hoàn toàn ngược lại.”

cho phép tay trượt xuống dưới mông cô, kéo tay cô xuống chỗ mông anh. “Có chuyện gì vậy Helena? Có phải khuôn mặt có sẹo của anh làm em sợ phải không?”

“Không, ... tất nhiên là không,” cô thì thầm, mở mắt ra. “Chuyện gì đã xảy ra vậy?” cô hỏi mục đích chính là giúp mình có không gian để thở hơn là muốn biết nguyên nhân thực chất, nhưng cô ước là cô không nghe được câu trả lời của anh.

Anh chế nhạo. “Em quan tâm đến anh sao. Nhưng quá trễ rồi. anh có nó vào cái đêm mà em chạy trốn khỏi anh. Anh lái xe đến Rome mà không tập trung được, và đâm xe. Anh chắc em sẽ đồng ý điều đó không có gì là ngạc nhiên cả.”

Helen đứng bất động, không thể nói lên lời. hai năm liền cô đã đau đớn thể nào để tạo ra lớp vỏ bảo vệ ấy giờ thì nó vỡ tan vì sự xuất hiện của người đàn ông này, và vì điều anh vừa nói với cô. Anh đã từng kiểm soát cô một lần rồi. và lần đó cô không thể từ chối anh, không muốn, và cô không còn chút khả năng nào để chống lại anh.

Hai năm trước, trong kỳ nghỉ cùng gia đình ở gần Rome cô đã gặp Carlo Manzitti, và điên cuồng yêu anh, và anh cũng yêu cô, hay là anh đã làm cho cô tin vào điều đó. Giấc mơ tình yêu của tuổi trẻ kéo dài có tám ngày ngắn ngủi, trước khi cô biết được sự thật và cay đắng vỡ mộng. cô không thể biết được tại sao anh lại ở đây lúc này. Ngay khi suy nghĩ đó xuất hiện cô liền buột miệng.

“Em không hiểu làm thế nào anh lại ở đây và tại sao. Em chưa từng muốn anh...”

Anh không để cô nói hết câu. Khuôn mặt điển trai của anh nheo lại vì tức giận. “Em chưa từng muốn anh sao? Có lẽ anh nên nhắc em nhớ là em không muốn điều gì,” anh nói nhẹ nhàng ngọt ngào, cái nhìn u ám của anh dán chặt vào khuôn mặt nhợt nhạt của cô.

Với Helen cô chưa từng phá bỏ sự liên lạc. những ngón tay dầu của anh nhẹ nhàng vuốt chỗ tóc vàng ra khỏi lông mày cô. Sau đó miệng anh ở trên miệng cô, nhưng giờ thì dịu dàng hơn. Anh ngọt ngào, quyến rũ hôn và vuốt ve cô, một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve chỗ nhô lên mềm mại của ngực cô khi anh đặt cô xuống ghế dài.

Với Helen, sự quyến rũ có chủ ý của các giác quan nguy hiểm hơn 100 lần so với cơn giận của anh. Anh đang đánh thức những cảm giác và khao khát đã lãng quên bị chôn sâu của cô và cô không muốn nhận ra điều đó. Cô kiêu căng cố thoát khỏi anh. Cô nâng tay lên, siết chặt lấy tay anh như nỗ lực yếu ớt chống lại anh, nhưng cảm nhận cơ thể ấm áp của anh chỉ làm tăng thêm ý thức của cô về anh. Nhưng ngón tay dài của anh tìm thấy dải băng trên đầu chiếc bikini và kéo nó lỏng ra. hơi thở của anh phả vào tai cô, và hơi thở của cô nghẹn lại trong cổ họng, khi anh nâng người mình lên bằng khuỷu tay và nhìn vào cơ thể ở trần của cô.

“chúa ơi, em quá xinh đẹp Helena,” anh thì thầm, hạ thấp đầu xuống khi anh nói.

Một cánh tay màu nâu nhẹ nhàng khum lấy một bên hông đào đầy đặn của cô, ngón tay cái của anh trêu chọc nụ hoa tạo ra sự căng thẳng ngay lập tức, trong khi lưỡi anh nhẹ nhàng đặt lên cái bên cạnh cũng với một sự ảnh hưởng tương tự.

Helen rên rỉ, vì sung sướng nhiều hơn là sợ hãi. Cô nhắm mắt lại, mùi hương đàn ông xộc vào mũi cô, hơi thở của anh ấm nóng trên đôi hông đào mềm mại của cô. Chuyện này không thể xảy ra, đó là một ác mộng! nhưng, khi miệng anh ngậm lấy nụ hoa trêu đùa nó bằng lưỡi và răng, cô hoàn toàn mất kiểm soát. Ngọn lửa khao khát chiếm lĩnh lấy mọi mạch máu của cô, nhịp tim của cô y như đang đánh trống trong đầu cô, và bóng đen nhân từ bao phủ cô.

Helen mở mắt ra nhìn thấy Carlo đang đứng trước cô, tay anh cầm một ly.

“Hãy uống cốc này đi. Nó sẽ làm em cảm thấy tốt hơn. Có quá nhiều ánh mặt trời ... hay cái gì đó..” anh trêu chọc rồi đưa cho cô cốc nước có màu hổ phách.

Cô chậm chạp ngồi dậy và cầm lấy ly anh đưa cho, nhanh chóng uống hết nó, chỉ khiến cô ho dữ dội gần như là ngạt thở khi cô nhận ra nó là rượu brandy.

Chắc hẳn cô đã bị ngất, và mơ hồ tự hỏi cô đã ở trong tình trạng đó bao lâu rồi. cô đỏ mặt lại vì mái tóc rối tung khi cô nhớ ra chuyện gì đã xảy ra trước khi cô ngất đi và nhanh chóng cúi xuống. chiếc bikini đã được đặt vào chỗ cũ. Cô cho là cô nên cảm thấy biết ơn, nhưng cô chắc chắn sẽ không cảm ơn anh, cô nghĩ dứt khoát, đặt ly nước xuống nền.

Cô thận trọng nhìn anh khi anh kéo ghế ngồi đến chỗ đối diện và ngồi xuống đó, đôi chân dài của anh nhẹ nhàng duỗi ra phía trước, đôi bàn tay đặt sau đầu, hoàn toàn thoải mái. Khuôn mặt đen của anh không để lộ chút cảm xúc gì, giống như một người lạ lịch sự. cô gần như không thể tin vào những thứ mà cô chứng kiến trong nửa giờ qua.

Cô phải thừa nhận anh vẫn là một người đàn ông quyến rũ. Vết sẹo trên trán cong xuống xương gò má, chỉ tô điểm thêm khí chất kiêu ngạo đánh tự hào của anh. Anh thể hiện nam tính nguyên sơ của mình nên những người đàn bà trên thế giới đều không thể cưỡng lại được. không biết anh đã giận đến thế nào khi cô chạy trốn khỏi anh. Đó không phải là vì anh quan tâm tới cô, cô tự nhủ. Đó chỉ đơn giản là vết mẻ trong cái tôi đàn ông của anh.

Cô run lên, đột nhiên thấy ớn lạnh, và nhìn ra xa hướng về phía biển. không có gì thay đổi cả. mặt trời rực rỡ giữa nền trời xanh trong, nước trong hồ lấp lánh sắc bạc trong ánh nắng, và mùi hương nồng nàn của khu vườn vẫn thoang thoảng trong không khí. Không, không có gì thay đổi từ giây phút cuối cùng đó trừ việc thế giới của cô đã sụp đổ.

2. Chương 2

Giọng nói của Carlo vang lên làm gián đoạn dòng suy nghĩ của cô, “Helena, anh nghĩ anh và em nên có cuộc nói chuyện nho nhỏ,”

“Đúng thế, điều này quả là khôn ngoan,” cô đáp lời anh, không thể che giấu được sự cay đắng trong giọng nói của mình. Cô có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi trực tiếp anh: bằng cách nào mà anh có mặt ở đây ngay từ đầu. đó chắc chắn không thể là sự trùng hợp ngẫu nhiên. “Anh là một người bạn của Stephano,” cô chỉ ra, không phải đang hỏi anh.

Anh nhìn cô, đôi mắt nâu ánh lên sự khôi hài. “Bạn, bác, ông chủ, em tự nghĩ đi,” anh gợi ý.

“Stephano là cháu trai của anh sao?”

Đôi mắt cô nhìn anh bằng sự ngạc nhiên. Sau khi dần trải qua sự bối rối mơ hồ trong nửa giờ qua đầu óc cô đã được phục hồi, và cô không thích điều mà cô đang nghĩ đến. “Ai sở hữu căn biệt thự này?”

“Anh.”

Chỉ một từ thôi cũng đủ tạo ra một chấn động mới tăng thêm nỗi sợ hãi dọc sống lưng cô. Cô phải tiếp tục hi vọng rằng cô sai và đó là một sự trùng hợp khủng khiếp.

“Em đến đây để gặp Stephano. Em không biết là nình lại ở đây với vai trò là thư ký của anh?”

Carlo lười biếng duỗi người trên ghế, và nhìn ra hồ nước lâu hay như thể nhìn vào cô gái đang chờ đợi này. Cô đoán là anh bắt cô phải đợi câu trả lời.

Anh vui vẻ quay về phía cô, gương mặt khó đoán.

“Anh thật sự ghét phải làm một quý bà thất vọng nhiều như thế, anh e là anh đã biết việc em đến đây. Thực tế anh sắp xếp cả chuyến đi. Anh mua chuộc bà Garston để Stephano nhận em vào làm và đưa em đến đây

đến nhà của anh. Anh phải cảm ơn cậu ta. Cậu ta đã thành công như dự đoán. Dù anh không nghĩ em không thể nào ngốc đến vậy.”

Helen co rúm người lại trước lời nói mỉa mai của anh. Nhưng anh đúng. Cô đã nhận được việc thật dễ dàng, trước khi khóa học đại học của cô kết thúc, và chuyện đó quá đúng. Trong lần phỏng vấn, Stephano đã nói, “anh ấy nói với tôi cô rất đáng yêu,” sau đó sửa lại lỗi sai của mình lấy cớ là sự nhầm lẫn của ngôn ngữ; tuy nhiên tiếng Anh của anh ta gần đạt mức hoàn hảo.

Tuần đầu tiên đi làm, cô nhận ra công ty mới được tiếp quản có hai tuần trước đó, và không ai biết ông chủ là ai, cô đã tò mò nhưng cô không nghĩ gì cả. cô nhìn Carlo. Thật sự anh đã trải qua nhiều rắc rối vậy sao?”

Cô lưỡng lự hỏi, “Vậy cuộc họp ở Palermo là điều bịa đặt đúng không?”

“cuối cùng tôi cũng có được em!” tia sáng chiến thắng lấp lánh trong chiều sâu của đôi mắt anh. “Không, không có cuộc họp nào cả em yêu ak,” anh nói đầy ác ý. “Em ở đây theo lệnh của anh, và vì quyền lợi của anh, nên đừng lãng phí thời gian của em để tự lừa gạt bản thân. Căn biệt thự này là của em và em là của tôi..” anh do dự, chọn lựa từ ngữ cẩn thận. “làm thế nào để diễn đạt nhỉ? Là khách của tôi vào lúc này.”

Helen trân trân nhìn anh. Trong suốt cuộc đời mình cô chưa từng cảm thấy bất lực như lúc này. Người đàn ông này ghét gia đình cô, cô biết chuyện đó; và tận sâu trong lòng cô cô biết có lẽ anh đang có một vài sự tính toán nào đó. Đôi mắt đen chưa từng rời khỏi gương mặt đỏ bừng của cô, anh giống như một con mèo đang vờn mồi và cô là con mồi đó...

Sự im lặng bao trùm lên họ, cô cảm thấy căng thẳng lớn dần lên trong tâm trí mình tận đến khi cô buộc phải nói.

“Tại sao vậy Carlo? Tại sao anh lại sắp xếp đưa em tới đây? Hai năm rồi chúng ta không hề gặp nhau.” Cô do dự, đợi câu trả lời, nhưng nhìn vào sự băng giá của anh khiến cô tiếp tục lấp bắp. “Em- em biết là chúng ta đã chia tay trong oán- oán giận.”

Bức tranh sống động về cuộc gặp cuối cùng lướt qua đầu cô. “Em biết anh muốn lợi dụng em để có thể gặp được cha em và Maria, nhưng giờ cả hai người đã mất, nên không có lý do gì để anh ghét họ nữa.” trước khi cô nói được từ cuối cùng, cô biết cô đã phạm phải sai lầm.

“Em nói là không có lý do nào cả!” đôi mắt đen của anh sáng lên vì tức giận. “Thực tế em chạy trốn anh, sau khi em đã hứa, lời thề quá quá ngọt ngào của tình yêu, đó có phải là một lý do tốt không?” Anh mỉa mai.

Helen vặn những ngón thanh thanh mảnh của mình trong lòng, kinh hoàng vì sự cay đắng cô cảm nhận được từ lời nói của anh.

“Để mất một người bạn gái vì cha em đã đủ sỉ nhục lắm rồi, nhưng thứ hai... tôi là một người Silicy, em nên nhớ điều đó. May cho em là cha em đã đưa em ra khỏi đất nước này nhanh đến thế.” Môi anh cong lên và kết hợp với hàm răng tạo thành một nụ cười mỉa mai. “Và sự may mắn của em vẫn còn đó, vì tôi đã quyết định giữ lại em.”

Cô nhắm mắt lại trong một giây, nhịp đập ngu ngốc trong đầu cô càng ngày càng tệ theo từng phút, và cô thấy sốc nặng vì những lời nói của anh. Tập trung mọi sức mạnh ý chí của mình, cô mở mắt và buộc mình phải đối diện với anh.

“Giữ em lại sao Carlo! Ý anh là sao?” cuối cùng cô cũng cất tiếng hỏi, giọng nói bình tĩnh đến ngạc nhiên.

“Ý tôi là sao ư? Tôi nghĩ em biết rất rõ đó em yêu.Em sẽ trả tôi những thứ mà Marcia đã cho cha em.”

“Em không hiểu anh muốn gì nữa.”

“Helena yêu quý,” anh nói xấc xược. “Em sẽ không thể nào ngây thơ đến thế chứ. Em có một đứa em trai đó.”

“Đúng là thế, nhưng điều đó có liên quan gì đến chuyện này?” cô hỏi, thắc mắc tự hỏi sao em dượng của cô có thể làm cho Carlo Manzitti thích thú được.

Đôi lông mi đen của anh nhướn lên chế nhạo. “Vậy em ước có thể giả vờ ngây thơ đến mức đó sao. Rất tốt, tôi sẽ giải thích rõ.”

Dù rõ ràng trong giọng nói của mình anh tin cô đang cố tình không hiểu. “Bố tôi là một người đã già và lắm bệnh tật. Ông ấy mong thấy tôi kết hôn và có con trai để nối dõi. Một ước muốn hết sức tự nhiên, và tôi chắc chắn em cũng đồng ý về điều đó. Nếu Maria vẫn còn ở đây chứ không chạy trốn theo cha em, cô ấy sẽ có con với tôi. Anh thêm vào châm chọc. “Có lẽ vẫn sống đến hôm nay. Tuy nhiên, em ở đây, và cực kỳ thích hợp.”

“Sao anh dám nói thế?” Đôi mắt xanh của Helen quắc lên. “Cha và Maria yêu nhau, anh chả biết gì cả. tai nạn là một thảm họa-” giọng cô vỡ òa ở những từ ngữ cuối cùng.

Nuốt nước bọt nặng nhọc, cô cố kiểm soát tâm trạng của mình, nhưng biết có một phần sự thật trong lời nói cuối cùng của anh đi ngược lại với cô. Cô quyết tâm nói tiếp. “Em không biết anh đang chơi trò gì, Carlo, và em không muốn biết. em sẽ rời khỏi đây nhanh nhất có thể.”

Cơn giận giúp cô có sức mạnh chống lại anh, để anh biết rằng cô không còn là cô gái 18 tuổi ngây thơ anh có thể không chế chỉ bằng một cái nhìn không hài lòng.

Carlo chậm chậm đuổi thẳng người ra, và tinh tế xoay người, nói chuyện khi anh trên đường quay vào nhà.

“Tôi có một vài việc cần làm. Chúng ta sẽ tiếp tục câu chuyện này sau. Tôi khuyên em nên về phòng và nghỉ ngơi. Quên chuyện muốn rời khỏi đây đi. Em sẽ không đi đâu cả.”

Chỉ khi anh vào nhà Helen mới thấy Sophia đứng ở trước hiên. Vậy đó là lý do cho sự tự do không lường trước của cô.

Helen nhặt vấy lên và mặc vào người. trong một lát cô có một động lực điên cuồng quay người đi và bỏ chạy, đến bất cứ nơi đâu có thể tránh xa được anh, cô tự nói với mình, ngay sau đó từ bỏ ý tưởng đó, buộc bản thân phải suy nghĩ tỉnh táo hơn. Cô còn không chắc ngôi biệt thự này nằm ở đâu để bắt đầu ý tưởng chạy trốn. họ đã không đi qua Palermo khi rời khỏi sân bay mà đi dọc theo đường quốc lộ. Bực mình nhớ lại những đặc điểm địa lý của hòn đảo, cô đoán cái vịnh này chắc phải nằm ở đâu đó ở vịnh Castellammare, nhưng cũng không có gì khác biệt, cô vẫn không biết bắt đầu từ đâu để tìm một con đường bộ rất dài tới thành phố gần nhất. hơi nóng bắt đầu trải lên người cô, trừ khi cô nhanh chóng về phòng, nếu không đôi chân run rẩy này sẽ vỡ vụn ra mất.

Carlo đang đứng trong căn phòng lớn, nói chuyện điện thoại, cơ thể cao lớn của anh tựa vào tường khá bất cần. Helen ném cái nhìn thận trọng vào anh, hàng mi sụp xuống, chán nản đi qua anh đến bên cầu thang.

“Đợi đã Helena.”

Cô dừng lại, cô đứng trên bậc thang đầu tiên, không chắc có nên lời anh đi không.

“Chúng ta sẽ ăn tối với cha tôi, hãy chuẩn bị sẵn sàng vào lúc 8 giờ 30.” Anh yêu cầu cô và sau đó quay lại với cuộc điện thoại, cho rằng việc cô chấp nhận là điều hiển nhiên.

Cô tiếp tục đi lên cầu thang mà không trả lời, rất bực mình vì thói ngạo mạn của người đàn ông này. Cảm giác này cùng với cảm giác thả lỏng mạnh mẽ khiến cô đóng cửa phòng ngủ lại. những việc trong một ngày, đặc biệt là một giờ qua, đã khiến cô hoàn toàn kiệt sức. cô nằm xuống giường, và thờ ơ nhìn căn phòng xinh đẹp mà chỉ vài giờ trước cô cảm thấy rất hào hứng.

Thành thật mà nói, Helen đã phải thừa nhận với người đàn ông dưới lầu kia đã đúng vì cách cư xử bực bội của anh với cô. Hai năm trước cô đã hứa lấy anh. Họ đã đi chọn nhận rồi. sau chỉ có hai ngày, cô phải chạy trốn anh. Cô chưa từng mong gặp lại anh, và ngay lúc này cô không thể nghĩ đến bất cứ đến việc gì có thể làm với chuyện đó. Nhớ lại việc anh nói với cô về tai nạn xe của anh, cái đêm mà cô bỏ anh, không làm cô cảm thấy tốt hơn. Suy nghĩ đến việc Carlo bị thương đơn độc một mình, và biết rằng cô cũng có một phần trách nhiệm gián tiếp làm cô hoảng sợ.

Cô nằm phịch xuống giường, đặt một tay lên mắt giống như cử chỉ của sự bất lực khi những kí ức cô đã khó khăn nắm mới quên đi được đã trở lại ám ảnh tâm trí cô.

Cô tốt nghiệp vào mùa hè. Toàn gia đình đang đi nghỉ ở một biệt thự cách Rome một vài giờ lái xe. Cha cô luôn luôn đi thuyết giảng hay thăm các khu khai quật suốt cả tuần, chỉ quay lại biệt thự vào cuối tuần. Martia, Andrea và cô đã dùng hầu hết thời gian đi quanh hồ bơi khi không có việc gì làm.

Gần cuối kỳ nghỉ thì Gran gọi điện từ Anh để thông báo kết quả thi của Helen, nói cho cô biết rằng cô đã đỗ kỳ thi đại học. Maria đã quyết định là họ sẽ đi mua sắm ở Rome vào hôm sau, Thứ Năm để tổ chức ăn mừng.

Họ bắt đầu mua sắm ở Vanletino, Maria đã mua cho Helen bộ đồ bằng lụa màu xanh ngọc bích đắt khủng khiếp và trông hoàn toàn phi thực tế. sau đó họ đi dạo khoảng hơn một giờ, cuối cùng cũng dừng lại ở Via Condotti, có lẽ là phố mua sắm nổi tiếng trên thế giới.

Cuối cùng, vì đau chân và mệt mỏi họ bước vào quán cà phê Creco, khi đó Helen nghe thấy, một tiếng gọi Maria xuyên qua tiếng ồn ào trên phố. Cô cầm tay người mẹ kế, quay quay lại, thấy mình đập mạnh vào một người đàn ông cực kỳ cao có đôi mắt nâu sâu nhất mà cô từng thấy.

Anh ta nhìn thẳng xuống Helen, một cánh tay có sẹo cầm lấy cánh tay trần của cô trong khi đôi môi đẹp đến hoàn hảo của anh nở một nụ cười ấm áp như thể anh quen biết cô.

Cô nhớ mọi chuyện như thể mới hôm qua. Vóc dáng tuyệt vời của anh tuyệt vời hơn nữa trong chiếc quần lụa màu xám, và chiếc áo sơ mi màu trắng rực rỡ cùng chiếc cà vạt đen hơn, cái này đối lập hoàn toàn với gương mặt rậm rắng của anh. Mọi thứ của anh đều giàu có, tính cả đôi giày da được thiết kế riêng nữa. cô nên nhận ra rằng có cái gì đó không đúng lắm khi Maria giới thiệu anh.

“helen, đây là Carlo Manzitti.” Dì ấy lưỡng lự một chút xíu. “Là bạn của anh dì ở xưởng đóng tàu.” Rồi quay sang anh khi nói. “Helen, là con riêng của chồng em.”

“Xin chào Signor Manzitti,” Helen đã xoay sở thoát ra, bị choáng ngợp bởi bàn tay ấm áp của anh trên tay cô.

Anh nhìn cô, vui vẻ vì sự bối rối hiện rõ của cô, và hoàn toàn ý thức được tác động từ vẻ quyến rũ nam tính của anh lên phái nữ.

“Ồ, làm ơn hãy gọi tôi là Carlo. Không cần dùng đến tiếng Anh trang trọng của em đâu.” Anh mỉm cười. “Và anh sẽ gọi em là Helena. Anh chắc rằng chúng ta sẽ trở thành những người bạn, những người bạn rất tốt,” anh phát biểu bằng thứ tiếng Anh không rõ là giọng của vùng nào.

Helen chưa bao giờ chú ý xem làm thế nào họ lại ngồi ở một bàn trong quán cà phê, cánh tay của cô vẫn cảm thấy như kiến bò từ cái chạm nhẹ của anh, và cuối cùng cô cũng ý thức được giọng nói của Carlo mang âm hưởng nhanh của tiếng Ý.

Trong khoảnh khắc đó, như thể chỉ có hai người họ trên thế giới này vậy. tiếng huyền ảo và tiếng còi xe xung quanh họ dường như biến mất. Một thứ vô hình đã được công nhận và cả hai cùng đồng ý. Anh đưa cánh tay mạnh mẽ đặt lên trên tay cô ở trên bàn, cái đầu đen cúi xuống bên cô...

“Tốt, cà phê của chúng ta đây rồi.” Giọng nói của Maria phá vỡ sợi dây vô hình nối liền hai người.

Helen rút tay lại như thể bị bỏng. chắc cô bị điên mất rồi, tưởng tượng ra đủ thứ. tại sao một người đàn ông tuyệt đẹp như Carlo lại làm cô điên đảo? anh có thể là sự lựa chọn của toàn thể những người đàn bà rõ ràng đang đưa mắt nhìn quanh căn phòng. Tất cả đàn ông ở đây dường như đang quan sát anh.

“Con yêu, con ổn chứ? Dì biết con muốn đi ngắm cảnh tới nhường nào.” Không đợi Helen trả lời, Maria lo lắng. “Nhưng dì thật sự không thích lắm, dì đã ngắm chúng trước kia rồi, và tiện đây dì phải trở lại biệt thự lúc hai giờ vì Andrea. Carlo sẽ làm một hướng dẫn viên tốt hơn của con, và anh ấy sẽ đưa con về nhà vào giờ ăn tối.”

Đó là cách chuyện đó bắt đầu.

Helen không ngừng lần qua lần lại trên giường, cơ thể cô nóng lên vì những ký ức hiện lên trong tâm trí. Cô đã là một kẻ thất bại tuyệt đối trước một Carlo sành sỏi, nhưng lúc đó cô ngây thơ tin là anh có cùng cảm giác với cô. Tận một thời gian sau, rất lâu sau đó cô mới tìm ra sự thật.

Chúa ơi, cô đã ngu ngốc tới mức nào! Hãy nhìn lại xem, cô tự hỏi tại sao Maria không cảnh báo cô. Hơn ai hết, Di ấy chắc chắn phải biết anh ta nhấn tâm tới mức nào.

Bữa tối hôm đó, Maria không đề cập nhiều tới Carlo, chỉ chỉ ra rằng anh 34 tuổi, già hơn Helen rất nhiều, nên sẽ thật không ngoan không đề cập tới việc ra ngoài cùng anh với cha cô. Chuyện đó chỉ làm cho ông lo lắng. Sau tất cả mọi chuyện, họ chỉ còn một tuần nghỉ ngơi, nên không có gì có thể tạo ra một tình bạn.

Helen đã đồng ý, rất nhiều lần trong thế giới mơ mộng của riêng cô cô băn khoăn về lời nói của Maria. Carlo đã nói với cô rằng anh phải tới bữa tiệc sinh nhật của cha anh vào cuối tuần, nhưng anh sẽ quay lại vào thứ hai, anh hứa với cô.

Đúng như những gì anh nói, anh xuất hiện ở căn biệt thự vào giờ ăn trưa ngày thứ Hai, và những ngày tiếp theo đó trôi đi trong niềm vui sướng ngọt ngào dành cho Helen. Họ đi du lịch ở Rome với tính toán hoàn hảo đáng ra vắt kiệt sức lực của chiếc xe đạp cứng rắn nhất, nói chuyện, cười đùa, thi thoảng dừng lại ở một quán cà phê vỉa hè, và chỉ quan sát thế giới vận động.

Sự cuốn hút về thể xác giữa họ trở nên mạnh mẽ. cô chỉ nhìn thấy anh đã muốn anh rồi. khi anh đưa cô về nhà lúc ban đêm, những chiếc hôn nồng nàn trao nhau đã làm cô phát điên. Anh chỉ chạm vào cô thôi mà người cô đã nóng bừng lên. Anh đã đánh thức cô đến mức gợi cảm thuộc về bản chất của mình mà cô không biết mình có, và chính sự là sự kiểm chế của Carlo đơn thuần dừng mọi thứ trước khi mất kiểm soát...

Vào ngày thứ Tư, Helen chú ý đặc biệt đến việc trang điểm của mình khi cô chuẩn bị ra ngoài vào buổi tối. Carlo đã thu xếp để đưa cả cô và Di Maria đến một câu lạc bộ độc quyền đặc biệt ở ngoại ô của Rome, anh trai của Di Maria Roberto cũng sẽ đến đó tham dự cùng họ. Vì một người anh trai và cô em gái đã chưa gặp nhau kể từ đám cưới của Maria, đó là một cách tổ chức tiệc mừng.

Cảm giác phấn khích tăng lên, Helen mặc bộ đồ lụa màu xanh ngọc bích Maria mới mua cho cô. Đầu yếm trong quá ngắn không thể cho phép một chiếc áo ngực, và dính chặt quyến rũ vào gò ngực cao đầy đặn của cô. Chiếc quần bó sát mông cô, làm nổi bật đôi chân dài tuyệt đẹp. xem xét lại gương mặt mình trong gương cô mỉm cười. mái tóc dài của cô đã buộc sang hai bên với chiếc dây buộc tóc màu bạc, trông như một thác nước màu vàng đổ xuống vai cô. Chắc chắn tối nay Carlo sẽ nhìn cô như một người đàn bà sành sỏi, cô thầm nghĩ khi quay người lại và rời khỏi phòng ngủ.

Phản ứng của Carlo đúng như cô hi vọng. Ngay khi cô bước vào phòng, anh đến bên cô.

“Em yêu, trông em thật đẹp, nhưng anh không chắc những người đàn ông khác sẽ nghĩ gì khi nhìn thấy em trong bộ dạng này. Nó thật vô đạo.” đôi mắt nâu của anh sáng lên vẻ chiếm hữu khi anh nói thêm. “Anh nghĩ tối hơn em nên ở bên anh suốt đêm nay.”

Roberto đang đợi họ khi họ tới nơi, và buổi tối thì hợp với bầu không khí tiệc tùng. Ông hóa ra là một người giúp việc tuyệt vời, và ngay sau đó họ bật cười vì câu chuyện hài hước của ông. Hai người đàn ông chọn món cho mình, và Carlo khẳng định gọi sâm panh, nói rằng đó là một cuộc hội ngộ lớn, nên không nên bỏ qua bất cứ điều gì.

Helen đoán chắc hẳn Di Maria rất nhớ anh trai mình trong suốt mấy năm qua, và tự hỏi sao họ không thường xuyên giữ liên lạc. từ những gợi ý nhỏ lẻ, cô nhận ra là Maria không thích vợ Roberto, nên có lẽ đó là lý do chẳng. Nhưng tất cả suy nghĩ của hai người đó chạy ngay ra khỏi đầu cô khi ngón tay của Carlo đặt lên tay cô, và anh nhẹ nhàng kéo cô ra sàn nhảy.

Cô lướt tay vòng vào tay anh, giống như một con chim nhỏ về nhà để ngủ. cánh tay rắn chắc của anh vòng qua người cô, kéo cô lại sát bên anh, trong khi cánh tay mềm mại của cô vòng quang cổ anh, những ngón tay di chuyển vào trong mái tóc đen quăn, mọi suy nghĩ trong đầu cô đều đạt đến mức X.

Họ di chuyển cùng nhau trong trạng thái hòa hợp đến hoàn hảo rồi đến những bản nhạc chậm lãng mạn, và khi Carlo đưa cô ra sân thượng, cánh tay anh vẫn đặt bên eo cô, cô cũng không phản đối.

Những bóng đèn ở Rome trải dài lên trước họ, chiếu sáng như hàng triệu vì sao nhiều màu sắc xuất hiện cùng với một hệ thống tuyệt vời trên bầu trời nhưng. Helen đã thở lại được trước bức tranh toàn cảnh phía trước sau đó Carlo quay người cô về phía anh. Cô nhìn lên gương mặt quyến rũ khỏe mạnh của anh, nói “Anh chưa từng thấy cái gì đẹp hơn thế.”

“Dù em ở chỗ nào, anh cũng thấy chỗ đó đẹp, em yêu,” anh nói giọng ngọt ngào. “Em phải biết anh cảm thấy thế nào về em chứ. Anh thề với chính mình là anh sẽ cho em thời gian để hiểu anh hơn trước khi anh nói bất cứ điều gì với em, nhưng anh không thể đợi thêm được nữa. Anh muốn em quá nhiều.”

Tay anh trượt từ eo cô xuống hông cô, khum lấy phần cơ thể mềm mại vào bên đùi rắn chắc của anh, làm cho cô cảm nhận một cách đau đớn sự kích thích của em. sau đó môi anh chiếm lấy môi cô bằng một cái hôn nồng nàn hoang dại.

“Em sẽ lấy anh nha,” Carlo thở hổn hển, yêu cầu cô hơn là hỏi, khi môi anh tạo ra một đường nóng bỏng từ môi cô xuống cái cổ thanh mảnh của cô.

Tất nhiên, cô đồng ý. Cô đã bước sâu và lưới tình, và ngay thơ nói với anh như vậy.

Nhớ đến điều đó khiến Helen co rúm người lại vì xấu hổ. cô thật sự dễ bị lừa. chúa ơi! Chắc hẳn anh đã cười với mình vì cô dễ dàng đổ đến thế, giống như quả mận chín rơi vào tay anh. Khi mười chín tuổi cô ngốc đến mức nghĩ rằng những khao khát tình dục của một người đàn ông cũng tương đương với tình yêu. Cô không có nhiều kinh nghiệm vào lúc này, nhưng ít nhất cô cũng học được điều đó. Carlo là một người đàn ông rất hấp dẫn; anh có lẽ hấp dẫn được bất kỳ một người đàn bà khác giới nào. Chết tiệt anh đi.

Maria và Roberto xen ngang họ ở sân thượng. Roberto thấy vui với tin đính hôn của họ, nhưng Maria thì giữ im lặng một cách kỳ lạ. tuy nhiên, Helen đã quá hạnh phúc nên không chú ý tới.

Buổi sáng hôm sau Carlo đưa cô tới cửa hàng Bulgari nơi bán những trang sức tuyệt vời nhất ở Ý, và họ đã chọn được một chiếc nhẫn kim cương màu ngọc bích tuyệt đẹp. nó quá to so với cô, nên họ để nó lại cửa hiệu để đổi lấy cái khác. Lúc bữa trưa họ thảo luận về những kế hoạch. Không may Carlo phải quay lại Silicy vào chiều hôm đó để giải quyết một vài vấn đề với Marina, nhưng anh sẽ quay lại vào tối thứ Sáu để nói chuyện với cha cô, và Chủ Nhật anh sẽ dẫn cô tới Silicy để gặp gia đình anh.

3. Chương 3

Ngay từ đầu đã là một trận đấu không cân sức. Carlo là một người đàn ông năng động, sở hữu một kỹ năng làm tình mà ít người phụ nữ có thể chống lại được, và chắc chắn đó không phải là cô gái trẻ Helen, khi Carlo cuối cùng cũng chứng minh được vào ngày thứ Sáu chết người đó.

Mặt trời như đổ lửa giữa bầu trời màu xanh trong vắt. đó là một ngày nắng đến phồng cả da, và mùi hương đa dạng từ những loài hoa vẫn còn thoảng trong gió. Helen mặc một bộ bikini màu xanh lá và đang nằm ở nệm hơi gần hồ bơi, mơ màng ngủ.

Cô ngồi dậy, bất ngờ khi nhận ra Carlo đang đến. anh đã không định tới đây tận đến tối mà.

“Không, đừng đứng dậy. Tôi sẽ tham gia cùng em,” là những từ đầu tiên mà anh nói. Helen nằm trở lại và mỉm cười nhìn anh.

“Anh đến sớm đó.”

“Vậy em đang phàn nàn sao?” Anh chế nhạo, đứng cao ngay trước mặt cô.

“Anh đang mặc một chiếc áo ngắn tay hở cổ và chiếc quần Jean đã phai màu bó lấy hông và đùi anh như thể làn da thứ hai. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh mặc đồ không phải là quần áo làm việc, và bầu không khí xung quanh bị hương thơm nam tính của anh bao phủ như một tấm áo choàng, đã vây lấy cô trong lần gặp nhau đầu tiên, mùi hương ấy còn rõ nét hơn trong bộ trang phục thường ngày, và đe dọa áp đảo cô hoàn toàn.

“Không, không,” cuối cùng cô cũng thoát ra được thấy bàng hoàng, cô nhìn anh cử cút áo sơ mi và cởi hẳn nó ra, cầu thả để nó rơi xuống. Sau đó tay anh di chuyển tới chỗ quần bò và do dự.

“Chỉ có chúng ta ở đây thôi, anh cởi nó được không?” Carlo hỏi, giọng nói lộ rõ nét vui vẻ. “Anh có đủ chỗ đậu xe, tượng đài công cộng và hành lang để sống cả đời rồi.”

Helen người nhìn anh, cười. “Em biết chính xác anh muốn ám chỉ điều gì. Tốt thôi sẽ không có ai quay lại cho tới tối nay.” Cô khó có thể nói hết câu trước khi chiếc quần của anh chịu chung số phận cùng chiếc áo.

Đôi mắt xanh của Helen mở to vì ngưỡng mộ. Anh thật tuyệt! làn da sáng lên giống như mảnh vải đen ánh vàng dưới ánh mặt trời buổi chiều. ánh mắt của cô chậm chậm di chuyển lên trên đôi vai to và rộng, bờ ngực rắn chắc nhiều lông, theo sau đó là bộ lông đen mềm phủ trên tấm thân cường tráng của anh, vừa khít với đôi hông hẹp, làm nổi bật lên những đường nét nam tính thiết yếu của anh. Cô nhanh chóng thu tầm mắt lại, một cơn lũ dục vọng đang nhấn chìm cô.

Nắm lấy tia nhìn của cô, anh quỳ gối xuống bên cạnh, một đầu gối chạm vào cơ thể mảnh dẻ của cô. “Nhìn em như thể em chưa từng thấy đàn ông vậy,” Carlo nhẹ nhàng châm chọc.

Máu trong tĩnh mạch cũng giống như cái chạm dịu dàng từ chân anh vào đùi cô khiến cô run rẩy. cô không thể rời mắt khỏi anh, tất cả tình yêu thơ ngây và khát vọng đều ở đó và muốn thấy anh. “Em không giống anh.” Những từ ngữ giống như tiếng thì thầm hết hơi khi cô nâng tay lên hướng về phía anh mời gọi.

Carlo đặt một ngón tay lên môi cô, cẩn thận trượt lên đường viền của đôi môi mềm mại; sau đó cúi đầu xuống, môi anh nhẹ nhàng lướt qua mắt cô, đường cong của hai má cô, đỉnh mũi cô, trêu chọc thoáng qua.

Nhịp tim của Helen cứ như đánh trống trong lồng ngực. Cô dám chắc là anh nghe thấy, nhưng không để tâm đến và vòng tay quanh cổ anh, cô kéo anh lại gần hơn, môi cô tách ra mời gọi. Môi anh phủ lên môi cô, lưỡi anh nhẹ nhàng thăm dò khám phá đầy xúc cảm, trong khi một bàn tay khéo léo chạm tới phía trên chiếc bikini, nhanh chóng tháo bỏ nó. Anh chậm chậm hôn cô, nghiêng người ra sau để nhìn được cơ thể gần như nuy của cô.

“Em đẹp lắm, rất xinh đẹp.” Carlo khàn khàn tuyên bố, ngón tay anh từ tốn xát nhẹ những cái đầu hồng khiến chúng cứng lên vì đau đớn.

Helen gần như không nghe được lời anh khi hết cơn sóng khoái cảm này tới cơn sóng khoái cảm khác thổi bùng trong cô. Một tiếng rên nhỏ thoát ra từ sâu trong cổ họng cô khi cơ thể đau đớn bên dưới anh, bàn tay nhỏ bé của cô luống cuống ôm lấy bờ vai rộng của anh.

Môi anh lại khóa chặt môi cô bằng một nụ hôn sở hữu thật sâu, và tất cả tri giác của cô đều biến mất khi cô chìm vào trong cơn sóng cảm xúc chỉ được ám chỉ ngay lúc trước. Bàn tay mạnh mẽ của anh vuốt ve và tán tỉnh, trượt xuống bụng cô để tìm kiếm và phá bỏ rào cản cuối cùng của cơ thể cô, nhưng Helen không ý thức được thực tế ấy. Sau rồi miệng anh cũng rời miệng cô, hôn dần xuống nơi có tiếng nhịp đập điên cuồng từ cổ họng, và vẫn tiến xuống dưới, tới đường cong mềm mại của bờ ngực cô.

Carlo ngẩng đầu lên và nhìn sâu vào đôi mắt cháy bỏng tình yêu của cô, anh yêu cầu, “Em sẽ lấy anh, Helena yêu quý. Hãy hứa là em sẽ không để cho bất cứ điều gì hay bất cứ ai ngăn cản em.”

“Ồ, em hứa! Em hứa Carlo em xin hứa,” cô rên rỉ gần như không biết anh đang yêu cầu gì, quá đau đớn khi cảm nhận được từng cm da của anh để muốn nói chuyện.

Mắt cô nhắm lại khi lưỡi anh trêu đùa trên đôi môi đầy đặn của cô, sau đó đi sâu vào trong chỗ ẩm ướt, góc tối trong miệng cô. Ánh mặt trời lóa mắt khiến cô nhắm mắt lại, nhưng nó chẳng là gì khi sánh với ngọn lửa nóng bỏng Carlo đang tạo ra trong cô.

Không có một inch nào trên người cô mà anh không hôn không vuốt ve. Đôi môi của anh làm bùng lên ngọn lửa trên ngực cô, miệng anh tham lam hút đôi nụ hoa cứng của cô, sau đó đi xuống dưới. một bàn tay mạnh mẽ trêu đùa phần phía trong đùi, sau đó nhẹ nhàng tách chân cô ra, khi miệng anh vuốt ve quanh rốn cô.

Helen cứng người lại, mắt cô mở to, và bàn tay của Carlo vẫn ở trên đùi cô, cảm nhận sự phản kháng của cô. Anh ngẩng đầu lên đôi mắt đen cháy bùng trong mắt cô.

“Anh muốn cảm nhận em, nhấp nháp em Helena,” anh rên rỉ, hơi thở nặng nhọc. “Đừng ngăn cản anh lúc này, hãy tin anh đi,” anh yêu cầu và cô đã làm thế...

Mắt cô nhắm lại, nhón tay luồn sâu vào mái tóc đen mềm mại của anh, khi tay anh khẳng định tiếp tục quá trình vuốt ve của họ. máu chảy nhanh hơn trong mạch máu của cô, những cảm xúc không tưởng chảy trong người cô.

“Carlo,” cô thì thầm, lần này tới lần khác, sau đó thì chìm sâu vào trong những cơn rung mạnh mẽ của cô, cơ thể cô vỡ vụn mất kiểm soát, tận đến khi cô nằm run rẩy trong tay anh.

“Em thích điều đó, em yêu.” Anh thì thầm khàn khàn trên môi cô, miệng anh chiếm lấy miệng cô nhẹ nhàng như một câu thì thầm.

“vâng, đúng vậy.” cô thở dài. “Nhưng nên...”

“Im lặng nào,” anh nói trên má cô. “Với những tình nhân, bất cứ việc gì đều được phép.”

Anh nhanh chóng quay lưng lại, mang theo Helen đi cùng, đặt cô gần với cơ thể cứng của anh. Cô cảm nhận được cái run nhẹ nhàng chạy trong anh khi anh rên rỉ. “Giờ đến lượt em, Helena, hãy chạm vào anh, cảm nhận anh...”

Helen không cần tới lần thúc giục thứ hai. Cô không có hiểu biết gì về cơ thể một người đàn ông, nhưng khao khát cháy bùng của cô dành cho Carlo hơn cả việc thiếu kinh nghiệm. hương vị đàn ông của anh làm tất cả giác quan của cô xao động, làn da ướt đẫm mồ hôi có vị giống như mật hoa trong miệng cô. Cô hân hoan trước nhịp đập mạnh mẽ của tim anh khi cô trượt xuống theo chiều dài của cơ thể anh, miệng cô gần trên đôi núm vú nhỏ đàn ông của anh, khi những ngón tay mềm mại theo đường lông mềm mại dẫn tới chiếc quần xít của anh.

Tay Carlo bối rối đau đớn trong mái tóc dài của anh khi anh kéo cô ra khỏi anh, rên rỉ tận sâu trong cổ họng, “Đủ rồi, đủ rồi, đủ rồi!”

Anh nhẹ nhàng chống người lên một khuỷu tay, hơi thở của anh vẫn thất thường, một nụ cười nhăn nhó xuất hiện trên đôi môi gợi tình của anh. “Em có đôi mắt xanh trong thật tuyệt! chưa bao giờ trong giấc mơ hoang dại nhất của anh lại anh lại tưởng tượng nổi em có thể đáp lại tuyệt đến thế. Em làm anh cảm thấy mình giống như cậu bé 16 tuổi thô lỗ,” anh nói mỉa mai, một nếp nhăn thương xót lấp lánh trong đôi mắt đen của anh. “Giờ em là của anh,” anh cười, cười nhìn xuống gương mặt đáng yêu đang đỏ bừng lên của cô. “Nhưng ngay lúc này chúng ta cần phải hạ nhiệt đã!”

Và Carlo nhào xuống nâng cô lên và cả hai cùng rơi xuống bể bơi. Một lúc lâu sau, sau khi đã mặc lại đồ bơi, họ ngồi ở bàn giữa trời và cùng uống rượu vang.

Đó là cách cha cô ấy đã tìm thấy họ. Thậm chí cho tới lúc này, Helen vẫn run lên khi nhớ lại cơn giận trong lời nói của cha.

“Anh đang làm cái chết tiệt gì ở đây thể Maitti?”

Carlo cẩn thận đặt ly rượu lên bàn và đứng lên, giọng nói nhẹ nhàng nhưng vẫn có tia thép ẩn dấu bên trong.

“Chào ông Courtland. Lâu rồi chúng ta chưa gặp nhau.”

Helen ngồi đó, tay cầm ly rượu thấy choáng váng trước những gì cô đang chứng kiến. Rõ ràng hai người đàn ông này biết nhau, nhưng Carlo chưa từng nhắc đến chuyện này. Cha cô bước lên phía trước, mắt ông đỏ bừng bừng, mắt ông đầy thù hận. Trong khi Carlo vẫn bình thản đứng đó, cơ thể cơ bắp rắn chắc của anh vẫn cực kỳ bình tĩnh, sự xuất hiện của anh y như một nhà cầm quyền.

“Tôi nghĩ chúng ta nên đi vào trong nói chuyện, ông Coulthard ạ. Tôi có một chuyện rất quan trọng mong được thảo luận với ông.”

Cha cô, không hề bình tĩnh chút nào, nghiêng răng nói. “Anh chả ưa gì tôi, Manzitti, nên tôi khuyên anh nên rời khỏi đây ngay lập tức, và tránh xa gia đình tôi ra.” ông quay sang Helen. “hãy đi vào nhà đi con gái. Cha sẽ nói chuyện với con sau. Người đàn ông này sẽ rời khỏi đây ngay thôi.”

Helen cuối cùng cũng nói được trước sự áp đảo của cha. “Nhưng, cha à, cha không hiểu đâu. Đây là Carlo một người bạn của dì Maria. Tại sao, anh ấy điều hành một hãng tàu cùng với Roberto. Chắc cha đang

nhằm anh ấy với ai đó.' Cô nói hết, giọng như cầu xin để chắc chắn cha mình sẽ không mắc phải một sai lầm khủng khiếp.

Carlo đặt tay lên vai cô. "Vì anh em hãy rời khỏi đây đi," anh nói. "Rõ ràng, ông định không nghe lý do, ông Signor Couthard," anh quả quyết nói. "Tôi đã cầu hôn con gái ông, và cô ấy đã đồng ý. Chúng tôi sẽ mong nhận được lời chúc phúc của ông, nhưng nếu không được như vậy, thì cũng không có gì khác biệt. Tôi dự định sẽ đưa Helena tới Sicily vào Chủ nhật này để gặp gia đình tôi, và chúng tôi sẽ kết hôn khoảng ba tuần sau đó. Cô ấy 18 tuổi rồi, và không cần sự đồng ý của ông."

Helen nhìn một loạt cảm xúc xuất hiện trên gương mặt cha cô, từ vui mừng bất ngờ tới giận dữ thù hận.

"Hãy bước qua xác tôi trước!" ông hét lên. "Con không biết gã này là ai phải không? Tại sao anh ta lại làm vậy đúng không, Helen?"

Sau đó cha cô tiến đến kể cho cô nghe toàn bộ câu chuyện nhóp nhúa. Khi cha cô và Maria gặp nhau rồi yêu nhau thì dì ấy đã đính hôn với Carlo. Cha cô, một người đàn ông đánh kính mong nói chuyện với Carlo, nhưng Maria đã quá sợ hãi với một lý do đúng theo như em dâu của dì, Caterina đã khẳng định những nỗi sợ hãi của dì là có thật.

Dì ấy đã bị hăm dọa buộc phải đính hôn trước tiên, và không có chuyện Carlo sẽ để cho dì phá vỡ hôn ước. Đó là lý do tại sao họ phải bay tới Anh trong khi Carlo bận đi công tác một vài ngày. Họ đã kết hôn ở nhà lớn Caxton và có được sự cho phép đặc biệt trước khi Carlo phát hiện ra.

Và với anh một ông chủ của một xưởng tàu, đây cũng chỉ là phần nhỏ nhất trong cổ phần kinh doanh của anh, chỉ là một nơi thuận tiện để neo du thuyền của anh. Anh là một triệu phú nhiều lần hơn thế, danh tiếng chơi bởi của anh cũng có nhiều. Anh nổi tiếng ở Rome với những mối quan hệ với những người đàn bà đẹp, anh "ăn" những cô gái giống Helen cho bữa sáng. Cô đã không nghe đến những luật lệ của người Sicily đối với bất hòa giữa hai gia đình lớn phải không?

Theo như lời cha cô, Helen nhận thấy niềm tin trong sáng trong tình yêu của Carlo biến thành đá trong ngực cô.

Carlo không cố gắng từ chối bất cứ điều gì, anh chỉ đứng đó kiêu căng và đứng đưng, như thể nghe những câu nói tức giận đó là của một tên ngốc. Cô quay sang phía anh, đôi mắt của cô thăm van xin anh hãy bác bỏ những lời nói của cha cô. Nhưng anh đã không làm thế.

"Anh đã đính hôn với Maria, đó là sự thật, nhưng bởi vì chuyện đó có lợi cho cả hai lúc bấy giờ. Anh thừa nhận là tôi biết cô ấy kết hôn với cha em, nhưng không thông báo cho anh biết, còn hơn sự xử sự tồi tệ, nhưng cô ấy đã đưa ra lý do và anh thấy hài lòng vì nó là điều không thể tránh khỏi, tính đến những tình huống lúc bấy giờ. Hay, ít nhất cô ấy nghĩ thế," anh mỉm cười gượng gạo. "Và đúng thế, anh có việc kinh doanh. Và cuối cùng anh thấy không đáng với những lời bình luận."

Helen nhìn lâu vào đôi mắt đen của anh, muốn tin tưởng anh. Cha cô, cảm nhận được sự do dự của cô, đã lấy đi tia hi vọng cuối cùng trong cái trí óc đầy rắc rối của cô, nhắc nhở cô là họ chưa từng quay lại Sicily từ lúc ông kết hôn đơn giản vì thế lực mạnh của gia đình Manzitti và ông không thể làm như vậy. Giấy phép cho ông tiếp tục cuộc khai quật đã bị thu hồi, và sáu năm làm việc đã nhanh chóng chấm dứt vào cái năm ông kết hôn.

Helen biết công việc của cha cô trên hòn đảo có ý nghĩa nhiều đến thế nào với ông, và đợi trong nghi ngờ đau đớn rằng Carlo từ chối ngăn chặn nó, nhưng khi cô nhìn anh cô biết anh không thể làm thế. Lần đầu tiên Carlo do dự trả lời. Anh từ chối đó là việc anh làm, nhưng biết rõ là nó xảy ra có sự nhúng tay của cha mình.

Cô cảm thấy như thể trái tim cô đã vỡ vụn ra thành ngàn mảnh trước những câu nói của anh. Sau đó là sự giận dữ thay thế, hãy như với cô, vì quá tin tưởng, quá ngu ngốc khi yêu một người đàn ông như Carlo. Cô nhớ đến những lần thổ lộ tình yêu của mình trong khi anh chỉ đơn giản nói anh muốn cô. Chắc hẳn anh đã tự cười ngốc nghếch vì anh dễ dàng chiếm được trái tim nữ tính của cô thế nào. Cô đã uống một ngụm rượu lớn, cố gắng giúp cơ thể ông định khi đôi tay đang run lên, quyết tâm không thể vỡ vụn trước mặt hai người đàn ông này.

Sau đó Carlo vòng ôm lấy cô, ngạo mạn nói với cha cô, “Cuộc thảo luận này không liên quan gì. Helen đã hứa là lấy tôi, và đó là sự thật. Tôi nghĩ, dù gì mọi chuyện sẽ tốt hơn nếu cô ấy đi theo tôi ngay bây giờ.” Anh gần như kéo cô ra khỏi ghế khi anh nói.

Cô nhìn thấy rõ ràng bức tranh của bản thân mình lúc chiều đó, chìm trong cảm xúc tình yêu trong vòng tay của Carlo, trong khi anh gần như không bị ảnh hưởng gì, đã nài nỉ cô hứa lấy anh. Và cô đã làm thế, khẳng định đi khẳng định lại, mất đi cảm giác khi khao khát. Ký ức cuối cùng cũng lấy đi sợi dây chỉ mỏng manh cuối cùng của cô, buộc cô đứng lên, hét vào mặt anh, “Tránh xa tôi ra. Làm sao anh có thể làm thế? Tôi ghét anh! Ghét anh..”

Phần cuối của câu mờ đi. Chiến đấu tránh khỏi Carlo, cô đã chạy vòng quanh bể bơi, đôi mắt cô mờ đi vì nước mắt, giọng nói của cha cô hét tên cô, cô cũng không nghe thấy.

Maria thấy cô ở cuối vườn vài giờ sau đó, và nhẹ nhàng dắt cô quay lại nhà. Không có dấu hiệu nào của Carlo, chỉ có câu nói cứng rắn của cha cô thông báo là tình yêu lãng mạn của cô đã kết thúc.

“Anh Mazitti đã quay lại thành phố Helen ạ, và con sẽ không bao giờ gặp lại anh ta nữa.” đó chỉ là điều không may khi Maria đã quá sợ hãi khi đối mặt với anh lần đầu tiên, từ sau đó không có chuyện gì xảy ra nữa. Ông đưa ra một luật lệ rõ ràng là không ai trong nhà được nhắc tới cái tên Carlo. Maria về mặt khá xấu hổ giúp Helen đi ngủ, nói rằng việc đó tốt với cô, và trong bất cứ trường hợp nào Carlo quá già so với cô.

Helen nằm thẳng người lại, vùi đầu trong gối. Thậm chí tới bây giờ, hai năm sau, ký ức về sự phản bội đáng cay của Carlo với tình yêu tuổi trẻ của cô vẫn có sức mạnh khiến cô đau đớn.

Quay trở lại Anh, cô bắt đầu đến trường đại học. Cha cô đã khẳng khái như vậy, nhưng đó là quãng thời gian rất khó khăn cho cô. Cô đã thay đổi sau một đêm từ một cô gái trẻ tự tin, khao khát cuộc sống thành một người phụ nữ trẻ kín đáo. Tuần đó Carlo đã đánh thức cô, và cô đã hoảng sợ với chính sự phóng đảng của riêng mình.

Ở trường đại học, cô vĩnh viễn ý thức được tất cả những bạn nam mà cô gặp; sợ hãi mình có lẽ lại cư xử một cách đáng xấu hổ. Đêm tối thậm chí còn tồi tệ hơn, khi cô nằm trên giường, không thể ngủ được, cơ thể cô cháy lên vì ham muốn trong khi đầu óc cô phải căng lên trong trận chiến cay đắng với ký ức tình dục của cô.

Mùa xuân năm sau cô kết bạn với tất cả mọi người. Sau đó Helen và Robbie cùng tham gia một câu lạc bộ bơi thuyền, và dần dần những tháng hè ấy cô bắt đầu vui vẻ trở lại.

Chuyện đó buồn nhưng đúng với cái chết của cha và dì Marian, quá đau đớn, cuối cùng giúp cô thôi nghĩ tới Carlo. Sự đau khổ cô cảm nhận được từ cái chết của bọn họ đã lấy đi hết năng lực cảm xúc của cô. Không còn chuyện quay lại trường đại học vào tháng Chín nữa, cô phải bắt đầu chặt vật kiếm sống nhanh như có thể. Cha cô không phải là một người đàn ông giàu có, và tất cả số tiền ông để lại đều cho vào quỹ tín dụng cho Andrea. Tên của ông còn được viết ở dưới tên trường học cũ của cha ông, và Hel và bà mình đồng ý là cậu bé phải có được sự giáo dục như cha cô mong muốn.

Helen đăng ký một khóa học làm thư ký tại một trường cao đẳng địa phương, và đã thật ngạc nhiên khi cô thấy thích nó tới mức nào. Cô bắt đầu có những cuộc hẹn thường xuyên và thấy nhẹ người khi không có rắc rối nào né tránh được số lượng những người cầu hôn si tình ngày càng nhiều. Hai tháng trước, cô đang làm việc cho Garton và lần đầu tiên biết kiếm sống, đã hoàn thành con người chưa trưởng thành của cô thành một phụ nữ trẻ đầy tự tin. Sự xuất hiện trở lại của Carlo trong cuộc sống của cô vào chiều này đã đánh một đòn nặng vào sự tự tin của cô.

Cô mệt mỏi xoay người trên giường. Thật quá sức tưởng tượng để tin anh đã trải qua nhiều rắc rối để có được cô ở đây. Một nụ cười nhăn nhó cong lên trên môi cô, nhưng sau đó tại sao lại không chứ? Nó còn tệ hơn việc anh làm lần cuối cùng. Lừa gạt cô bằng khả năng tình dục của mình để cô hứa lấy anh. Anh đã khao khát cơ thể cô, không còn gì phải nghi ngờ về điều đó. Cô biết không có tính ngạo mạn cô biết những người khác giới thấy cô quyến rũ ở nhiều đáng vẻ khác nhau.

Carlo chắc chắn nghĩ anh may mắn làm sao khi tìm thấy một cô gái anh định kết hôn vài năm trước quá quyến rũ và quá vui vẻ phản ứng lại với anh. Anh đã nói nhiều như thế, Nhưng tình yêu... cụm từ ấy không

có trong vốn từ của anh! Trước tình huống được đưa ra, cô có thể ngu ngốc như một nữ tu và anh vẫn sẽ tiếp tục kế hoạch của mình với lòng nhiệt tình giảm đi ít nhiều.

Kỳ lạ thay cô tin tưởng anh khi anh nói việc đính hôn với Maria chỉ là việc thuận tiện cho cả hai. Ở Rome, Maria đã không cư xử như thể di bói rồi trước sự xuất hiện của anh, vì một người sẽ nghĩ liệu họ có phải tình nhân hay không. Nhưng Carlo là một người đàn ông có tự tôn, nên có thể không dễ dàng gì cho anh khi chấp nhận hôn thê của mình chạy trốn và kết hôn với người khác, đặc biệt là công chúng ở quê anh đều biết đến cuộc đính hôn này.

Sự bối rối đối với gia đình anh anh sẽ không thể tha thứ được, và sự đào thoát của riêng cô chắc hẳn thật sự giống như xát muối vào vết thương. Cha cô đã đứng khi nhận xét về động cơ của Carlo khi muốn kết hôn với cô, cô không nghi ngờ gì chuyện đó.

Carlo đã nói với cô, ngày đầu tiên họ gặp nhau, đó là một người đàn ông Sicily sẽ không đi đứng vì bị bỏ rơi, và cô một kẻ ngu ngốc đã nghĩ là anh nhạy cảm tới thế nào. Giờ cô có thể thấy được chắc hẳn đó là một trong những lần hiếm hoi anh nói cô biết sự thật.

Với một tiếng khịt mũi ghê tởm, cô cho chân sang một phía bên giường cà đứng dậy. Thật giả dối! Carlo sẽ nhạy cảm như một con trăn nam mỹ, và hai lần so với chết người.

Cô nhanh chóng cởi bỏ chiếc bikini, bước vào phòng tắm, lấy một cái khăn vải quấn lại tóc, rồi bước vào trong bồn tắm. Vòi hoa sen nhỏ phần nào làm dịu đi cơ thể đang quá nóng của cô, và những kỷ ức không vui cũng ra khỏi đầu cô.

Cô nhanh nhẹn lau khô mình với chiếc khăn tắm bằng lông màu trắng ở ngay đó. Sau rồi thả nó xuống bồn tắm và quay lại phòng ngủ. Va li của cô rỗng không đặt cạnh cửa sổ; Chắc hẳn Sophia đã sắp xếp lại quần áo cho cô. Cô mở ngăn kéo đầu tiên ở chiếc tủ lớn tìm thấy đồ lót. Cô bước tới căn phòng, rồi mở cánh cửa tủ quần áo, chọn ra chiếc váy màu sữa giản dị, rồi kéo nó qua đầu.

Helen nhìn mặt trước ảnh của mình trong gương cửa sổ. Cái váy không có cánh tay khoét sâu phía trước, để lộ ra đường cong mềm mại của ngực cô. Chiếc váy ngắn duyên dáng bám vào mông cô, chỉ dài qua gối một chút. Cô không muốn gợi ý gì cho Carlo, cô thầm nghĩ vậy, điều chỉnh cổ áo một chút. Sau đó cô kéo chặt cái thắt lưng nhỏ màu vàng quay eo bằng cái nhún mình quyết tâm. Tìm được đôi dép màu vàng thích hợp, cô xỏ chân vào dép, rồi bước tới bàn trang điểm để trang điểm thêm.

Cô không cần phấn nền; da cô vàng hơi tái tự nhiên. Cô nhanh chóng lấy một ít kem dưỡng ẩm, rồi đánh lông mày màu nâu. Một thỏi son hồng bóng tô lên môi và cô đã sẵn sàng. Mắt cô sáng lên vui vẻ với hình ảnh của mình, tất cả trông đặc biệt hơn với chiếc mũ nhựa. Cô nhìn lướt qua chiếc đồng hồ bên cạnh và biết giờ đã hơn tám giờ rồi. Cô vội vàng bỏ chiếc mũ ra, và rũ mái tóc dài ra. Cô chải thật mạnh rồi buộc hắt ra đằng sau bằng một cái kẹp tóc nhỏ mạ vàng.

Duỗi thẳng vai ra, một sự quyết tâm đột ngột xuất hiện, cô đứng lên và ra khỏi phòng. Cô sẽ nói chuyện với Carlo ngay bây giờ, trước khi họ tới chỗ bố anh, trước khi anh có thể kéo cô sâu hơn vào cuộc sống của anh. Cô sẽ nói cho anh biết ngày mai cô sẽ đi, và chỉ có thế. Giờ là năm 1980 rồi chứ không phải 1890 nữa! Anh không thể bỏ đi với nó. Anh không thể nghiêm túc với chuyện giữ cô lại đây, cô có gia đình có nhà của riêng cô. Anh phải biết lý do.

Tuy nhiên, khi cô bước tới chỗ cầu thang, cô lại không cho phép ý nghĩ đó xuất hiện, có lẽ anh nghĩ rằng điều anh định làm hoàn toàn hợp lý trước tài sản thừa kế và thái độ sống của anh. Cô bước tới chỗ hai cánh cửa dẫn tới sa lông, cảm thấy bớt tự tin hơn, nhưng chỉ đủ quyết tâm để nói chuyện.

Carlo đang lơ đãng nghiêng người về phía lò sưởi, một tay nghịch mảnh sứ nhỏ ở trên mặt lò sưởi, một tay khác cầm một cốc thủy tinh trông giống cốc rượu whisky. Anh ngược lên thấy cô đang tới, mắt anh nhìn bao quát thân hình mảnh dẻ của cô bằng sự am hiểu tình dục hiển nhiên khiến cô cảm thấy giống như anh đang lột trần cô vậy.

Helen có thể cảm nhận sắc đỏ chằm chằm lan tỏa khắp người cô trước cái nhìn giám sát của anh và cảm thấy bất lực chiếm lấy cô khi cô nhìn chằm chằm vào anh, to lớn và nho nhỏ, chiếc áo khoác màu đen bao phủ lên đôi vai rộng của anh. Cô lo lắng nuốt nước bọt, nhìn ra xa. Tại sao lại vậy, trong số tất cả những

người đàn ông cô từng gặp qua anh là người duy nhất có thể tác động đến cô như vậy? cô nhìn mặt khổ sở ngồi xuống chiếc ghế gần nhất.

Giọng trầm trầm của Carlo phá vỡ sự im lặng kéo dài. “Sớm đó Helena.” Anh nhìn vào chiếc đồng hồ vàng mảnh mai trên cổ tay. “Em làm anh ngạc nhiên đó. Anh cứ nghĩ là phải lôi em ra khỏi phòng,” anh nói mỉa. Thay vì ngồi như bức tượng trên bệ lò sưởi, anh bước đến tham gia cùng với cô.

“Anh rất vui khi thấy em ngoan ngoãn như vậy. Anh có thể cho đó là sự đồng ý với đề xuất của anh không nhỉ?” anh dịu dàng hỏi.

Helen ngẩng đầu lên, sự xuất hiện đen tối của anh khiến cô sợ hãi. “Không thể. Em muốn nói chuyện về điều đó,” cô đề nghị phần nào làm cho giọng nói tốt hơn nhiều so với cảm giác của cô.

Anh nằm dài lên chiếc ghế đối diện rồi nói. “Ồ, Helena, em đã muốn nói gì thế? Anh cứ tưởng em hoàn toàn đồng ý ở đây vào chiều nay rồi chứ.”

“Chuyện đó đẩy Carlo,” cô ngắt lời anh, hớp một ngụm rượu vang để ổn định lại các dây thần kinh. “Em biết, anh hận gia đình em, và có lẽ anh có lý do gì đó. Dì Maria là một người đáng yêu và chắc hẳn thật khó cho anh khi dì ấy lấy cha em.”

Cô không chắc tại sao nghĩ tới Carlo và Maria có thể gây ra bất cứ đau đớn trong tim cô, rồi nói tiếp, “Nhưng họ đều đã đi rồi, và quá khứ đã kết thúc. Chắc chắn anh biết điều đó đúng không? Em phải lo lắng cho Gran và Andrea. Em không thể ở đây,” cô cầu xin anh. “Anh phải để cho em về nhà, nếu không phải ngày mai thì có thể hai tuần nữa giống như Stephano đã lên kế hoạch.”

Cô không muốn đề cập tới mối quan hệ của riêng cô và Carlo hai năm trước, nhưng cô phải để anh hiểu. Với giọng nói nhỏ, không dám nhìn vào anh, cô nói tiếp, “Chắc chắn cảm giác được trả thù giờ đã được thỏa mãn phải không? Anh đã khiến cha em không tiếp tục làm việc ở đây. Rồi ở Rome...” cô không thể buộc mình nói ra thời gian đó. “Rồi, anh biết chuyện gì đã xảy ra. Có thể anh không mong đợi điều gì từ em...” Giọng cô nhỏ dần đi.

Cô chậm chậm ngẩng đầu lên, hi vọng những lời ấy có thể thuyết phục anh nhận ra sự vô ích khi giữ cô ở đây. Tim cô đau đớn khi cô nhìn anh. Anh đang nhìn xuống ly rượu, lặng lẽ bóp chặt lấy cái ly giữa những ngón tay dài, cổ giấu cảm giác của mình.

Lần đầu tiên từ khi họ gặp nhau, cô chú ý đến những thay đổi ở anh. Gương mặt anh gầy hơn nhiều so với trí nhớ của cô, quai hàm mạnh mẽ dường như quyết tâm hơn, vết lõm từ mũi đến miệng dường như khắc nghiệt hơn phần nào. Mắt anh dán chặt vào vết sẹo hình chữ V tạo thành vết lõm ở khóe mắt, ngang qua trán, sau đó tạo thành một góc ở ngay trên xương gò má. Khi cô nhớ lại những lời giải thích cho nó, một cảm giác tội lỗi không mong muốn nhấm chìm tâm trí cô. Trước đó, Carlo trông trẻ hơn so với tuổi, giờ thì mái tóc đen xuất hiện những sợi bạc, trông anh đúng như tuổi của anh.

Cảm giác cay đắng hiện rõ trên gương mặt anh khi anh thấy cô đang nhìn anh. “Vậy thì Helena một lần nữa em lại muốn chạy trốn, chỉ là tình huống bây giờ có khác một chút. Lần này em ở trong nhà anh, không còn người cha lắm cẩm giúp em nữa.” Một cái nhìn cay nghiệt hiện lên trong đôi mắt đen ấy. “Em có thể cho rằng mình may mắn khi ở đây, và anh được chuẩn bị để cưới em. Đáng nhẽ anh nên sắp xếp để đưa em dượng của em tới đây một cách dễ dàng, và anh chắc chắn em sẽ không thích chuyện đó.”

Helen sững sờ trước câu nói của anh. Cưới cô sao? Sau tất cả những chuyện đã xảy ra giữa họ, chắc hẳn anh điên rồi. Và, vì sẽ làm hại đến Andrea, anh sẽ không dám. Nhưng ngay khi nghĩ tới chuyện đó, nó đã bị phủ định.

Người đàn ông này dám làm tất cả mọi thứ theo cách riêng của anh...

Cô nhảy dựng lên. Cô run rẩy đứng trước anh đỏ bừng mặt vì giận dữ. “Anh sẽ không dám động vào Andrea. Em ấy chỉ là một đứa trẻ!” Sợ hãi làm giọng nói mềm mại của cô thành the thé.

“Anh không dám sao Helena? Cứ thử xem. Sau tất cả mọi chuyện, cha anh cảnh báo em rằng anh vô lương tâm thế nào, và em tin ông ấy,” anh bực mình mỉa mai.

“Nhưng anh không thể làm thế. Đó sẽ là bắt cóc trái pháp luật. Anh không thể đưa cậu ấy ra khỏi nước anh. Anh sẽ vào tù đó.” Cô có thể nghe thấy tiếng bập bẹ của mình, cô quá sợ hãi trước chỉ một lời gợi ý đến việc làm hại cậu em trai yêu quý nhỏ bé của cô.

Trong giây phút đó, cô cảm hận người đàn ông ấy bằng cả sự hung dữ mà cô đã không nhận ra mình có khả năng ấy.

“Thật ra, không cần phải quá khoa trương như thế đâu em yêu. Anh không định bắt cóc em trai em. Chắc chắn em phải biết anh tinh tế hơn nhiều phải không nào?” Anh chế giễu cô.

Helen thấy khó hiểu. Gương mặt quỵến rũ khó khăn của anh thật nhạt nhẽo, không mất đi gì cả. Anh là một ác quỷ ranh ma, chắc chắn hơn thế, nhưng cô không thể tưởng tượng anh còn có cách nào khác để hại Andrea. Hít một hơi sâu để làm dịu cơn hoảng loạn đang lớn dần, cô nói. “Vậy thì em không hiểu, anh có thể làm hại Andrea thế nào?”

“Không, em không hiểu. Em không bao giờ hiểu.” Ngay lập tức một xúc cảm cô không nhận ra lóe lên trong chiều sâu của đôi mắt đen và biến mất. “Anh không định làm hại cậu bé. Anh tin cậu ta giống mẹ cậu ấy, không có làn da sáng giống cha em,” anh trầm ngâm nói. “Cậu ta còn được sinh ra chỉ ngay sau đám cưới, thực tế chỉ tám tháng sau.”

Helen cứng người lại khi anh ngồi nghiêng người về phía trước, nhấn mạnh từng câu nói hơn.

“Sẽ không mất nhiều thời gian để thuyết phục một quan tòa, ví dụ rằng cậu bé dễ dàng là con anh. Maria là vợ chưa cưới của anh cho tận đến khi cô ấy rời khỏi Sicily.”

Helen cảm thấy không khí rút hết khỏi người cô chỉ bằng một hơi thở, và mặt cô tái đi dưới làn da rám nắng. Anh có ý đó... cô nhận ra ngay lập tức quyết tâm lạnh lẽo không đội trời chung trong giọng nói của anh. Cô vẫn đang hi vọng mình sai, thì thào, “Anh không tin điều đó! Làm sao anh có thể nghĩ ra điều đó?”

“Khá dễ dàng đó em yêu,” anh nói dễ dãi, đặt ly rượu lên bàn và đứng dậy, cao hơn cô nhiều đến đáng sợ. cô không thể tính đến một bước lùi nhanh lại, tức giận với chính mình vì cho phép anh nhìn thấy cô sợ anh.

Anh tiếp tục nói trơn tru. “Anh sẽ không phải chứng minh đứa bé là con anh, chỉ cần xúi giục quan tòa hành động thôi. Việc công khai kết quả sẽ đủ xấu xa với cậu bé, và anh không biết liệu em và bà sẽ thích chuyện đó hay không. Cần có một luật sư giỏi, vụ kiện có thể kéo dài nhiều năm, và có thể lấy đi đồng xu cuối cùng của em.”

“Anh thật đê hèn!” Helen nhỏ nước miếng, tay cô nắm chặt vào vì tức giận, ngứa ngáy muốn tát vào mặt anh.

“Em sẽ không dám,” cô mĩa mai, chính xác đọc được cơn giận thất vọng trong đôi mắt nảy lửa của cô.

Sự vui vẻ của anh giống như một lá cờ đỏ trước con bò đực và, không tính tới hậu quả tay cô bắn ra theo một vòng cung. Nhưng trước khi tay cô có thể đến được đỉnh cần tới, Helen thấy cổ tay của cô bị giữ chặt lại trong bàn tay to lớn của Carlo.

Giọng nói cô đầy khinh miệt khi đột lại. “Anh sẽ không phải tin thậm chí anh có thể xấu xa tới thế nào khi đe dọa một đứa bé đâu.”

Cô soán mạnh tay cố gắng thoát khỏi tay anh, sợ chỉ kiềm chế mong manh của cô hoàn toàn vỡ vụn.

“Tránh xa tôi ra, đồ hèn hạ, con lợn ngạo mạn!” Cô hét lên, đánh mạnh vào chân anh khi cô nói.

Phản ứng của anh rất nhanh, khi với một cái soán mạnh khi anh kéo cô sát vào mình. Trong một lát Carlo nhìn chăm chăm vào gương mặt đỏ nổi loạn của anh, sự kiềm chế sắt thép rõ ràng trước sự cứng lại của cơ thể anh, một cái nhìn lạnh băng trong ánh mắt. “Nào, thêm một từ nữa... chỉ một thôi, và em sẽ biết chính xác anh hèn hạ tới thế nào. Hiểu không?” Anh gầm gừ và cô nghe theo.

“Chúng ta đang chuẩn bị tới nhà cha anh, và em sẽ phải cư xử ngoan ngoãn đó.”

“Không bao giờ!” Cô phản bác, tức giận choáng hết tâm trí.

“Em muốn anh cướp em trai em sao?” Không đợi câu trả lời anh nói tiếp, “Em đã hứa kết hôn với anh hai năm trước, và giờ tới lúc thực hiện rồi đó Helena,” anh lạnh lùng thông báo.

Cuối cùng bản thân cô cũng tự thừa nhận anh giỏi đến thế nào khi gài bẫy cô. Anh biết cô không thể để Andrea bị tổn thương. Một tiếng rên nhỏ thoát ra khỏi cô trước cảm giác bất lực khi cô chống lại anh.

“Anh đã nói rõ chưa nhỉ?” Anh bực bội nói, buộc cô nhìn thẳng vào mắt anh.

Cô nhìn chăm chăm vào màu đen như mực trong đôi mắt ấy, và bản khoăn không biết cô đã ngốc nghếch tới mức nào khi so sánh chúng với màu nhung nâu. Cô gật đầu, ý nghĩ phản kháng biến mất. Cô sẽ không thể thắng. Tiếng thì thầm “Có,” gần như không phát ra tiếng.

Carlo cười nụ cười chiến thắng. “Giỏi lắm! Anh biết cuối cùng em cũng sẽ hiểu được cách của anh.”

Và anh thả cổ tay cô rồi, bước lùi lại, bàn tay đặt nhẹ nhàng bên eo cô.

Helen đau đớn ngẩng lên, cô không chắc là sợ hãi hay thích thú nữa. Suy nghĩ duy nhất trong đầu cô lúc này là tránh xa anh. “Giờ anh có thể bỏ tay khỏi người tôi không. Anh đã có những gì anh muốn rồi. Tôi đồng ý ở lại đây dù tôi căm ghét từng giây phút giả dối của việc đính hôn này, nhưng tôi muốn anh hứa là anh sẽ không làm hại em trai tôi, không bao giờ.”

Ít nhất nếu cô đang đẩy anh ra khỏi cơ thể cô, cô sẽ chắc chắn anh sẽ không thay đổi vị trí sau đó, khi anh mệt mỏi vì cô và tiêu tan ý nghĩ trả thù lên Andrea cũng tốt.

“Không có sự giả dối nào cả Helena. Đề phòng em quên hãy để anh làm mới trí nhớ của em. Chúng ta sẽ đính hôn một lúc nào đó, và thứ Sáu này chúng ta sẽ cưới. Vì gia đình em, em phải hứa với anh, anh sẽ sắp xếp cho họ có dịp khiêu vũ trong đám cưới của chúng ta,” anh lại tàn nhẫn chế giễu cô.

Bỏ tay ra khỏi người cô anh thành thực rút một hộp vàng từ tổng túi áo khoác, mở nó ra, chọn lấy một điều xì gà nhỏ rồi châm thuốc.

Helen vô cùng kinh ngạc trước những câu nói của anh. “Ý anh là tôi phải lấy anh? Nhưng chuyện đó thật buồn cười! Anh không thể nghiêm túc được sao, chúng ta căm hận nhau. Tôi nghĩ anh chỉ muốn...” Cô dừng lại không biết nên nói gì nữa.

“Em nghĩ anh chỉ muốn cơ thể em trên giường anh sao?” Anh dịu dàng hỏi, hít một hơi thuốc, đôi mắt nhắm lại nhìn cô qua làn khói xanh. “Em đáng yêu tới chừng nào, anh còn muốn em nhiều hơn so với một đống rác trên giường. Vậy thì đi đâu anh cũng kiếm được người đó. Không, em yêu, em sẽ là một người vợ người Silicy ngoan ngoãn, và là mẹ của các con anh. Sẽ không phải làm gì khác.”

Cô ngẩng lên nhìn anh qua đôi lông mày khá dày, mắt cô kéo dài ra, những ngón tay màu nâu nhàn rỗi chạm vào vết sẹo trên trán anh. Nhưng có lẽ nó không phải quá nhàn rỗi, có lẽ đó là một lời nhắc nhở tinh tế... cô đã tưởng tượng anh muốn làm nhục cô, mang cô vào giường cho đến khi anh chán cô, rồi sau ném cô đi. Nhưng giờ cô nhận ra sự căm ghét của anh còn sâu sắc hơn thế.

Ý anh là buộc cô lấy anh, làm cuộc sống của cô kéo dài trong sự nhục nhã, và anh có thể làm nó khủng khiếp tới nhường nào. Cô dám chắc anh sẽ cố có được Andrea, nhưng anh cũng biết rõ anh sẽ không phải làm thế. KIỆN RA TÒA sẽ khiến cho các trang báo có chủ đề để viết nhiều tháng trời. Tai tiếng cũng không ảnh hưởng gì tới anh, vì anh vẫn thường thể mà, nhưng nó sẽ hủy hoại Gran và Andrea. Vì Chúa có lẽ anh sẽ thắng. Vì cả Maria và cha cô đều đã chết, sẽ chẳng có ai chống lại anh được.

Trước khi cô nhận ra mình đang nói gì, từ ngữ đã tuôn ra. “Chỉ một câu hỏi thôi Carlo, vì sự thanh bình trong tâm trí của riêng tôi. Andra có thể là con anh sao?” Ngay lập tức cô thấy hối hận khi hỏi như vậy. Làm sao cô có thể nghĩ tới điều đó chứ?

Carlo cười khàn khàn. “Anh tự hỏi khi nào em sẽ tới và hỏi điều đó. Niềm tin của em vào anh chỉ ngang hàng với niềm tin của anh sao: Không hề tồn tại. Nhưng để trấn an em, không thể nào có chuyện Andrea là con anh. Quan hệ của anh và Maria chưa bao giờ thân thiết tới mức ấy.”

“Chúa ơi! Anh thật sự là một con quỷ độc ác. Không có gì mà anh không làm theo cách của mình sao?” Helen hỏi, bất ngờ trước lời thú nhận của anh, biết rằng chuyện đó đúng một phần.

“Em quan tâm sao, không. Và nếu điều đó biến anh thành một con quỷ, cứ để nó làm thế đi. Chúng ta đã lãng phí đủ thời gian rồi, cha anh ghét tới muộn đó. Vậy nên nó phải là gì nào helena?” Anh thiếu kiên nhẫn hỏi cô.

Cơn giận anh khuấy lên trong cô mờ dần, và cô buồn bã nói, không suy nghĩ gì thêm, “Vâng, tôi đồng ý.” Tâm trạng của cô đã nhận được quá nhiều cú sốc có thể mã hóa trong một ngày. Cô chậm chậm quay người ra phía cửa. “Chúng ta đi thôi. Tôi sẽ ghét thêm chuyện muộn giờ vào đồng tội khác của tôi,” cô nói, khó đoán được ý cô là gì.

4. Chương 4

Helen ngồi ở ghế hàng khách của chiếc Mercedes màu trắng sáng bóng, đầu cô dựa vào phía sau, mắt nhắm lại. Không thể tin rằng mới hôm qua cô còn ở nhà với Gran, bận rộn đóng gói đồ, háo hức khi nghĩ tới chuyến đi công tác hai ngày ở Silicy. Giờ, chỉ 24 giờ sau, cô đang đi trong đêm tối với một người đàn ông tàn nhẫn độc đoán, trên đường đi gặp cha chồng tương lai.

Cô thấy mình quá không tưởng khi tin rằng Carlo vẫn muốn cưới cô, chỉ vì trả thù. Ở Rome, họ đã tình cờ gặp nhau, và có cơ hội, thậm chí với cha cô thông qua cô chắc hẳn dường như quá tốt để bỏ lỡ cơ hội. Nhưng cô sẽ không bao giờ cho anh ở cùng với loại người chỉ ngồi đó chỉ chờ và lên kế hoạch trong hai năm, và bản thân anh được ở vị trí sáng giá nhất. Chắc hẳn anh mất một món lớn mới mua lại được công ty của Garson.

Không, anh quá giống với những người thế hệ 80, thực tế và phức tạp, vì câu chuyện của anh vang lên thực tế. May mà Maria và cha cô đã mất, dù anh có làm gì cũng không thể làm hại được họ. Đúng cô đã bỏ rơi anh, nhưng chuyện đó không giống với bây giờ. Nếu việc cô chạy trốn thật sự làm anh tức giận, anh sẽ phải đuổi theo cô ngay chứ. Nhưng anh đã không để ý, rõ ràng không thích thú gì.

Trán Helen nhăn lại khi cau mày. Chắc hẳn phải có lý do gì đó lớn hơn sự trả thù. Anh đã nói là anh muốn một cậu con trai và cô tin điều đó. Nhưng tại sao lại là cô. Có cả triệu phụ nữ nhảy lên vì mong muốn làm vợ anh. Anh đã nói gì nhỉ? “Một người vợ người Silicy ngoan ngoãn.” Chắc là thế rồi.

Nghĩ đến việc Helen sẽ bị giam giữ một cách an toàn trên hòn đảo như một cái máy sinh con đáng ca ngợi, con lợn có thể theo đuổi lối sống xa hoa hưởng lạc theo hiểu biết chắc chắn cô sẽ không dám chống lại, nơi đây với bất cứ người đàn bà nào khác ít nhất anh sẽ phải trải qua cảm giác là một người chồng đáng chú ý biết yêu thương. Nhưng có lẽ vì lý do nào ấy anh không thể kết hôn với người đàn bà anh yêu.

Họ đi mất khoảng 10 phút hoặc hơn thế trong sự im lặng chết người, những suy nghĩ của Helen trượt đi vô vọng giữa quá khứ và hiện tại. Cô có thể cảm nhận sự căng thẳng trong xe, giống như một cái tù vô hình chậm chậm nuốt chửng cô. Giờ thì họ đang đi quá nhanh. Những cái lốp xe cọ xát mạnh khi chiếc xe đi vào góc cua, ném cô nghiêng người trên ghế, ngã mạnh vào vai Carlo.

Cô nhanh chóng ngồi thẳng lên, “Anh không nghĩ là mình đang lái xe quá nhanh sao?” Cô bực bội nhìn nhanh qua anh. Vết sẹo trên trán lấp lánh màu trắng trong đèn phản chiếu của những chiếc đèn phía trước ô tô khi anh hơi quay đầu.

“vậy em có thể nói rồi! Tôi đang bắt đầu nghĩ là em định giận dỗi trong suốt chuyến đi này chứ,” anh nói giọng mỉa mai, lơ đãng câu hỏi dù chiếc xe cũng chạy chậm lại rõ rệt.

Cô tuyệt vọng tìm kiếm điều gì đó để nói, cuối cùng nhớ đến lý do cho chuyến đi.

“Hãy nói cho tôi biết, cha anh sẽ nghĩ chuyện này vỡ vụn không, sự xuất hiện của anh với một cô vợ sắp cưới mà ông ấy không biết gì cả? Anh sẽ giải thích thế nào về việc gặp gỡ của chúng ta? Sẽ thế nào nếu ông ấy hỏi tôi? Tôi khó có thể nói ông ấy biết sự thật, rằng anh đã bắt cóc tôi sao!” Giọng nói của cô to hơn vì kích động khi nghĩ đến buổi tối hôm trước. “Tôi sẽ không giải giả vờ đâu.”

“tiếp đi Helena. Em đang tự đánh giá thấp bản thân đó. Anh nhớ khi ở Rome em là một diễn viên nhỏ xuất sắc,” anh chế giễu.

“Em không biết ý anh là gì, và à...”

Anh hung hăng ngắt lời cô, “Không... anh không định để em làm vậy, và em sẽ quan tâm ít hơn.”

Helen nhìn chăm chăm vào anh, ngạc nhiên trước lời bình luận chát chúa ấy. Sự oán giận cháy bùng trong tĩnh mạch của cô. Nếu bất cứ ai đã diễn ở Rome, thì đó là anh, cô dứt khoát nghĩ vậy. Anh đã không giả vờ yêu cô, để cô tự biến mình thành một con ngốc, tất cả vì sự trả thù của một người tình kì lạ anh tưởng tượng ra và gắn tên mình vào sao?

“Không có gì để nói sao Helena? Có việc gì, em không thích nhắc tới một người tình rất đồng cảm như em sao?” Một nụ cười chẳng lấy gì làm hài hước xuất hiện trên môi anh khi anh nói tiếp, “Tận tới khi cha em quyết định cho em, nếu không nó vẫn là vậy.”

Trong câu nói của anh có một phần sự thật đủ để biến nó thành một lời tranh luận vô lý, cô không cảm thấy gì cả với sự lạnh nhạt của riêng cô, rồi cô đáp. “Tôi không quan tâm tới quá khứ. Tôi không có đủ sức trả thù như anh. Tôi chỉ muốn biết tôi nên nói gì với gia đình anh để thoát được buổi tối này với ít tình tiết tăng thêm tội nhất. Ngày hôm nay tôi đã chịu đủ rồi,” cô buồn rầu nói hết câu.

Mái đầu đen quay về phía cô, chủ tâm nhìn cô thật lâu trong im lặng. Sau đó anh quay lại nhìn đường đi. “Em không phải lo lắng gì cả. Cha anh biết sự thật. Ông ấy là một người Silicy với truyền thống cổ xưa, và xem chuyện anh kết hôn với em hoàn toàn tự nhiên. Chuyện này giải quyết quan niệm trả thù của ông một cách hoàn hảo,” anh dịu dàng nói.

“Vì toàn bộ gia đình và bạn bè anh tin rằng chúng ta gặp nhau khi anh ở Anh vào tháng Sáu, tiếp quản công ty quảng cáo của Garson, và làm mới mối quan hệ cũ với em. Tất nhiên Stephano biết sự thật, nhưng anh tin cậu ấy sẽ giữ im lặng.”

Stephano sẽ đau lòng khi biết toàn bộ câu chuyện, biết rằng anh là một công cụ để đưa cô tới Silicy. Cô đã coi anh như một người bạn. Rõ ràng lớn hơn 2 tuổi cũng không giúp cô có thêm nhiều hiểu biết xem đàn ông quan tâm tới điều gì. Cô dễ dàng thành kẻ ngốc lần thứ hai, chỉ là giờ không có ai giúp cô thoát khỏi mớ rắc rối mà cô tự chui đầu vào.

Đọc được chính xác suy nghĩ của cô, Carlo nói tiếp, “Đám cưới sẽ được tổ chức vào thứ Sáu ở nhà thờ nhỏ trong khu đất của cha anh. Vào buổi tối, sẽ có một buổi tiệc tiếp đón ở Hilton ở Parlemo chào đón bạn bè và đối tác làm ăn của anh. Và lần này sẽ không có chuyện chạy trốn nữa,” anh nói nghiêm khắc.

“Tôi đã không chạy trốn!” cô nói lớn. “Anh biết chuyện gì đã xảy ra. Dù có khám phá ra sự thật về anh đánh nhẽ tôi nên chạy trốn ngay. Và ngay khi có cơ hội tôi sẽ rời khỏi đây,” Cô nói kịch liệt. “Anh sẽ không thể theo dõi tôi mọi lúc.” Cô vẫn chưa chuẩn bị để chấp nhận hoàn toàn kế hoạch của anh. Một tiếng cười nhạo báng của anh vang lên khi nghe lời nhận xét của cô.

“Em không cần phải làm vậy đâu em yêu. Em sẽ không thể rời khỏi hòn đảo này mà anh không biết, và em sẽ không thể đi xa mà không có hộ chiếu.”

Stephano! Cô đã đưa hộ chiếu lúc đến đây, hoàn toàn quên bảo anh ta trả lại khi họ đi qua chỗ Hải quan. Một tiếng rên nho nhỏ thoát ra khi cô thấy bất lực với cảnh ngộ của mình. “Tôi cho là anh giữ hộ chiếu của tôi?”

“Em đúng đó. Stephano đã đưa nó cho anh kèm theo cả cô em ngon lành nữa. Vậy nên anh khuyên em nên quên ý định chạy trốn đi.”

Chiếc xe dừng lại, và Helen thích thú nhìn ngó xung quanh. Họ đã đậu xe ở trong khoảng sân của một chiếc nhà khá lớn, ánh đèn chiếu ra từ hàng tá những cửa sổ phía ngoài thật tuyệt đẹp, phản chiếu lên nước ở chiếc đài phun nước lớn giữa sân.

Khi cô đi đến cửa, Carlo cầm tay cô. Cô do dự trước sự động chạm của anh.

“Đợi đã!” Anh nói nghiêm khắc. Anh cho tay vào trong túi áo khoác, rồi lấy ra một cái gì đó. “Đưa tay kia của em đây.”

“Tại sao?” Helen thành thật hỏi.

“Em không thể gặp gia đình anh mà không có cái này.”

Cô nhìn anh sững sờ và im lặng khi anh đeo một chiếc nhẫn kim cương lục bảo tuyệt đẹp vào ngón tay áp út của cô. Cô thở mạnh khi nhận ra nó, và cô không thể ngăn cản bàn tay đang run lên trong tay anh, và thốt lên. “Cùng một cái nhẫn đó!” Mắt cô ngược nhìn khuôn mặt anh dò hỏi.

“Tại sao không được chứ? Đó chính là cái nhẫn em đã chọn, dù mất khá nhiều thời gian tới khi đeo vào tay em,” anh chế nhạo, bỏ tay cô ra rồi bước ra khỏi xe.

Helen nhìn chằm chằm chiếc nhẫn trên ngón tay cô, nước mắt trào lên khi cô nhớ lại họ đã cùng nhau chọn nó.

Trong một thoáng cô tự hỏi có lẽ cuộc đời cô sẽ hạnh phúc hơn nếu cha cô chưa từng nói cho cô sự thật đúng không. Cô sợ hãi đẩy ý nghĩ ấy sang một bên, theo bản năng ý thức được rằng những suy nghĩ nghĩ như vậy thật nguy hiểm với tình thế hiện nay của cô. Tất cả sẽ quá dễ dàng khi rơi vào bùa chú của người đàn ông ấy lần thứ hai.

Tay Carlo nắm lấy tay cô, gần như kéo cô ra khỏi xe. “Em lạnh rồi,” anh nhận xét, tay anh vòng qua lưng cô, ngón tay dài đặt lên đôi vai trần của cô. “Đáng nhẽ em nên mặc áo khoác, bởi tối có thể lạnh lắm.”

Helen không nói gì, tất cả năng lượng của cô đều được dồn vào việc giữ bình tĩnh, nên cô không trông thấy ánh mắt dịu dàng quan tâm của người đàn ông đang ôm cô. Cô cẩn thận tránh né cái ôm của anh khi giả vờ nhìn quanh. Đại sảnh khá rộng, từ sàn nhà tới trần nhà đều trang trí bằng gỗ tối màu hình ô. Những cánh cửa được mở ra cả hai phía, và ở trung tâm là một cầu thang được trạm khắc khá lớn cong cong hướng lên những cánh cửa ở trên. Những bức tranh sơn dầu cũ được treo trên tường, hầu hết là tranh chân dung, nếu như cô có thể nói được, thì chúng như đang chịu đựng sự thích thú huyền bí với người đàn ông bên cạnh cô. Cô vui sướng nhìn quanh, nơi này giống như một lâu đài thời trung cổ.

Một giọng nói phát ra ngay phía sau cô bằng tiếng Ý khá nhanh. “Carlo! Thật vui vì được gặp cháu.” Helen quay lại đúng lúc thấy Carlo duyên dáng bước đến bên người phụ nữ nhỏ bé tóc đã bạc mặc bộ đồ đen bất buộc.

“Rosa, trông bà trẻ hơn so với thường lệ đó,” anh nói, đẩy nhẹ người phụ nữ nhỏ bé ấy ra và cười lớn, nụ cười toe toét vì niềm vui sướng làm sáng bừng những đường nét sắc nhọn của anh, làm anh dường như trẻ hơn tuổi.

Helen lo lắng chấp nhận những lời chúc mừng dào dạt tình cảm của người phụ nữ đang cười đó, và cô cho rằng đó là người quản gia. Họ theo sau Rosa tiến vào bên trái phòng khách, và Carlo giữ chặt lấy cánh tay cô.

Anh cúi đầu xuống thì thầm khi họ bước vào trong, “Chỉ cần nhớ phải lịch sự với gia đình anh.”

Và, trước khi cô nhận ra được ý định của anh, môi anh đã nhẹ nhàng vuốt ve môi cô. Cái vuốt ve nhẹ nhàng ấy đã khiến cô không còn đề phòng nữa, môi cô tự nguyện tách ra. Nhận thấy phản ứng tự nhiên của mình, cô quay đầu, mặt đỏ bừng lên.

Carlo rất vui vẻ thì thầm, “Đừng bối rối, em yêu, xúc tác tình dục hiếm khi thay đổi lắm,” làm cô ước mình có thể tát vào cái mặt nhăn nhó của anh.

Helen nhanh chóng đánh dấu thêm sự ngỡ ngàng của mình. Carlo đã nói cha anh không được khỏe, nhưng cô không ngờ là lại thấy ông ngồi trên ghế lắn. Carlo giới thiệu cô như anh đã nói, rồi di chuyển sang một bên ghế của cha.

Đáng nhẽ cô không cần bảo cũng biết đây là cha của anh. Sẽ không thể nhầm lẫn với những điểm giống nhau, gần như là một hình ảnh phản chiếu, trừ mái tóc và sự nhợt nhạt của người đàn ông này. Khuôn mặt đều nghiêm khắc và kiêu ngạo, nhưng có nhiều đường nét hơn, cơ thể ông yếu ớt trên những đốt xương. Thậm chí chỉ nhìn ông ngồi cũng có thể nhận ra rõ ràng ông là một người đàn ông rất to lớn. Đôi mắt cô quay sang Carlo đang dựa người tự nhiên vào bên ghế. Anh nhìn thẳng vào cô khi cha anh nói chuyện.

“Con tới muộn đó Carlo. Con biết ta ghét chậm trễ.”

Carlo không trả lời ngay, nhưng cố ý cho phép đôi mắt anh chiếu lên cô gái đứng trước anh, để ý đến mái tóc vàng xõa xuống vai cô, và đường cong của ngực cô có thể nhìn thấy qua chiếc váy lụa màu kem, sau đó hạ thấp xuống đến hông cô và đôi chân dài thon thả.

“Cha không nghĩ Helena là một lý do đủ tốt cho bất cứ người đàn ông nào chậm trễ sao?” anh quay đầu lại, khi đôi mắt anh quay trở lại cơ thể cô.

Cô cảm thấy như thể anh đang lột trần cô bằng sự đánh giá kỹ càng, và không thể ngăn cản được sắc đỏ tăng dần trên mặt cô. Hai người đàn ông cùng cười, vui vẻ trước sự bối rối của cô, cha anh trả lời, “Lần này con có thể được tha thứ, con trai ạ. Cô ấy thật sự thanh tú.”

Helen cứng người lại trước lời nói của ông, rồi tức giận. Họ đang thảo luận về cô như thể cô là một loài thú nuôi ở nơi bán đấu giá, nhưng cô không muốn làm méch lòng họ. “Cám ơn ngài Signor Manzitti.” Cô mỉm cười ngọt ngào mĩa mai nói thêm. “Mọi người thật quá tốt bụng.”

Đôi mắt người đàn ông già ánh sáng lên tội lỗi trên gương mặt chịu nhiều tàn phá của thời gian. “Carlo có ấy thật cam đảm đó. Con chọn đúng rồi. Các con sẽ có những đứa con ngoan với nhau.”

“Chúng con chắc chắn là thế rồi, phải không Helena.” Carlton thách thức, nhìn thẳng vào Helen, vui vẻ trước sự tức giận đang nhảy múa trong mắt cô, và dám chắc là cô không đồng ý.

Cô định làm vậy, sẵn sàng nói với cả hai chính xác cô nghĩ gì về họ, khi anh đi chậm tới bên cô, cầm lấy cổ tay cô, ngón tay anh giống như giữ cô lại. Tất cả niềm vui biến mất khi anh đứng đó vượt lên cô giống như một loài động vật ăn thịt. Đôi mắt đen nheo lại ti hí. “Có phải không Helena?” Anh nhắc lại, giọng nói trầm và đáng sợ.

Cô nhìn anh một lúc lâu, đỏ mặt và giận giữ. Sau đó, cúi thấp đầu thì thầm. “Có, thưa anh Carlo.”

Người đàn ông già kêu lên vui sướng, nhận ra màn trình diễn sức mạnh của con trai. “Đúng rồi, con trai. Hãy để cho cô biết ai là chủ.”

Carlo lơ đi lời nhận xét của cha, quan sát Helen cúi đầu bằng cả ánh nhìn của tình yêu dịu dàng trên gương mặt anh, rồi nhanh chóng che giấu khi nói. “Chúng ta nên đi ăn tối thôi Cha, cha đang làm helen sợ đó. Cô ấy chưa quen với những người đàn ông Sikicy thẳng thắn.”

Họ bước qua cánh cửa đôi to lớn tới phòng ăn, Carlo giữ cửa cho cha anh vào trước, ngồi ở một đầu bàn, sau đó kéo ghế cho Helen ngồi bên trái cha, và ngồi vào ghế đối diện.

Helen biết ơn ngồi xuống. Tận sâu trong đầu cô có một ý tưởng mơ hồ là ném mình vào tình thương của người đàn ông già tốt bụng này người sẽ kinh hoàng trước hành vi của con trai ông và giúp cô về nhà. Sau khi gặp cha Carlo, cô không còn ảo tưởng như vậy nữa. nếu có bất cứ thứ gì, thì ông ấy còn tệ hơn cả con trai ông. Đánh nhẽ bản thân ông cũng làm những điều tương tự mà không đợi được bằng nửa anh, cô đau đớn thừa nhận.

Lấy lại chính mình, cô nhìn quanh căn phòng. Bàn ăn rất to và được thiết kế hợp với bộ dao đĩa bằng bạc thật đẹp và những cái cốc thủy tinh được đặt đó để tạo lên sự hoàn hảo bằng tấm vải lanh tinh khiết. Một mảnh hoa hồng đáng yêu ở giữa bàn và lọ hoa freesia bằng bạc, thêm vào một sự tác động hoàn toàn.

Rosa bước vào, đẩy một xe đẩy lớn, theo ngay sau bà là một người phụ nữ khác, người này được cha Carlo giới thiệu là con gái ông Simonetta, khi cô ngồi xuống bên cạnh Helen. Cô là một quý bà rất đáng yêu, mặc toàn đồ đen. Helen đoán chắc hẳn cô là một góa phụ và sau cô bất ngờ nhận ra. Cô ấy là một hình ảnh của Stephano, rõ ràng đây là mẹ anh và, và trông cô không giống carlo, cô đoán rằng chắc hẳn cô ấy cư xử giống người mẹ đã chết của họ. Cô thôi suy đoán khi Rosa phục vụ món ăn đầu tiên, một món súp rau và miến, miến quá nhiều tới mức muối gần như không thể đứng được trong bát canh.

Cuộc nói chuyện xoay quanh đám cưới và những việc cần sắp xếp với nhiều câu nói đùa nhẹ nhàng tới mức Helen thấy càng ngày càng khó, và cô thở phào khi cuối cùng cũng đứng lên và theo những người khác tới phòng nghỉ.

Đầu cô bắt đầu đau, và cô hoàn toàn mệt mỏi. Những giây phút sau khi ngồi xuống, cô phải che dấu sự ngạc nhiên của mình khi cơ thể mạnh mẽ của Carlo nằm dài trên ghế sofa cạnh cô, quá gần đến mức cô

thấy không thoải mái. Mùi nước hoa nhẹ nhàng của anh trên đùa mũi cô và cô không dám làm gì với cánh tay anh đặt quanh vai cô. Toàn bộ cơ thể cô kích động trước cái động chạm của anh.

Cô cương quyết nói ra trong sợ hãi, “anh không phiền nếu chúng ta về chứ?”

Carlo ngồi dậy và đặt tay tới bên cô, nói giọng dịu dàng hiếm thấy làm sáng lên những đặc điểm của anh, “Lại đây, em yêu, em đang buồn ngủ rồi. Đúng là một ngày dài với em.”

Trong một lúc cô ngây ngốc trước sự quan tâm của anh, và đặt bàn tay vào tay anh, cho phép anh kéo cô lên. Tay anh trượt xuống quanh eo cô, kéo cô lại bên anh. Cô thư giãn bên anh. Cô thật sự kiệt sức rồi, với chỗ thức ăn và rượu cô đã dùng, làm cho cô phản ứng chậm hơn. Cha anh và Simonetta theo sau họ và khi Helen hít thở được bầu không khí trong lành ban đêm cô dần hồi phục, cứng người lại trước cái ôm của Carlo. Anh lại làm vậy, lừa cô để cô phục tùng vì lợi ích của gia đình anh, cô thầm nghĩ chống đối.

“Không tệ như em nghĩ phải không?” Carlo hỏi.

Helen ngược nhìn người người đàn ông ngồi sau tay lái, không thể đánh giá hoàn toàn được biểu hiện của anh trong chiếc xe mờ ảo này. “Simonetta thật đẹp. Em thích chị ấy.”

“Cha anh không phải đẹp như thế sao? Tại sao không chứ? Ông ấy hút hồn em. Em làm cho tất cả bọn họ kinh ngạc đó, sự lo lắng của em chỉ làm em giống một cô gái gặp gỡ gia đình tương lai của cô ấy lần đầu tiên. Anh chúc mừng em. Tối nay mọi việc đều rất tốt.”

“Cám ơn anh,” Helen mĩa mai đáp lại. “Anh luôn luôn lôi kéo mọi người thậm chí cả gia đình anh phải không?” Cô nhận ra Carlo đã khôn khéo dẫn dắt cuộc nói chuyện suốt cả tối, khéo léo đáp trả bất cứ câu hỏi ngớ ngẩn nào, làm cho Simonetta thấy lạc đề khi cô ấy hỏi tới gia đình Helen, và người chuẩn bị làm những người chứng kiến tại đám cưới thông báo rằng ngày mai họ sẽ đi ăn trưa với bạn của anh- những người đó đã đồng ý đứng về phía họ.

“Đừng cảm ơn anh, em yêu,” anh mĩa mai. “Anh làm việc đó vì anh. Anh không muốn bị kiệt sức vì lo lắng trong đêm tân hôn của chúng ta.”

Không có câu trả lời cho điều đó. Đề cập tới đêm tân hôn của họ làm cô sợ hãi, suy nghĩ đến người đàn ông sở hữu cô này quá đáng sợ để có thể chiêm ngưỡng. cô trượt sâu vào ghế, xúc động xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón tay. Chúa ơi, thật là một mớ hỗn độn!

Trong những giấc mơ trẻ con của cô về ngày cưới, cô đã tự nhìn thấy mình lướt trên thánh đường trong vòng tay cha, rạng ngời hạnh phúc khi lấy một người đàn ông tốt bụng dịu dàng. Tất cả gia đình và bạn bè cô sẽ ở đó chúc cô may mắn...

Nhưng điều đó sẽ không bao giờ xảy ra lúc này. Ai có thể nghĩ được hai năm có thể tạo ra những thay đổi to lớn đến thế trong cuộc đời một cô gái? Những giọt nước mắt tự xót thương bản thân trào lên trong mắt cô. Tức giận, cô gạt chúng đi bằng tay. Cô sẽ không bao giờ cho anh cảm giác thỏa mãn nhìn thấy cô khóc.

Buộc bản thân nói chuyện như thường, cô hỏi “Ai sẽ đóng vai trò cha em trong đám cưới này?” Nhớ là anh trai Maria sống ở Silicy, cô trả lời câu hỏi của chính mình. “Roberto, được không? Chú ấy là một người bạn của anh.” Cô thấy hơi đau lòng vì anh ta không tham dự tang lễ của Maria, nhưng cô vẫn nói tiếp, “Sau tất cả mọi chuyện, thì em vẫn biết ơn vì chú ấy là người họ hàng là nam giới của em đủ tuổi với việc này,” cô đau lòng nói hết câu.

Chiếc xe đi chệch hướng và dừng lại bên đường.

“Em không biết à?” Carlo hung dữ hỏi, xoay người trên ghế nhìn cô, miệng anh nhếch lên nụ cười ngây ngốc.

“Biết gì cơ?” Cô thận trọng hỏi, tự hỏi sao họ lại dừng lại.

“Cậu ấy đã chết. Cậu ấy chết trước Maria một tuần.”

Helen thở gấp vì sợ hãi, một bàn tay run rẩy che miệng và rơi thổng xuống. “Oh, không! Không đâu Carlo, Em không tin điều này. Chú ấy còn quá trẻ, tràn đầy nhựa sống.”

Carlo nghiêm khắc nhìn vào gương mặt xinh đẹp nhìn vào phía anh, cơn sốc và sợ hãi vẫn ở đó, thậm chí còn thông minh trước óc hài hước của anh. “Hoặc em là một diễn viên xuất sắc nhất, hoặc cô thật sự không biết. Tôi tự hiểu không biết em là ai?”

“Thật sự em không biết.” Giọng nói không rõ vì cảm xúc, “Chắc hẳn phải có một đám tang, nhưng Maria chưa từng rời khỏi nhà.” Cô hỏi như buộc tội, “Anh đã báo cho dì biết kịp lúc để dì đến dự không?” Cô sẽ không thể nghĩ là anh đã chậm trễ để thông báo cho họ, đơn giản vì báo thù sai.

“Oh, anh đã nói với cô ấy, đúng thế. Cô ấy biết chính xác những gì xảy ra. Cậu ấy bị mất tích ngoài biển. Một cơn bão lướt qua khi cậu ấy đang ở ngoài khơi. Họ đã tìm ra cái thuyền, nhưng không tìm thấy thi thể. Chính lý do vì sao em không được kể lại khiến anh phải suy nghĩ. Cha em chắc hẳn sợ anh hơn anh nghĩ nhiều.”

“Cha em chưa từng sợ bất cứ ai, và chắc chắn không phải sợ anh,” Helen can đảm đáp lại, rồi nói thêm, “Có lẽ em không ở nhà vào khoảng thời gian đó.”

Giọng cô yếu hơn, và cô cụp mắt xuống giấu đi sự không chắc chắn của chính mình. Cô bí mật tử huyệt tại sao không ai nói với cô. Sau khi tới Rome, Cha cô tuyên bố rằng không được đề cập tới chuyến đi tới đó, nên chắc chắn không phải bao gồm cả Roberto. Suy nghĩ của cô tập trung vào trọng tâm, cô thở dài, nhận ra rằng có lẽ đó là lỗi của riêng cô. Cô đã quá quyết tâm bỏ tất cả chuyện ấy ra khỏi tâm trí của mình đến mức cô chưa từng nói chuyện với Maria về cha của dì. Cô gặp chú ấy chỉ có một lần, chính là cái đêm Carlo cầu hôn với cô, và thật quá đau đớn khi nhớ tới chuyện ấy.

Tay của Carlo vòng quanh vai cô, kéo cô về phía anh, và lấy tay giữ cằm cô buộc cô đối mặt với anh. Bầu không khí trong xe tinh tế chuyển thành một nỗi căng thẳng mới. Helen sập vào cái bẫy bởi cái nhìn mãnh liệt của anh, không thể phá vỡ mối liên hệ. Chuyện cứ như thể anh có thể đọc được mọi suy nghĩ của cô.

“Nhớ đến rồi phải không, em yêu.” Anh kéo dài dòng đầy quyến rũ, tay anh trượt từ gương mặt cô xuống nấn ná trên ngực cô. “Tôi còn có những kí ức đầy sống động về một cô gái trẻ xinh đẹp tan chảy trong tay tôi, đôi môi tình nghịch vuốt ve cơ thể tôi, đã hứa là làm vợ tôi.”

Helen rùng mình trong vòng tay anh, mặt cô tràn ngập sắc đỏ, không thể bác bỏ sự thật trong câu nói của anh. Đầu anh cúi thấp xuống khi tay anh di chuyển khum lấy ngực cô. Cô phải ngừng anh lại trước khi cô lại làm chính xác những gì mà anh nhắc cô nhớ, và lại tan chảy trong vòng tay anh. Cô đã cảm thấy được ngọn lửa nhỏ nhỏ cuộn lên trong bụng cô.

Cô cố gắng phi thường để kiềm chế, đẩy tay anh ra và buột miệng, “Thứ duy nhất tôi cần nhớ là cha tôi đã nói sự thật về anh với tôi. Anh đã dính hôn với Maria, và cái tôi của anh sẽ không thể để mặc dì ấy lấy cha tôi. Anh thận trọng sắp xếp để thuyết phục tôi lấy anh, chỉ để trả thù thôi. Và anh không thể phản bác,” cô dừng lại khó khăn hít thở.

Lờ đi sự bùng nổ của cô, môi Carlo và cái lưỡi ẩm ướt của anh nhẹ nhàng lướt trên môi cô. Anh ngẩng đầu lên, nụ cười khàn khàn chế giễu làm cô bẽ mặt vang lên bên tai cô.

“Theo trí nhớ của anh, em còn hơn cả sẵn lòng được thuyết phục đó.” Sau đó anh nói thêm, hoàn toàn ý thức được cố gắng của cô che dấu ảnh hưởng của anh lên cô. “Và nhanh chóng lại như vậy.”

Helen nâng tay để lên ngực anh để đẩy anh ra, nhưng anh tóm lấy cổ tay cô, đôi mắt đen lạnh lùng và, giọng dễ vỡ như thủy tinh, nói tiếp, “Tôi đã dính hôn với Maria một lần, cha em đã đứng ở điều này. Còn những chuyện khác, tôi không nghĩ nó có thể bao biện cho một lời giải thích, nhưng sau đó em không biết cha em khư khư giữ lấy riêng cho mình tới mức nào và ông ấy ghét gia đình anh tới mức nào cho tới đêm hôm đó.”

Helen mắt nhòe lệ nhìn gương mặt điển trai của anh. Đôi môi mềm mại run lên khi những cảm xúc cô đã phải chống lại suốt cả ngày hôm nay đã lấn áp cô. Nước mắt long lanh trên mí mắt giống như giọt nước mưa trước ánh nắng mặt trời, và rồi rơi nhanh giận dữ xuống gò má, cơ thể thanh mảnh của cô run lên trong tiếng khóc không thể kiềm chế nổi.

Carlo nhẹ nhàng kéo cô vào trong lòng, bàn tay giữ lấy đầu cô, dịu dàng giúp cô dựa vào bờ ngực ấm áp của anh. “Thôi nào, Helena, mọi chuyện ổn rồi. Anh không cố ý làm em tức giận nữa. Đừng khóc, làm ơn đừng khóc nữa,” anh dịu dàng thì thầm bên trên mái tóc mượt mà của cô.

Nhưng cô không nghe thấy gì cả, vì cô chìm vào trong tiếng khóc, vì Roberto, Maria, cha cô, và có lẽ trên hết là vì chính cô.

Helen chậm chậm kiểm soát được những cảm xúc đang vỡ vụn. Bàn tay to khỏe của Carlo vuốt ve tóc cô, hơi ấm của cơ thể anh bao phủ lấy cô, làm cô thoải mái mà không thứ gì khác có thể làm được như vậy. Cô đã quên đi sự thật anh là kẻ thù trong giây phút ấy, nấc lên từng hồi, cô vùi đầu vào trong ngực anh, thấy thật dễ chịu. Toàn bộ nước mắt của cô rơi làm ướt cánh tay anh, và trong lúc ấy anh giống như Carlo của trước kia, dịu dàng, nhạy cảm giống như lần đầu tiên họ gặp nhau, đã lâu lắm rồi.

Sau đó, cô không biết được rằng người đàn ông to lớn ấy cởi áo khoác ra, nhẹ nhàng nâng cô lên khi cô đang ngủ, cẩn thận đắp áo lên người cô, rồi hôn nhẹ nhàng lên môi cô.

Chiếc xe lặng lẽ đi trong đêm, một nụ cười dịu dàng hiện lên trên đôi môi của người tài xế.

5. Chương 5

Helen chậm chậm mở mắt, ánh mặt trời sáng sớm chiếu qua cửa sổ, ánh sáng rực rỡ màu vàng tràn ngập vào căn phòng. Cô mơ màng xoay chiếc đồng hồ ở chiếc bàn bên cạnh. Bấy giờ... cô đưa một tay lên miệng, ngáo dài khá lớn, và rồi đông cứng người lại.

Tay cô đưa xuống ngực khi tất cả những sự kiện của ngày hôm trước lướt qua đầu cô như một thước phim nhanh, và cùng lúc ấy cô nhận ra mình trần truồng dưới lớp chăn cotton khá mỏng. Chắc hẳn Carlo đã bế cô vào giường. cô không nhớ gì cả sau khi đau đớn và khóc òa lên trong vòng tay anh. Má cô đỏ lên vì ý nghĩ ấy, và cô thở dài đưa tay sờ bụng, vùi mặt vào gối.

Cô nghĩ đến Gran và Andrea, và biết chắc rằng anh sẽ làm đúng như những gì anh đã đe dọa, trừ khi cô đồng ý với yêu cầu của anh.

Không phải cuốn kinh thánh đã nói là tội lỗi của cha, con phải gánh vác sao? Cô chưa từng tin điều đó, nhưng những trải nghiệm đầu tiên của cô với Carlo đã chứng minh điều đó. Anh đã quyết tâm bắt cô trả giá cho những câu lăng mạ có chủ định của cha cô, và giờ thì... Kế hoạch bỏ trốn của cô là gì?

Nghĩ lại, cô biết cô sợ cũng nhiều như giận khiến cô trốn chạy Carlo, nhưng thậm chí còn hơn thế nữa, đó là sự hổ thẹn. Hổ thẹn vì hành vi của riêng cô, cô đã trở thành một cô gái phóng đảng trong vòng tay anh. Trái lại, cô có thể biết chuyện đó thật bề mặt, lấy đi lòng tự tôn của cô, điều này khiến cô thấy đau lòng nhất. Carlo cố ý bóc trần mặt ưa nhục dục trong bản năng của cô, chưa từng kiểm chế những cái vuốt ve nồng cháy của cô, nhưng lại vui thích với chúng khi anh dẫn cô đi tới những tư tưởng dâm dục. Và cô đã giống như một học trò háo hức tới mức việc biết được lý do thực sự cho hành động của anh suýt nữa thì hủy hoại cô.

Ồ, lần này anh sẽ không dễ dàng làm vậy đâu, Helen thề với chính mình. Cô trưởng thành hơn, và khôn ngoan hơn nhiều. Cô chấp nhận điều đó, thiếu một phép màu, hôn lễ sẽ cử hành, nhưng cô đã có một hay hai yêu cầu của riêng cô, bất chấp anh thích hay không. Sự chấp nhận một tương lai ngay lập tức ấy đã làm dịu đi một vài sự rối loạn trong tâm trí mệt mỏi của cô, và dần dần cô lại chìm vào giấc ngủ.

Helen thức giấc khi nghe thấy âm thanh bát đĩa kêu lách cách. Liếc nhìn đồng hồ cô biết đã hơn 11 giờ, và cô ngồi dậy, vuốt mái tóc rối bù ra khỏi mặt rồi thấy Sophia đang tiếng vào phòng, mang theo một khay đựng một bình cà phê lớn, một cái ly và một cái đĩa.

Khi nhớ tới tình trạng không mặc áo ngủ của mình, cô nhanh chóng kéo chăn qua cánh tay khi Sophia bước tới bên giường.

“Chúc cô ngày mới tốt này(Buon giorno, signorina), cô ngủ thật là giỏi. Gần trưa rồi, và tôi mang bữa sáng tới cho cô,” Sophia nói, mỉm cười hạnh phúc.

“Chúc ngày mới tốt lành Sophia. Tôi xin lỗi vì dậy quá muộn, cô nên gọi tôi sớm hơn,” Helen tỏ vẻ có lỗi đáp lại, nói bằng tiếng Ý như phản xạ. “ Tôi sẽ uống cà phê ở hành lang. Oh, bánh mì focaccia, món khoái khẩu của tôi!” Cô thốt lên, để ý đến chiếc bánh mì trông rất ngon nằm dài trên cái bát lớn.

“Thưa cô ông ấy nặng nề. Ông ấy nói với tôi là cô rất thích nó.” Sophia quay người đi bước ra ngoài hành lang.

Helen nhảy bật dậy, tóm lấy chiếc váy ngủ để ở cuối giường. Cô chui vào nó, buộc đai áo thật chặt quanh eo, hi vọng Sophia không biết là cô trần truồng, và rồi theo bà ấy đi đến hành lang. Thấy vui thích vì Carlo nhớ được cô thích món bánh mì focaccia. Cô đã ăn nó lần đầu tiên nhiều năm trước khi còn là một đứa trẻ trong lần đầu tiên đến Silicy, và yêu thích ngay hương vị bánh mì thật ngon chấm vào cốc cà phê sữa.

Nhiều năm sau, trong những lần nói chuyện dông dài về những sở thích, Carlo đã hỏi cô thích gì nhất ở nước Ý, và cô trêu chọc anh nói, “Focaccia.” Anh đã nghiêng người tới phía cô, tóm lấy cô, và họ kết thúc câu chuyện bằng một nụ hôn.

Cô vội vã đẩy những ký ức ấy ra khỏi tâm trí. Không hiểu vì sao nó làm cô bực bội. Cô không thích anh, và cô không biết anh nghĩ gì về cô, anh cư xử như rất bình thường. Cô là người từng bị lợi dụng, để tạo ra đứa con trai và người nối dõi cho gia tộc Manzitti, đồng thời thỏa mãn ham muốn bùng cháy trả thù cho một tình yêu bị cản trở. Cô không muốn nghĩ đến anh trong tình cảnh ít thẹn trọng nhất. Vậy nên cô nhanh chóng cảm ơn Sophia, và bảo bà ấy ra ngoài.

Ngay lập tức cô thấy hối hận vì sự khó tính của mình, vì nụ cười đã không còn trên gương mặt của Sophia.

“ Vâng thưa cô. Ông chủ bảo cô hãy sẵn sàng lúc 12 giờ.”

Helen miễm cưỡng nở nụ cười rạng rỡ với người phụ nữ nhiều tuổi ấy, không muốn làm bà tức giận với cô. “Cảm ơn, Sophia. Tôi sẽ làm thế,” cô tốt bụng nói, và được thưởng bằng một nụ cười lộ ra hàm răng giả tuyệt vời khi bà rời đi, cơn giận đã nguôi đi phần nào.

Cô ngấu ngiến chỗ thức ăn, tự nhủ là một người sẽ không bao giờ thắng được nếu có một cái bụng trống rỗng. Cùng với một tiếng thở dài, không hẳn là mãn nguyện, giống cam chịu hơn, Helen đứng lên nhìn ra bờ vịnh. Những hòn đá nổi lên trên mặt biển ở mỗi góc bờ biển, lặng lẽ đứng canh, khiến căn biệt thự và những khu vực xung quanh có cảm giác cô lập.

Ồ, nếu cô là người vợ giam lỏng của Carlo, anh khó có thể chọn một nơi đẹp hơn thế này để giam giữ cô! Cảm giác mơ hồ quen thuộc cô từng trải qua trong chuyến đi vẫn còn. Rồi nó khiến cô đau đớn. tất nhiên, lần cuối cùng cô ở đây là cùng cha cô, bọn họ đi thăm một người bạn của ông trên vịnh Castellammare.

Trong khi đàn ông nói chuyện, Helen chạy đi khám phá. Cô đã đi dạo một lúc lâu và thấy rất nóng. Cô cởi quần áo, tắm trần trong biển gần mũi biển, và tìm ra bãi biển này. Cô đã ở đây một thời gian, nghĩ rằng cô một mình, và rồi cô đã thấy một người đàn ông, cô hốt hoảng chạy như bay về phía con đường cũ.

Thật là một sự trùng hợp, tất cả những năm sau đó, Carlo xây một ngôi nhà cũng ở cái vịnh nhỏ ấy. Có lẽ anh là người lạ cô gặp hôm đó. Cô lắc đầu, mất kiên nhẫn quay lại bà bước vào trong phòng. Thật sự sao cô có thể nghĩ tới điều kì cục như thế chứ.

Cô nhanh chóng tắm và mặc một bộ bikini màu xanh khá ngắn kết hợp với choàng. Nếu mọi người định đến thăm họ giống như Carlo, có lẽ họ sẽ có bể bơi, nên cô cứ chuẩn bị trước. Cô chải đầu và buộc tóc ra sau bằng một dải ruy băng màu xanh, cô vẽ qua lông mày và tô cho đôi môi bóng lên, và cô đã sẵn sàng.

Helen nằm xuống chiếc ghế dài ở sân nhà cầm một tờ báo buổi sáng, thấy vui vì cô đã tìm thấy chính mình. Sophia đã nói họ sẽ đi lúc 12 giờ, và đã đến lúc sẵn sàng rồi, nhưng cô không định đi và kiếm Carlo. Cô càng có ít thời gian bên cạnh anh thì cô càng thấy tốt hơn.

Một cảm giác đau nhói sau cổ báo cho cô biết về sự xuất hiện của Carlo. Cô bỏ tờ báo xuống, thấy anh như thường lệ dựa người vào khung cửa của phòng khách. Anh mặc bộ com lê khá lịch sự tạo lên dáng người to lớn hoàn hảo. Tay anh nói lỏng cà vạt.

Lúc cởi những chiếc cúc áo trên anh nói, “Em ngủ giỏi đó, anh tin là giờ em đang đợi anh. Thật đáng tự hào!” Anh nhạo báng, bước tới, đặt một ngón tay dài lướt lên má cô.

Helen do dự, và để tờ báo lên bàn. “Sophia đã nói là chúng ta sẽ ra ngoài lúc 12 giờ, và giống như cha anh, tôi ghét muộn giờ,” cô chỉ trích, không chống lại một vài lời chế nhạo với riêng cô.

Cơn giận vụt lên trong đôi mắt đen của anh nhưng nhanh chóng bị giấu đi. “Em đã quyết định khôn ngoan đó, và hãy cư xử giống như một vị hôn thê ngoan ngoãn đi,” anh cho là vậy, lơ đi lời châm biếm của cô.”

“Nếu anh vẫn sẽ đe dọa tôi bằng mọi cách và buộc tôi lấy anh, câu trả lời là đồng ý, như anh đã biết. Tôi sẽ không để anh làm hại Andrea, và theo kinh nghiệm tôi biết được anh là kẻ nhẫn tâm tới mức nào.”

“Em hiểu anh quá rõ đó em yêu,” Anh ta nói một cách khêu gợi, giữ lấy ánh mắt của cô, cảm giác thỏa mãn dự vọng nhảy múa trong mắt anh. “Thực tế, là đến từng cm”

Helen đứng bật dậy, mặt đỏ bừng vì ngụ ý của anh. “Tôi biết anh đủ để nhận ra anh sẽ làm đúng như anh đe dọa,” cô tuyên bố.

“Tốt, vậy chúng ta đã đồng ý. Giờ nếu em xin lỗi tôi, chắc hẳn tôi sẽ thay đổi.” Ngón tay của anh khéo léo cởi áo khoác, sau đó cởi bỏ áo ngoài, anh nói tiếp, “Thật là nóng chết đi được khi phải mặc cái đồng quần áo chết tiệt này.” Anh xoay người bước đi.

Cô thấy mình đang sững sờ nhìn anh. Chiếc áo của anh đầy mồ hôi dính chặt lấy thân trên cơ bắp của anh, chiếc quần âu chỉnh tề trên đôi mông rắn chắc và đôi chân dài. Cao 1m 95 anh thật sự là một người đàn ông rất cừ.

“Không, đợi đã!” Helen buột miệng, cuối cùng cũng nhớ tới quyết định mới đây là nói chuyện với anh. “Em muốn thảo luận...”

Carlo không dừng lại, nhưng anh xem thường bảo cô, “Không phải bây giờ, chúng ta sẽ muộn mất.”

Mắt Helen mở to vì tức giận. Anh không cho cô điều chết tiệt ấy dù cô đã đồng ý với lời cầu hôn của anh, nên cuối cùng anh tự tin tới mức nào. Có lẽ anh đã thể hiện một vài sự hài lòng với sự chấp nhận của cô, cô thầm nghĩ, sau đó len lỏi với ý tưởng tận sâu thẳm trong tâm trí cô không sẵn lòng theo đuổi việc liên can này. Làm thế nào cô có thể làm tổn thương cái tôi cứng rắn của người đàn ông này, và cơn giận vì sự bất lực của riêng mình khiến cô kiên quyết hơn.

“Carlo, em sẽ không đi đâu cho tới khi nào anh nghe điều mà em phải nói. Em có hai yêu cầu, nếu anh không chấp nhận, anh có thể làm mọi thứ tệ nhất.” Cô chỉ ngăn bản thân không nói thêm một cách trẻ con, “Vậy nên!” Cô thấy cực kỳ thỏa mãn khi thấy ngôn từ của cô khiến anh dừng lại, nhưng khi anh xoay tròn và quay lưng về phía cô, toàn bộ sự dũng cảm đều tan biến. Sự lạnh nhạt của anh biến mất.

“Vây! Em đang đe dọa tôi có phải không Helena?” Anh hỏi, giọng nói đầy băng giá. Đôi tay cứng rắn của cô giật mạnh, ôm ghì lấy vai. Da cô nóng lên khi anh chạm vào, nhưng cô từ chối sợ hãi vì lời bình phẩm nghiêm khắc của anh.

“Tôi không muốn tranh luận với anh, nhưng tôi sẽ giữ lời.”

“Ồ, ồ, em đang cố thách thức tôi sao?” Tay Carlo bớt quyết liệt hơn trên vai cô khi anh nhìn thấy sắc đỏ bừng bình trên gương mặt đáng yêu của cô. “Sáng nay em khác rồi. Hôm qua em còn hoảng sợ. Anh tự hỏi không biết cái gì khiến em thay đổi? Anh dám nói điều đó, em đã quyết định hành xử giống người lớn đúng không, có lẽ vậy.” Giọng nói của anh vang lên tin tưởng vào kết luận cuối cùng.

“Có lẽ tôi đã trưởng thành tổng 24 tiếng đồng hồ vừa qua.”

Tránh xa cô, Carlo quay lại ngôi nhà, nói rõ. “Ước gì tôi có thể tin điều đó.”

Nếu Helen đã không quá đau đớn với cảm xúc riêng như vậy có lẽ cô đã tự hỏi xem anh sẽ nghĩ thế nào, hay chú ý đến cái rũ xuống buồn chán của bờ vai rộng của anh. Thay vì vậy cô lại hỏi, “Anh sẽ nghe em nói chứ Carlo?”

“Được, nếu phải làm vậy. Em có thể nói trong khi tôi thay đồ.”

“Em sẽ không lên lầu cùng anh.”

“Đừng ngớ ngẩn vậy chứ. EM nghĩ tôi sẽ làm gì nào? Nhảy xổ vào em ngay sau khi em vào phòng tôi sao?” Anh quay lại, một bên lông mày cong lên mỉa mai. “Tôi nghĩ em đã nói em là người lớn mà, có Chúa chứng giám. Giờ tôi sẽ đi thay đồ. Nếu em muốn nói chuyện, em biết tìm tôi ở đâu rồi đó,” anh cố kiềm chế, rõ ràng khích cô khi anh quay người và bước nhanh vào trong nhà.

Cô chậm chậm theo anh lên lầu tới phòng anh. Anh nói đúng, cô thật trẻ con.

“Hãy rót cho tôi một cốc whisky. Nó ở kia kia.” Anh chỉ chiếc tủ cạnh cửa sổ. “Tôi sẽ tắm và ở cùng em một phút.”

“Anh uống rượu sớm như vậy sao? Nó không tốt cho anh đâu.” Nghe như một người vợ lẩm lời vậy, cô nghĩ cũng chẳng quan trọng, đi tới bên kệ tủ.

“Tôi cần nó,” anh đáp, đi vào cánh cửa mở ở một bên cửa vào nơi mà Helen nghĩ chắc hẳn là phòng tắm.

Helen thở phào nhẹ nhõm khi anh biến mất. Anh có ý gì chứ, anh cần một ly rượu sao? Khi cô biết anh trước kia, anh uống rất ít : một ly rượu vang hay sâm panh như thường lệ. Chắc chắn anh không phải là người nghiện whisky.

Trong một khoảnh khắc cô tự hỏi có phải anh thấy lo lắng giống cô không, sau đó nhấn mặt vì sự ngu ngốc của chính mình. Người đàn ông này hoàn toàn là thép nguyên chất, không có một chiếc xương bòn chồn nào trong cơ thể. Rót một khối lượng rượu spirit lớn vào cốc thủy tinh, cô để nó ở trên tủ và chú ý tới phòng tắm.

Chiếc giường của riêng cô thật đáng yêu, nhưng ở đây thật kì lạ. Những cánh cửa sổ vòng cung giống nhau dẫn ra sân thượng, nhưng đó chỉ là sự tương tự. Nó còn to hơn nhiều, và được trang trí màu kem đậm và màu nâu sẫm. Những đường gờ thạch cao phức tạp trên những bức tường và trần nhà được sơn màu vàng.

Chiếc thảm màu kem bao phủ sàn nhà, và những chiếc màn che màu nâu sẫm ngăn nắp trong ánh vàng, được treo bên cửa sổ. Nhưng chính chiếc giường khiến cô thở hổn hển vì sửng sốt. Đó là một chiếc giường lớn được điêu khắc công phu và có màn che bốn phía, những chiếc màn che và ga trải giường khá hợp với màu nâu sẫm, được thêu thật đẹp bằng tấm lụa màu vàng. Rõ ràng là đồ cổ, hơn nữa được giữ ở hậu cung của vua hơn ở một biệt thự của Silicy. Tuy nhiên nó phần nào cũng hợp với căn phòng một cách chính xác. Cô chỉ có thể tưởng tượng Carlo nằm ườn trên gối giống với kẻ thống trị tây phương.

“Khi em ngưỡng mộ chiếc giường của chúng ta xong, có lẽ em có thể mở mắt giùm anh vì điều gì quan trọng tới mức nó có thể khiến em vào phòng của chúng ta vậy.”

Helen nhìn lên, sững sờ, nhìn thấy Carlo cầm ly whisky. Mái tóc anh ướt sau khi tắm giờ đang uốn quăn trên trán. Anh đã thay một chiếc quần nâu vừa khít, và một chiếc áo phông màu kem ngắn tay. Không người đàn ông nào trông đẹp như vậy, cô thầm nghĩ. Rồi nhận ra điều anh đã nói, “Ý anh là gì, giường của chúng ta.”

“Đây là bộ bậc thầy, phòng thay đồ mở tới phòng tắm. Anh đã dùng nó tới tận bây giờ. Không may anh không có đủ thời gian để nhìn tới phần cuối của chỗ này, vì có lẽ em để ý. Vẫn vậy mà, trang trí căn biệt thự sẽ khiến em thích thú cho tới khi bọn trẻ đến,” anh nói hết câu, cười vì biểu hiện bất ngờ trên gương mặt cô.

“Tôi vẫn chưa từng đến căn biệt thự này. Ý anh là nó vẫn chưa được hoàn thành?” Helen hỏi, hơi lơ đãng một lúc.

“Oh, căn nhà đã hoàn thành, nhưng em làm anh ngạc nhiên một chút với phần cuối của nó. Anh đã không định đưa em tới đây cho đến tháng 11.”

“Anh không làm gì?” Cô la lên. “Sao em lại ở đây vào lúc này?”

Môi của Carlo cong lại một nụ cười mỉa mai. “Oh, điều đó cũng dễ dàng! Stephan thông báo với tôi là cuối tuần em đang ở cùng với một người đàn ông tên Robbie. Dù anh rất quyết tâm lấy em, không giống với gia đình em anh sẽ không muốn ép phá vỡ hôn ước, điều này cũng khá dễ dàng làm theo, sau khi em ở cùng bạn trai vào cuối tuần. Bất cứ người đàn ông nào từng biết em sẽ thật không dễ từ bỏ đâu,” anh táo bạo phát biểu.

Helen sững sờ cũng như tức giận nhìn anh. “Nhưng... nhưng cái đó là rác rưởi!” Cô nói lắp khi vội vàng muốn nói ra. “Ý anh là nếu tôi không đề cập tới chuyện đi chèo thuyền vào cuối tuần với Stephano, tôi sẽ không ở đây đúng không?” Cô hoài nghi hỏi.

“Đúng, chính xác là vậy.” Carlo đáp lại, thấy vui trước sự giận giữ của cô.

“Thật nực cười... Robbie là một cô gái!” Cô hét lên, diên tiết vì sai lầm đơn giản đó có thể kéo cô vào mớ rắc rối như vậy. “Thật tiếc cho Roberta! Chúng tôi tham gia câu lạc bộ chèo thuyền thung lũng sông Thames vào mùa xuân. Đó là nơi chúng tôi định đến vào cuối tuần.”

Nụ cười toe toét xuất hiện trên gương mặt Carlo, và anh còn cười lớn. “Đừng tức giận tới thể chứ Helena. Anh sẽ có được em trong bất cứ trường hợp nào. Sự khác biệt duy nhất là chúng ta sẽ phải đợi tuần trăng mật trong tháng 11 thôi. Anh không thể bỏ đi ngay lúc này.” Đôi mắt đen của anh sang lên với sự thông cảm mỉa mai. “Anh xin lỗi vì phải hoãn lại, nhưng anh chắc chắn em sẽ hiểu.”

Có lẽ không có sự khác biệt nào với anh, nhưng chắc chắn sẽ có với Helen. Đến tháng 11 bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra. cô quá diên tiết, cô ngứa mắt muốn phá vỡ nụ cười đều tẻ mãi ra khỏi khuôn mặt điển trai ấy, và không nghĩ gì cả hét lên, “Nếu may mắn, có thể lúc đó anh đã chết rồi.”

Cô thành công ngoài sức tưởng tượng vì đôi môi Carlo mím chặt lại. Chỉ trong một giây cô nghĩ cô đã thấy nỗi đau trong mắt anh khi anh quay đi và bước tới tủ quần áo, mỉa mai nói. “Thật tốt khi biết được ý kiến thật sự của em đó, em yêu.”

Anh cầm chiếc lược lên, cào nó xuyên vào mái tóc đen ngỗ ngược, tàn nhẫn nói thêm. “Tôi tự hỏi tôi dám quay lưng với em sao?”

Helen cực kỳ hổ thẹn. Thật là xấu xa khi nói vậy. Nếu cô không thích anh nhiều như vậy, cô sẽ không ước anh bị bất cứ tổn thương về thể xác nào cả. Cô do dự bước tới nơi anh đang đứng, đưa một tay lên chủ động chạm vào chiếc lưng rộng của anh. “Em xin lỗi, Carlo. Em không cố ý nói vậy.”

Anh cứng người lại trước cái động chạm của cô, mặt anh nhìn thẳng vào mắt cô qua chiếc gương ở bàn trang điểm. Sau đó anh dần dần thư giãn, môi anh cong lên một nụ cười. “Không, có lẽ em không có ý vậy, nhưng tôi nghĩ tốt hơn chúng ta nên biết lý do em đã tới phòng tôi đầu tiên, hay chúng ta sẽ làm cho nó thành của Aldo?”

Cô thở dài nhẹ nhõm trước câu nói của anh. Những giây phút cuối cùng làm cô quên đi quyết tâm cô có được sáng nay, nhưng giờ anh đã nhắc cô nhớ, và cô nhanh chóng nói. “Đầu tiên, Andrea. Cậu ấy sẽ đi học vào tháng Chín, và sẽ không nhớ em quá nhiều, nhưng em muốn cậu ấy có thể tham gia tất cả những kì nghỉ của nhà trường, hoặc ở nhà hoặc ở đây. Gran thì rất khỏe mạnh, nhưng không thể tự làm được mọi việc.” Cô do dự, tay cô rơi xuống lưng anh khi anh xoay người đối mặt với cô. Cô không quá chắc làm thế nào có thể nhắc đến điều kiện thứ hai.

Carlo nhướn mày hỏi. “Còn gì nữa?”

“Đúng.” Sau rồi cô nói vội. “Khi em có con, em muốn có tự do. Anh phải để em đi.”

Cô cúi đầu lo lắng đưa tay lên hông, khi Carlo đứng đó nhìn cô. Cô cảm thấy sức mạnh trong ánh mắt của anh xuyên qua cả da đầu cô, anh đang nhìn cô quá kiên quyết.

“Hãy nói anh biết có phải anh hiểu chính xác không. Em sẽ dùng tất cả những kì nghỉ cùng gia đình. Ồ, anh có thể đồng ý điều đó. Anh là một người tin vào gia đình. Cuối cùng, đó là lý do vì sao anh sẽ lấy em,” Anh kéo dài giọng mỉa mai. “Còn phần cuối... sự tự do của em sau khi sinh con của chúng ta...” Anh nhanh chóng đưa tay giữ lấy cằm cô, quay mặt cô về phía anh.

Helen căng thẳng khi ngón tay cái khê vuốt ve cằm cô, một luồng hơi ấm dâng lên trong cơ thể cô. Cô mạnh mẽ chìm vào cơn sóng cảm xúc đang dâng lên vì cái chạm nhẹ của anh. Lần này cô sẽ không lùi lại.

Carlo nhìn sâu vào đôi mắt xanh dịu dàng đang cố thách thức anh, biểu hiện của anh thật khó đoán. “Em vẫn bốc đồng như trước kia Helena à. Em không hiểu chính mình hơn chút nào, thậm chí sau hai năm rồi đó đúng không?”

Cô không hiểu anh muốn ám chỉ điều gì, và cô không định hỏi. “Tôi không thích thú thảo luận về nhân cách của tôi Carlo. Hãy cho tôi một câu trả lời thẳng thắn. Anh có đồng ý không?”

“Ý em là ra đi, bỏ con ở đây với anh sao?”

“Vâng, đúng thế.”

Tay anh từ gương mặt cô rơi thông xuống khi cô nói, đừng đưa hướng về phía cửa, anh nói. “Được rồi, tôi đồng ý nếu đó là thứ em muốn.”

Helen thở phào trước lời nói của anh. Cô không thể tin là lại quá dễ dàng như vậy. Cô đã có cả một danh sách tranh luận rồi. Theo sau anh ra khỏi phòng, cô thì thầm nói câu “cảm ơn anh.” Anh cầm tay cô và dẫn cô xuống dưới, và cô không thể che dấu niềm vui trong giọng nói khi nói thêm, “Em thật vui vì chúng ta hiểu nhau, Carlo ạ.”

Anh mĩa mai chêm vào, “Oh, anh hiểu em Helena. Còn việc em có hiểu chính bản thân em không, thì vẫn là một vấn đề đó.”

Thấy phấn chấn vì đã có được những yêu cầu cô muốn, Helen quyết định vui vẻ khi họ từ nhà lái xe tới con đường có hàng cây. Tòa nhà thật sự rất nguy nga. Giữa cái nắng ban trưa, nó tỏa sáng giống như một thứ trang sức nằm cạnh đồi.

“Carlo, căn biệt thự thật đáng yêu làm sao. Nó đã được đặt tên chưa?”

“Vẫn chưa. Anh thích tên “Biệt thự Helena.” Anh vui vẻ cười với cô, trước khi nhẹ nhàng hỏi, “Em có tán thành không?”

Helen miễn cưỡng phá vỡ đi sự ngừng bắn gián dị dường như họ đang tạo ra. Sáng nay còn rất ít dấu vết về sự tức giận cay đắng của Carlo trong ngày hôm qua, và cô muốn nó vẫn ở nguyên như vậy, nên cô giải giang đáp lại, “Tên của căn nhà, được đó.” Cô lờ đi sự mĩa mai của anh với cái tên. “Ai đã thiết kế nó vậy?” Cô hỏi, hi vọng khiến anh vui.

“Anh.”

Helen xoay người trên ghế. “Anh thiết kế sao!” Rõ ràng cô rất ngạc nhiên. “Em không biết anh là một kiến trúc sư đó. Em nghĩ lĩnh vực của anh là tài chính.”

“Có nhiều thứ mà em không biết về anh, nhưng chúng ta cũng chưa từng có nhiều thời gian nói chuyện,” Anh vui vẻ. “Anh nhớ em thích những người theo đuổi năng nổ hơn, Helena yêu quý.”

Quyết tâm giữ vững niềm vui tan chảy giống như nước đá trước ngọn lửa vì lời nhận xét kéo dài mĩa mai của anh. “Em mong anh đừng nhắc tới quá khứ.”

Cô chán cái cách thay tên cô bằng một tên Ý lẩm rồi, nó khiến cô nhớ lại những gì mà cô đã cố quên. “Và tên em là Helen, không phải Helena,” Cô cứng rắn tuyên bố.

Carlo không trả lời, chỉ nhìn cô giễu cợt trước khi chú ý tới con đường giống như một chuyên gia đang điều khiển chiếc xe đầy sức mạnh xuyên qua dòng xe cộ ngày Chủ Nhật.

Cô ngạc nhiên thấy họ đang lái xe xuyên qua thành phố nghỉ dưỡng Mondello. Cô phần nào có ấn tượng là người bạn của anh sống ở đất nước này. Phá vỡ bầu không khí im lặng kéo dài, cô hỏi anh, “Anh có bạn sống ở đây à?”

Quan sát đám đông đang đi dạo dọc theo bờ biển phía trước, cô không thể tưởng tượng đây là nơi yêu thích của Carlo hay là bạn của anh. “Không, họ sống ở trên đảo, khoảng 10 phút nữa sẽ tới.”

Helen di chuyển không dễ dàng gì trên ghế. Nghĩ tới việc gặp thêm vài người lạ nữa không phải chuyện vui vẻ gì. Cô không thể không hỏi, có vẻ khá lo lắng, “Họ thế nào? Anh biết họ bao lâu rồi? Họ có biết em không?”

Đôi môi mím chặt của anh nhếch lên, cười. “Rất tốt. Aldo anh biết từ nhỏ, Anna là vợ của cậu ấy, họ kết hôn 10 năm rồi, có ba con, và đúng họ biết em.”

Helen mất một lúc mới hiểu những gì anh vừa nói, và cô không thấy vui hơn chút nào khi hiểu được điều đó.

“Họ sẽ không ngạc nhiên trước vị hôn thê vừa có của anh chứ, đặc biệt là họ rất hiểu anh?”

“Không hẳn. Họ là những người bạn rất tốt, và sẽ không chất vấn anh đâu. Nhưng em sẽ không được làm gì để họ nghĩ cuộc hôn nhân của chúng là chỉ là một thứ gì khác ngoài quan hệ yêu đương,” anh nghiêm khắc cảnh báo. “Sẽ không quá khó để thuyết phục họ đâu. Tất cả đàn bà đều là những kẻ dối trá tuyệt vời,” anh kết thúc câu nói bằng thái độ giễu cợt.

Helen không thèm đáp lại, nhưng quay sang chú ý tới những cảnh ngang qua. Chiếc xe chậm chậm đi vào chỗ uốn cong khúc khủy, và Carlo nhìn nhanh qua cô, nói. “Anh đã đề nghị Aldo thiết kế đôi nhẫn cưới. Cậu ấy có một cửa hàng trang sức ở Palermo, nhưng nghề chính của cậu ấy là thiết kế và tự tay làm trang sức.”

Helen hít hơi mạnh, lắc đầu, cô cho phép mình nhìn vào người đàn ông bên cạnh. Anh nghĩ cô sẽ chẳng quan tâm gì tới loại nhẫn nào anh đeo lên tay cô phải không? Trong trường hợp này, nó chẳng có ý nghĩa gì cả. Nhưng Carlo không định để cô đi xa hơn với cái nhìn mỉa mai.

“Em sẽ cố gắng nhiệt tình đó. Anh sẽ cho là em hiểu rồi?” Anh hỏi, khi anh đưa chiếc xe vào lối vào được che dầy và lái lên một đoạn dài, rồi dừng lại trước một ngôi nhà lớn.

“Vâng, Carlo em hiểu,” Cô thở dài, nhanh chóng nhận ra sự đe dọa ẩn sau lời nói của anh.

Anh tháo dây an toàn, quay sang phía cô, cảm xúc trong đôi mắt đen của anh là niềm vui và yếu ớt chế giễu. Một ngón tay dài giờ lên nhẹ nhàng lướt qua đường cong trên môi cô.

“Em có đôi môi thật đẹp, em yêu.” Anh rõ ràng quyến rũ cô, rồi cười lớn khi nhìn thấy sự sững sờ trên gương mặt cô.

Helen lại đỏ mặt, và chính một cô gái hay đỏ mặt bối rối này bước ra khỏi xe. Carlo vẫn đang cười khi anh đóng cửa xe và cầm lấy tay cô, dẫn cô bước tới cửa chính. Trong một thoáng cô nhìn người đàn ông cô đã biết, nhưng nỗi đau nhỏ vẫn cuộn lên trong lòng cô bị cô gạt bỏ vì cơn đói, họ đã đến muộn, và không kịp ăn bữa trưa.

Tay Carlo chuyển từ tay lên vai cô, khi cánh cửa mở ra và chủ nhà xuất hiện. Helen trở nên cứng rắn hơn, cố gắng tránh xa anh, cái chạm nhẹ của đùi anh lên người cô đã tạo ra những thứ phiền toái với thăng bằng của cô. Cảm nhận được sự chống đối của cô, ngón tay Carlo siết chặt lấy vai trần của cô khi anh giới thiệu, xin lỗi vì đã tới muộn, giải thích rằng anh đã giữ ở nhà thờ.

Vậy là anh đã ở đó vào sáng nay, mặc đồ rất trang trọng. Helen cẩn trọng nhìn vào gương mặt quyến rũ khá khó khăn của anh, thấy thật ngạc nhiên. Anh không gây ấn tượng với cô anh là một người của tôn giáo. Cô sẽ nói anh giống quý dũ hơn.

Aldo là một người Silicy điển hình, không cao hơn Helen là mấy, có mái tóc xoăn đen và đôi mắt nâu, và bằng tuổi với Carlo, trong khi người vợ Anna trông trẻ hơn vài tuổi. Cô ấy khiến Helen nhớ tới Mary làm việc chung với cô. Cô ấy nhỏ bé, mập mạp, có mái tóc nâu xoăn và đôi mắt xanh sáng ngời, cô không đẹp nhưng nụ cười thân thiện khiến người ta say đắm. Helen thích cô ấy ngay, nhưng cô mong tình thế của cuộc gặp mặt của họ đáng lẽ phải khác.

Anna dẫn họ qua phía sau nhà và đến sân trong. Helen đã đứng khi chọn quần áo, có một bể bơi hình ovan lấp lánh, và ngang qua đó là một bãi cỏ khá khô ráo với một vài cây bụi ở đây và đó, rõ ràng là một sân chơi cho bọn trẻ chứ không phải là một chiếc vườn trang trọng.

Ba đứa bé khá vui thích: Casare, Maro và Selina, chín tuổi, bảy và 5 tuổi. Chúng đều háo hức mong gặp chú Carlo, và Helen thấy ngạc nhiên trước sự thay đổi của anh, khi anh tung cô bé trong tay, hôn nhẹ lên cái má mềm mại của bé. Những đường nét khó khăn trên gương mặt anh biến mất, đôi mắt đen sáng lên vì sự dịu dàng hiếm thấy. rõ ràng anh đã quyến rũ cô. Anna kể với cô là Carlo là cha đỡ đầu cho tất cả lũ trẻ đó.

6. Chương 6

Sau bữa trưa, những người đàn ông kéo nhau tới cuối vườn chơi đá bóng với hai cậu bé. Anna khuyên Helen cởi đồ mặc đồ tắm và nằm dài trên ghế, trong khi cô ấy cho đứa bé gái ngủ.

Bà chủ nhà quay lại chỉ sau vài phút và nằm xuống trên một chiếc ghế liền kề, giải thích là Selina đã bị ốm một chút, nên họ hi vọng giờ cô bé đang hồi phục dù cô bé vẫn dễ bị mệt. Thật phải lo lắng khá nhiều vì lũ trẻ, nhưng Carlo đã thật tốt bụng khi cho họ mượn nhà của anh ở Rome trong khi Selian gặp chuyện gia chăm sóc y tế ở đó.

Rõ ràng Anna nghĩ Carlo là một người bạn tuyệt vời, và là một người đàn ông rất biết yêu thương. Lắng nghe cô ấy tán dương nhiều phẩm chất tốt của anh, nói rằng anh tốt bụng và hay giúp đỡ người khác đến thế nào, Helen không thể không băn khoăn một người như anh có thể xuất hiện hoàn toàn khác biệt đến thế nào. Với Anna và gia đình cô ấy, anh là một người bạn đáng quý. Với Helen và gia đình cô, anh lại xuất hiện hoàn toàn đối lập.

May mắn thay, Anna là một người nói chuyện khá gượng ép, và cũng khá hài lòng chỉ với những lời nhận xét thông thường của Helen. Chỉ khi cô ấy nhắc tới Carlo đã từng đính hôn với Maria Helen mới thận trọng một chút, tự hỏi liệu cô ấy có thấy tò mò khi nghĩ tới lý do thực sự cho vụ đính hôn không.

Cô nhanh chóng được trấn an khi Anna nói tiếp, “Tất nhiên, đó chỉ là một sự thuận tiện thôi. Đó là vì chị dâu của Maria là người chịu trách nhiệm, bà chị Caterina. Có lẽ em đã gặp cô ấy. Vợ của Roberto, giờ thì là góa phụ rồi.”

“Không, em không nghĩ mình đã gặp qua,” Helen nói.

“Có lẽ chỉ có vậy thôi. Cô ta là một con chó đẻ 22 tuổi. Lần đầu tiên cô ta đến đây, vào tám năm trước, cô ta quyến rũ Carlo, nhưng anh ấy không thích thú gì nên cô ta lấy người bạn thân nhất của anh ấy là Roberto. Đó là khi rắc rối bắt đầu.”

“Rắc rối sao?” Helen nghi vấn nói xen vào, thấy thích thú với sự hiểu biết sâu sắc về quá khứ của Carlo.

“Đúng thế, Caterina quyết tâm chia rẽ tình bạn giữa ba người bọn họ, và với việc Maria sống cùng họ quả thật dễ dàng. Lời nhận xét kín đáo, làm thế nào mà Carlo luôn đến thăm nhà họ, chắc hẳn có gì đó trên tình bạn... nhưng cuối cùng cô ta lại dùng gây ông đập lưng ông. Khi Carlo nghe nói đến những tin đồn, anh lặng lẽ đính hôn với Maria. Caterina rất tức giận và còn gây ra nhiều rắc rối hơn thế nữa. Chính cô ả thuyết phục cha em chạy trốn với Maria, và Maria thật là một sinh vật nhút nhát mà, cô ta tuyệt vọng yêu cha em, đồng ý cho là đó là cách duy nhất. Thuy nhiên cô ta biết rất rõ Carlo sẽ không phản đối việc cô ta phá vỡ hôn ước. Thực tế, anh ấy sẽ phải là người Đầu Tiên mong cô ấy hạnh phúc vì cô ấy giống như cô em gái của anh ấy vậy. Maria thật bướng bỉnh, và khiến cho gia đình Mazitti mất mặt, điều đó không khiến Carlo thấy phiền lòng, nhưng cha anh ấy thì giận tím ruột.”

Helen nhanh chóng bối rối vì tất cả những thông tin nội bộ ấy, và tự hỏi liệu cô ấy có biết câu chuyện thật sự hay không. Thêm vào đó là một ý tưởng vụn vặt từ tận sâu trong tâm trí của cô. “Caterina ... là Caterina Belgosa chị đang nhắc tới đúng không?”

“Đúng rồi. Vậy em biết cô ta sao?”

“Vâng, em nghĩ thế. Em chỉ nghĩ đến cái tên Roberto. Stephan đã giới thiệu cô ta với em tuần trước, trong một cuộc gặp gỡ ở Luân Đôn. Cô ta ghét em ngay lập tức. Thực tế cô ta khá thô lỗ.”

“Điều đó giống với bản chất cô ta mà. Cô ta không thể chịu nổi phụ nữ, vậy nên chị sẽ không nghĩ nó vì lý do cá nhân. Nhưng nếu cô ta biết chuyện em và Carlo, cô ta còn thể hiện rõ hơn nữa. Hãy nghe lời khuyên của chị và tránh xa cô ta. Cô ta chỉ gây rắc rối thôi.” Anna cười tinh nghịch nhìn Helen. “Có lẽ chị không nên nói vậy. Aldo luôn bảo chị nói quá nhiều, nhưng phòng còn hơn chống, chị nghĩ thế đó.”

“Nghe có vẻ nguy hiểm nhỉ!” Helen cười, đưa mắt nhìn vào cuối vườn, bị thu hút bởi tiếng động của những cậu bé. Ít nhất, đó là lời bảo chữa cho chính cô.

Aldo và lũ trẻ điên cuồng đuổi theo quả bóng, trong khi Carlo lơ đãng dựa người vào một cây ô liu già cỗi, vẫn giữ khung thành, nhưng rõ ràng đang nghĩ xa hơi. Anh quay đầu lại, bắt gặp cô đang nhìn anh, và ngay

lập tức đứng thẳng dậy, buồn bã mỉm cười, biết cô thấy anh đang nghỉ ngơi. Cô thầm nghĩ anh không mặc áo, mái tóc đen rối bù trông anh không già hơn lũ trẻ là bao, rồi cô lại mỉm cười, đôi mắt đen sáng lên niềm vui. Carlo hét cái gì đó với những người còn lại, rồi quay lại khu vườn, Aldo và lũ trẻ đang chạy theo anh.

Thấy Carlo tự nhiên và thư thái khiến Helen khó có thể tin vào tất cả những gì cha cô đã nói về anh. Có thể Anna đúng? Cô tự hỏi. Lời giải thích cho lần đính hôn đầu tiên của anh là đúng phải không? Người cha của cô có thể sai đứn không? Ngay lập tức cô thấy có lỗi vì nghi ngờ cha. Mà ai đúng ai sai có gì khác biệt đâu. Giờ cô đã ở đây, và chấp nhận ở lại. nếu Carlo không yêu Maria, vậy thì cô sẽ càng ngày càng tin điều đó hơn, vậy tại sao anh tức giận đến thế? Helen nghĩ ngợi. việc bỏ trốn của chính cô có thể không thành vấn đề với anh trừ khi anh thích cô chỉ vì cô thôi.

Cô quan sát anh đi đến, không ý thức được tia cảm xúc trong đôi mắt đáng yêu của mình. Anh uyển chuyển di chuyển không giống với một người đàn ông cao lớn, vui vẻ nắm giữ sức mạnh cơ bắp của mình. Lưỡi cô vô thức liếm môi. Cô dường như có thể nếm được mùi vị của anh, và cơ thể cô tràn ngập hơi nóng vì những ý nghĩ trẻ con ấy cho đến khi giọng nói của Carlo vang lên từ phía sau khiến cô sửng sốt.

“Trông em như thể em chưa từng nhìn thấy đàn ông vậy,” anh mỉm cười, nhận ra ánh mắt cô.

Helen đỏ bừng từ đầu tới chân, nhớ tới lần cuối cùng anh nói điều đó với cô. “Carlo, lũ trẻ.” Cô chuyển chủ đề.

Hướng về phía cô, một cánh tay đặt lên ghế anh nó để chỉ cô có thể nghe thấy. “Trả lời sai rồi, Helena, nhưng anh sẽ tha cho em lần này.” Anh hôn nhẹ nhàng lên mũi cô, và sau đó nói thêm một câu nhẹ nhàng hơn, “Bởi trong hồ và em sẽ ở trong tâm trí anh mọi lúc mà không thể gỡ ra nổi.”

Trước khi cô có thể trả lời, Cesare phẫn nộ la lên, “Chú Carlo, cháu mong chú sẽ không dịu dàng như thế này khi chú kết hôn.”

“Chắc chắn là không rồi!” Carlo đáp lại, sự hung ác ẩn dấu trong mắt anh khi anh bế Helen lên.

“Tiếp tục nào cô gái lưỡi biếng này! Đã đến lúc làm bikini của em ướt rồi.”

Cô đưa tay vòng qua cổ anh hét lên, “Không, không.”

Nhưng, cùng hai cậu bé hét lên động viên, anh ném cô vào hồ nước. Cô ngã thẳng xuống làn nước và đi thẳng tới đáy bể bơi. Cô nổi lên, thở phì phì và nuốt giận, thấy Anna cũng chịu chung số phận, tất cả những người đàn ông đang đứng trên bờ cười lớn.

Cuối cùng mọi người đều ở trong nước, và một giờ sau đó họ đều tham gia trò chơi huyền ảo môn bóng ném dưới nước.

Sau đó, khi tất cả đều khô ráo và mặc đồ rồi, Anna đánh thức cô bé Selina, trong khi Aldo đưa Helen vào phòng làm việc của anh. Anh ấy vui vẻ chỉ cho Helen thấy, giải thích anh thiết kế và làm trang sức thế nào, cho cô xem một vài mẫu anh đã gửi đi triển lãm ở Paris, New York và Sydney. Cô đã không nhận ra anh nổi tiếng tới vậy, nhưng cũng nên đoán được, an toàn là điều thứ hai với FortKnox.

Một chiếc vòng cổ ngọc bích trông rất đẹp. Những viên đá có màu vàng trắng, bao phủ quanh là những viên kim cương tạo thành vòng. Aldo khẳng khái muốn cô thử nó, và sau đó đưa cho Carlo.

“Thật hoàn hảo, bạn của tôi à. Anh có đồng ý không?”

Carlo đang nghiên cứu một vài thiết kế nhìn lên, ánh mắt anh dán chặt vào chiếc vòng cô, sau đó chậm chậm quan sát, khi anh nhìn thấy từng inch của người con gái đang đeo nó. Gương mặt Helen đỏ lên vì bối rối, đứng đó đeo những đồ nữ trang quý giá, cô cảm thấy giống như một cô gái ngây thơ đang đợi sự đồng ý của ông chủ. Cơ thể cô cứng lại dù dù anh đã chạm vào cô, và dường như mất cả một thế kỷ trước khi Carlo trả lời, dù thực tế chỉ có vài giây.

“Nếu có một thứ hoàn hảo, thì chính là nó.” Anh lên tiếng.

Cô nhìn lên, và bị mắc vào cái bẫy ham muốn trần trụi khi cô nhìn thẳng vào mắt anh. Một cái nhìn hiểu biết xuyên thấu cô làm cô sợ hãi vì cường độ dày đặc của nó.

Ngón tay cô lướt lên chiếc vòng cổ, nhanh chóng tháo nó ra. Suy nghĩ của cô hỗn loạn. dù Carlo ghét cô tới thế nào, dù nguyên nhân anh lấy cô đáng cười tới mức nào, tính tới mức độ thể xác anh ham muốn cô tới mức tồi tệ. Cô rõ ràng biết chắc điều đó. Cô có thể thật sự ở chung giường với người đàn ông hùng dũng thế này trong nhiều tháng sau đó bỏ đi mà không hề bị tổn thương sao? Quyết định vào sáng nay dường như không còn dễ dàng nữa, hay cũng không phải là một chiến thắng. Cô run rẩy, ngay khi nhớ ra nó là móc nối máu lạnh để hài lòng khao khát điên cuồng trả thù của anh, cô sẽ sống sót.

Aldo đặt chiếc vòng cổ vào một cái hộp nhưng rồi lấy ra một cặp nhẫn, nhanh chóng tìm thấy cỡ của Helen. Sau đó mọi việc quá dễ dàng. Carlo rõ ràng có ý với những gì anh muốn, ba cặp nhẫn vàng, đều được tết lại. Cô chỉ phải đồng ý, cô đã làm thế chẳng vui thú gì khi cô không có ý đeo nó mãi mãi.

Nhưng cô thở hỗn hển vì bất ngờ khi Aldo hỏi có thứ quan trọng nào cần thiết kể không, Carlo nghiêm túc trả lời, “có, Helen sẽ buộc tóc lại khi chúng tôi được giới thiệu.”

Cô nhìn anh, bất ngờ. Anh đang mỉa mai hay gì chứ? Cô sẽ không bao giờ hiểu được người đàn ông này dù trong một triệu năm, nhưng nếu cô may mắn cô sẽ không cần phải ở với anh hết một năm. Và với suy nghĩ hạnh phúc ấy cô theo sau Carlo trở ra ngoài trong khi Aldo đóng cửa phòng làm việc lại.

Phần cuối của buổi chiều trôi qua khá dễ chịu khi họ ngồi quanh hồ nước nói chuyện uống nước và theo guồng quay của những câu chuyện. Selina thấy ngạc nhiên bởi mái tóc của Helen, cô ấy chưa từng nhìn thấy màu tóc này trước đó, và nài nỉ gọi Helen là “la donna d’oro” (quý bà vàng)

Đó là một cô bé đáng yêu dù cô bé vẫn đang ốm, cô bé có vẻ bằng tuổi với Andrea, nhưng chỉ nhỏ bằng nửa thằng bé. Da cô bé hơi tái, mạch máu xanh hằn rõ trên tay. Helen tự hỏi cô bé mắc bệnh gì, nhưng vì lịch sự nên ngại hỏi. Rõ ràng đứa bé cứ quẩn lầy Carlo, và sự dịu dàng trong mắt anh với đứa trẻ này khi anh bế nó vào lòng, rõ ràng anh đáp trả lại tình cảm của cô bé.

Helen thấy kì lạ khi Selina với sự thẳng thắn của một đứa trẻ hỏi xem cô có thể làm phù dâu trong đám cưới có thể mặc một cái váy dài không, và với sự thẳng thắn rất trẻ con cô bé còn nói mình chưa từng được mặc váy dài. Helen bất ngờ không biết trả lời thế nào. Cô tưởng tượng ra lễ cưới sẽ là một chuyện rất nhanh thôi, cô bé sẽ mặc một cái váy đơn giản hay một bộ đồ đơn giản, nhưng không muốn làm cô bé thất vọng.

Carlo đỡ lời giúp cô, nói Selina chắc chắn sẽ làm phù dâu và sắp xếp để Anna và lũ trẻ gặp Helen vào ngày hôm sau đi chọn váy. Cuối cùng họ ra về lúc 7 giờ, sau khi từ chối lời mời ăn tối của Anna.

Helen biết ơn ngồi vào ghế, thấy mệt mỏi, áp lực đóng vai một vị hôn thê hạnh phúc còn mệt mỏi hơn cô tưởng tượng. Cô chớp thời cơ nhìn nhanh vào người bạn đồng hành, khi anh ngồi vào sau tay lái và khởi động xe, vẫy tay chào gia đình người bạn đang đứng bên cửa.

Một lần nữa cô tự hỏi sao anh có thể tàn nhẫn như vậy với cô trong khi thật ảm áp và khoan dung với bạn bè. Chắc chắn sau khi ở quá lâu với một gia đình hạnh phúc anh phải biết anh đang giam giữ chính bọn họ vì muốn khẳng định tiếp tục một cuộc hôn nhân không có tình yêu. Muốn một đứa bé ra đời mà không cần có tình yêu thì thật dã man.

Cô định thách thức anh, sau đó lại đổi ý khi thấy những khớp ngón tay trên đôi tay mạnh mẽ của anh trắng bệch nắm chặt vào vô lăng, đôi chân dài cơ bắp của anh rất gần với cô, cứng lại vì căng thẳng. Có gì đó đang làm anh tức giận, và cô không có sức mạnh hay ham muốn khơi mào cho một cuộc tranh cãi nữa, nên cô quay đầu lơ đãng nhìn ra bên ngoài xe cho tới khi họ dừng lại bên ngoài biệt thự.

Helen theo sau thân thể cao lớn của Carlo vào phòng lớn. Cô do dự khi anh dừng lại trước cửa nhà xem xét, quay lại đợi cô. Cô chậm chậm bước về phía anh.

“Em mệt rồi Carlo. Giờ anh muốn gì nào?” Cô đập lại anh.

“Tôi nghĩ có lẽ em muốn gọi điện cho bà nội báo tin của chúng ta. Em có thể sử dụng điện thoại dưới sự giám sát của tôi.” Carlo vẫn nắm lấy cổ tay cô dẫn cô vào phòng.

Helen đã quên tất cả mọi chuyện về bà vì mớ rắc rối trong hai ngày vừa qua, nhưng anh nói đúng, cô nên gọi điện và nói chuyện với bà. Tuy nhiên chuyện cần phải nói hoàn toàn đánh gục cô.

“Em không biết nói gì với bà. Bà sẽ không tin là em yêu điên dại anh chỉ trong có hai ngày và muốn lấy anh ngay đâu.”

“Tại sao không nói sự thật nhỉ, hay chuyện đó quá đơn giản với em?” Anh mỉm cười, đưa cô tới bên bàn, cầm lấy một tập giấy đặt vào tay cô, cuối cùng cũng bỏ tay cô ra.

Helen nhìn anh chông chênh, nhưng lần đầu tiên cô cúi xuống, không thể chịu nổi sự mỉm cười trong đôi mắt anh khi anh dài giọng nói, “Anh cũng sẽ nói chuyện với bà, làm rõ những chia tiết mà có lẽ em quên mất đó Helena.”

Chắc chắn anh đang cho cô biết anh sẽ không chịu đựng sự quanh co nào cả. Cô nhìn mảnh giấy trong tay thấy ngạc nhiên khi đó là số điện thoại của nhà cô, mã số vùng được thêm vào rất chính xác. Tại sao lại ngạc nhiên? Tìm thấy số điện thoại nhà cô là một việc khá đơn giản, sau khi đề cập tới tất cả những việc anh đã sắp đặt để đưa cô tới đây. Cô cảm ông nghe lên rồi quay số.

Nghe thấy giọng nói của bà khiến hòng cô cứng lại, mắt cô nhòe đi vì nước mắt. Carlo nhẹ nhàng dùng tay nắm lấy tay cô giúp cô lấy lại bình tĩnh. Cô từ chối không để anh thấy cô tức giận tới mức nào, và mặt lạnh tanh hỏi thăm Andrea, cay đắng nhìn Carlo khi đang nói chuyện. Anh trả lời bằng cách đôi mắt lấp lánh dục vọng nhìn cô, rồi lặng lẽ nói, “Tiếp tục đi, em đang làm rất tốt đó.”

Kỳ quặc như vậy đã đủ lắm rồi, vậy mà anh còn đặt tay lên tay cô, và ở gần cơ thể to lớn của anh giúp cô có đủ tự tin để thuyết phục Gran. Cô chỉ đơn giản nói với bà thật sự là sự trùng hợp đầy bất ngờ khi chú của Stephano, ông chủ của ngôi biệt thự họ đang ở hóa ra là một người đàn ông cô từng gặp cách đây hai năm, từng hẹn hò khá thân thiết. Họ đã phải chia tay khi Helen quay trở về nhà để đi học đại học, nhưng giờ họ đã tái hợp và muốn kết hôn.

Gran rấy vui mừng có một chút lo lắng khi Carlo cố tình nói to, đề nghị nói chuyện với bà. Helen miễn cưỡng đưa điện thoại cho anh, bước lùi lại vài bước dựa người vào bàn, và Carlo tự giới thiệu mình.

Khi cô lắng nghe anh nói chuyện trong lòng cô dâng lên nổi tức giận. Anh thật quyến rũ, khi anh giải thích anh thích Helen của hai năm trước thế nào, nhưng đã nghĩ cô còn quá trẻ với một mối quan hệ nghiêm túc.

Giờ, tuổi tác không phải vấn đề gì to tát, và anh thấy biết ơn khi Helen đồng ý làm vợ anh. Và tất nhiên tất cả họ sẽ phải gặp nhau trước lễ cưới. Sau đó anh thông báo với Gran rằng Stephano sẽ trở lại Anh vào thứ Tư, và sẽ đón Andrea và Gran tới Silicy vào ngày hôm sau. Miệng Helen mở to vì ngạc nhiên, anh nói rất hợp lý, đến mức không thể tin nổi! Cuối cùng anh cũng trả điện thoại lại cho cô, cô thấy rằng chuyện đó chỉ đòi hỏi câu trả lời có hay không thông thường, vậy mà người phụ nữ lớn tuổi hơn ấy đã nói liến thoắng rằng chuyện đó thật là tuyệt vời.

Trước đó Helen chưa từng nhận ra là bà nội mình lại là người lãng mạn đến thế, cô thấy nhẹ người khi cuối cùng cũng nói tạm biệt bà và đặt tai nghe vào vị trí, ngốc nghếch chấp nhận là Carlo lại thắng. Anh đã ngồi vào chiếc ghế xoay da ngay sau bàn, cái đầu đen cúi xuống nhìn chỗ giấy tờ đang trước. Cô chán nản nhìn anh, tự hỏi liệu có ai được sinh ra để có thể ranh ma hơn anh không. Mái tóc đen, tự nhiên điểm vào đó những sợi bạc có vẻ dài hơn trước, và từ tốn cong lên trên cổ áo. Có lẽ cô không nên ở đây, anh đã hoàn toàn để tâm tới công việc rồi.

Tức giận lại dâng lên trong lòng cô vì anh đã dễ dàng sắp xếp mọi thứ theo hướng có lợi cho anh. Hàng tá những câu bình luận lướt qua đầu cô, nhưng không cái nào nổi lên, nhưng trước khi cô bước đi để nói ra chúng anh đã ngẩng lên và bắt gặp cô đang nhìn anh.

Đôi môi mạnh mẽ của anh cong lại bực bối, và anh hỏi cô giọng lịch sự lạnh tanh, “Có gì đó ở đây sao? Anh có khá nhiều việc phải làm.”

“Chúa ơi! Tôi không thể tin nổi. Làm thế nào mà anh vẫn có thể ngồi đó bình tĩnh sau tất cả những gì anh đã làm?”

“Anh nghĩ, anh đã làm khá tốt đó,” anh đập lại, dựa lưng vào ghế. “Bà nội em dường như khá hạnh phúc với chuyện này, và đó là thứ em muốn. Lý do em lấy anh là để bảo vệ bà ấy và cậu em trai đáng yêu kia, và anh nghĩ anh có thể thuyết phục bà ấy về một tương lai hạnh phúc một cách hoàn hảo” anh nhẹ nhàng phát biểu.”

“Đáng nhẽ anh nên thuyết phục bà là chúng ta rất yêu nhau, nhưng anh đã đi quá xa khi mời bà đến đây. Bà sẽ chỉ cần nửa giờ để nhận ra có gì đó không ổn. Bà rất hiểu em, em chưa từng mong có thể biến bà thành kẻ ngốc. Tại sao? Tại sao anh có thể làm vậy?” Sự kích động với chỉ duy có suy nghĩ ấy thôi về việc bà và Andrea sẽ tới Silicy đủ khiến giọng cô to hết cỡ.

“Hãy nói với gia đình em đây là một chính sách bảo đảm, được không?”

“Tôi không thể nghe theo anh. Chính sách bảo đảm gì chứ?”

“Nhưng dĩ nhiên em yêu. Khi em đứng trong nhà thờ vào thứ sáu, thực tế em trai em chỉ đứng đằng sau sẽ khuyến khích được em nói “Đồng ý” chứ không phải làm gì khác.”

Helen thở gấp vì hoảng sợ hiểu được ý của anh. Anh nói đúng, chết tiệt anh đi! Biết rằng Andrea ở đó, vì lợi ích của người đàn ông này chính là một chính sách bảo đảm cho sự trả thù. Đôi mắt xanh của cô giận dữ nghĩ tới trò lừa đảo của anh, nhưng nhìn vào những đặc điểm không thể thay thế được của anh đủ khiến cô dừng bất cứ câu đáp trả giận dữ nào trong cô họng, và với một tiếng hét tắc lại, cô quay đầu và chạy đi, nụ cười mỉa mai vẫn còn vang lên trong tai cô.

Thật không tốt chút nào khi cô không thể ngủ thêm vào tối này. Một vài giờ trước cô đã bị ám ảnh vì những hình ảnh của một người đàn ông da ngăm đen mặt có vết sẹo theo đuổi cô, và cô đã bừng tỉnh, nóng bừng lên, chiếc chăn thì quần thành nút quanh cơ thể mảnh mai của cô.

Những ánh sáng đầu tiên của bình minh chiếu vào phòng khi Helen rời khỏi giường và nhanh chóng mặc bikini vào. “Chết tiệt nó đi,” cô thầm nghĩ vậy.

Biệt thự vẫn im lặng, cô cầm lấy một chiếc khăn tắm to từ nhà tắm lạnh lẽo mở cửa phòng ngủ và đi xuống dưới tầng. Chỉ vài giây sau cô đã ở ngoài. Không có ai thấy cô nhẹ nhàng bước xuống hành lang, và đi qua cánh cổng đã hé mở tới bãi biển. Chir có Gran và Andrea đang ở trong biệt thự và Carlo theo đúng truyền thống trước ngày cưới ở lại nhà của cha anh.

Buổi sáng hôm đám cưới... cô đánh rơi chiếc khăn tắm ở chỗ cát phẳng và không do dự chạy vào vòng tay mát của biển. Nước xanh biết bao phủ lấy cơ thể đang nóng bừng của cô như đang xoa dịu vết thương. Cô quyết tâm bơi ra ngoài, đầu óc trống rỗng. Chỉ khi cô cảm thấy chân tay đã mệt mỏi cô mới duyên dáng chuyển sang bơi ngửa, cho phép những con sóng dịu dàng lắc lư ôm lấy cơ thể cô.

Khi cô nhận ra thì cô thấy mình đã bơi xa hơn rồi, và đoạn cuối bơi vào bờ thật sự là một cuộc chiến. Cô thở phào khi nhận ra cát dưới chân mình, và lê người quay lại bờ, nằm trên cát.

Cô ngược nhìn bầu trời bao la. Những tia nắng sớm đầu tiên đang chuyển thành những tia sáng màu hồng đỏ xuyên qua những đám mây. Bài thơ gì đây? “Bầu trời đỏ vào buổi sáng, một điềm xấu sao?” Miệng cô cong lại thành một nụ cười chua chát, chắc chắn đó không phải là một điềm báo về thời tiết! Tuần trước trời nóng đến bỏng da, và nhiệt độ gần đạt mức 31 độ C. Có lẽ đó là lời cảnh báo của một nhà tiên tri rằng những tháng tới sẽ mang đến cho cô nhiều bão tố.

Khi hơi thở của Helen dần ổn định, cô cũng bình tĩnh suy nghĩ. Những ngày cuối cùng cũng không quá tệ. Và thứ Hai Carlo đã đưa cô đến Palermo gặp Anna và Selina, đưa ba người bọn họ tới chỗ rất đẹp chỉ dành cho đồ cưới, và sau khi thảo luận với người chủ, Carlo rời đi, thông báo cho họ rằng anh sẽ quay lại sau một giờ để đưa tất cả đi ăn trưa.

Helen đã không quan tâm đến việc cô sẽ mua loại váy nào, nên Selina được phép chọn váy phù dâu đầu tiên, sau đó Helen chỉ đơn giản lấy váy cưới có ý nghĩa là bạn đồng hành. Ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt cô gái nhỏ khi ngắm mình trong gương chính là sự vui sướng. Những chiếc váy giống hệt nhau: là những bộ quần áo may sẵn phù phiếm bằng vải tyn, với những đường cong. Đường viền cổ áo nhẹ nhàng gây xúc động cái có thể được mặc lên vai hoặc bỏ khỏi vai, váy áo phía trên có đường kiểu đế vương, cắt ngang bằng một dải ruy băng, và một dải ruy băng giống hệt cắt ngang chiếc tay áo ngắn hơi phồng lên bằng những đường cong nho nhỏ. Hai cái nón to và mềm cùng với những dải băng to hơn phối màu thả xuống ở phía sau, hoàn thành các bộ trang phục cùng với đôi dây sa tanh dễ thương.

Selina trông khá thanh tao với chiếc váy dài mềm mại buông dài quanh đôi chân nhỏ bé của em. Helen cười đầy vẻ suy tư. Ít nhất cô con gái nhỏ cũng sẽ rất hạnh phúc vào ngày hôm nay.

Ngày đó tạo lên giai điệu đến tận cuối tuần. Carlo đã quay lại lúc 8 giờ vào bữa tối, và họ ăn tối cùng nhau giống như những người lạ đầy lịch sự, điểm nhấn của cuộc trò chuyện chỉ là “Hãy đưa giùm lọ muối,” hay “Thêm chút rượu nữa chứ?” Sau bữa ăn, Carlo quay lại công việc của anh, để Helen lại với những thiết bị riêng của cô.

Những ngày còn lại cũng đi theo cùng một khuôn mẫu. Helen tính sẽ không xuống ăn sáng cho tới khi nào cô chắc chắn anh đã đi làm ở Palermo. Nếu anh nhận ra cô cẩn thận tránh mặt anh, anh cũng không nói gì, nên rõ ràng chuyện đó không khiến anh bận tâm. Anh đối xử với cô với lối lịch sự lạnh lùng, và cô khá hạnh phúc vì mọi việc vẫn giữ nguyên theo cách ấy. Anh không cố gắng chạm vào cô, và nếu trong một tình huống nhỏ nào đó cô tình cờ thấy tia giận dữ cay đắng hơn của anh như lần đầu tiên anh gặp lại cô, cô làm như không thấy.

Trong những ngày ấy, Helen tắm nắng ở bể bơi hay bơi ngoài biển. Nơi đây thật là một chỗ lí tưởng cho một kì nghỉ lười biếng, và tới thứ Sáu cô đã có được sự tự tin cao vút cô cảm nhận được vào chủ Nhật trước, khi cô thuyết phục Carlo đồng ý với những điều kiện của cuộc hôn nhân. Chuyện kết hôn cũng không quá tệ, cô tự nhủ vậy. Sau tất cả mọi chuyện, cô hiếm khi thấy anh, và nếu cô mang thai sớm, thậm chí cô cũng không phải ngủ cùng anh hơn một đôi tuần.

Không may, đêm hôm qua cảm giác tốt đẹp ấy đã hứng chịu một cú đánh khá đau, khi Stephano xuất hiện cùng với bà và Andrea. Helen phải huy động tất cả sức mạnh ý chí để khỏi khóc òa lên và nói với bà nội toàn bộ câu chuyện. Nhưng sự xuất hiện của Carlo đã ngăn cản cô. Chỉ nhìn lướt qua gương mặt anh đã đủ thuyết phục cô rằng anh biết cô nghĩ gì, và lời cảnh báo hiện rõ trong đôi mắt đen ấy.

Anh và Stephano, giữa hai người họ đã hoàn toàn làm chủ cuộc trò chuyện trong bữa tối, và Helen không có cơ hội nói chuyện với bà trước khi Carlo khẳng định rằng họ nên đi nghỉ sớm để sẵn sàng cho một ngày bận rộn vào ngày mai. Lý do của anh là anh phải lái xe đường dài tới chỗ cha anh vào tối hôm ấy.

Helen không thể tránh việc đi ra xe cùng anh, cô cũng không thể không hôn anh khi anh chạm vào đôi môi không hài lòng của cô. Đó là khi sự sợ hãi quay lại tàn phá cô. Đôi tay anh khép lại giống như kẹp thép quanh người cô, và cái miệng cứng rắn của anh bao phủ miệng cô. Cô cứng người lại từ chối, nhưng anh là một tình nhân quá thành thực nên không thể vì thế mà lùi bước, và không buông cô ra cho tới khi mạch máu của cô đập loạn lên và đôi môi tách rời sẵn lòng dưới bờ môi anh. Sau đó anh buông cô ra kèm thêm một nụ cười mỉa mai, rồi thì thầm, “Chỉ là sự nhắc nhở cho tối mai thôi, cara.” (cara: em yêu)

Giọng bà gọi cô đưa cô quay lại thức tể, và cô đứng thẳng dậy, phủi hết cát dính vào làn da trần của cô khi cô nhìn thấy người phụ nữ lớn tuổi ấy bước tới. Bà tạo lên một bức tranh tuyệt vời trong chiếc váy màu xanh nhẹ nhàng. Giống như Helen bà khá cao nhưng bà sở hữu mái tóc bạc và những nếp nhăn quanh đôi mắt xanh.

“Bà nghĩ là bà sẽ tìm ra cháu ở đây, cháu yêu. Đã đến lúc chuẩn bị rồi. Mất ít nhất hai giờ để tắm rửa và làm khô tóc đó cháu.”

Helen nhìn thấy gương mặt vui vẻ dịu dàng của bà, cô lấy lại giọng. “Cháu chỉ vừa tới thôi, cháu không ngủ ngon lắm nên cháu đi tắm và thư giãn,” cô nói nhỏ.

“Đó là cảm giác của một nàng dâu, không có gì phải lo lắng đâu. Bà nhớ khi bà lấy ông cháu bà cũng như vậy, nhưng cháu sẽ ổn thôi. Carlo là một người tuyệt vời. Cháu thật may mắn đó.”

Một bàn tay yêu thương vòng qua vai Helen, và buộc cô không được giữ lấy những cảm giác ghệt thở, cô trả lời bà, “Vâng... vâng cháu biết mà.”

“Có chuyện gì thế, Helen. Cháu có chắc là cháu muốn kết hôn không?” Gran hỏi cô, bắn khoả nhìn Helen. “Nếu cháu vẫn còn do dự, thì bây giờ là lúc nói ra, trước khi quá muộn.” Người phụ nữ lớn tuổi ấy quá tinh ý nên không chú ý tới nỗi khổ của Helen.

Helen thầm nghĩ giá như bà biết mọi chuyện. đã quá muộn rồi kể từ giây phút cô bước chân lên máy bay đến Silicy. Cô lơ đi câu hỏi ấy, và đáp lại bằng một câu hỏi của chính mình. “Bà ơi, bà hãy nói cho cháu biết khi cháu kết hôn bà có muốn Andrea đến sống ở Silicy với cháu không?”

“Vậy đó là vấn đề à! Bà nghĩ có lẽ có chuyện gì với em trai cháu. Bà hiểu cháu Helen à, cháu muốn gánh

trách nhiệm với Andrea. Nhưng cháu yêu cháu sẽ không phải làm thế. Từ khi cha cháu mất, Andrea đã trở thành điều vô giá với bà. Chăm sóc thằng bé làm dịu đi nỗi đau mất mát của bà, và bà sẽ rất đau lòng khi phải xa cậu bé lúc này. Tóm lại, bà mới chỉ ngoài sáu mươi, không quá già yếu đến mức không thể chăm sóc thằng bé. Và năm năm nữa thằng bé sẽ đi học ở trường nội trú rồi.”

Helen thở dài chấp nhận, khi bà cô nói tiếp, “nếu cháu lo lắng vì sự thiếu ảnh hưởng của người đàn ông trong cuộc sống của thằng bé, đừng như vậy nhé cháu. Ý bà muốn nói với cháu sớm hơn, nhưng Joe và Martha đang chuyển đến sống với chúng ta. Họ sẽ sống ở tầng trên cùng, và cháu biết Andrea quý họ tới mức nào rồi đó. Joe giống như người cha thứ hai với thằng bé. Thật là tàn nhẫn khi mang thằng bé ra khỏi ngôi nhà hiện nay, khi nó đã lấy lại được cân bằng sau khi mất đi cha mẹ. Vậy nên cháu yêu cháu thấy đó cháu không cần phải lo lắng gì cả. Cháu và Carlo có thể bắt đầu cuộc sống hôn nhân theo cách riêng của cháu, như nó nên có.” Và, cô nói thêm bằng một nụ cười nhỏ, “Và cháu hi vọng cháu sẽ là một bà nội tuyệt vời trước khi quá lâu!”

Tin Joe và Martha sẽ chuyển tới ngôi nhà cũ của cô đã để lại dấu ấn ngay khi Helen quan tâm tới. Họ đã thuê những trang trại ngựa phía sau ngôi nhà, sử dụng chúng để làm xưởng đồ gốm. Helen đã có khoảng thời gian hạnh phúc khi quan sát Joe ở bên những bánh xe làm gốm, tạo ra những vật tuyệt đẹp dễ quá chừng. Họ không có con, và đã qua cái tuổi sinh con. Cô có thể không nên ước giúp nhưng con người tốt hơn đang chia sẻ sự nuôi nấng với Andrea, nhưng không thể không cảm thấy một chút buồn bã khi nhận ra cô không còn quan trọng trong ngôi nhà của riêng mình nữa.

“Không phải chỉ vì Andrea, có gì khác làm cháu phiền lòng sao?” Bà ân cần hỏi han.

Helen cố cười. “Không, không phải thật sự. Chỉ là bà khiến cháu giảm tự tin mất rồi. Cháu đã chuẩn bị tất cả những lý luận để thuyết phục bà là cháu đang làm đúng, kết hôn quá nhanh, và chỉ ngạc nhiên một chút khi nhận ra bà không cần tới chúng. Bà đã chấp nhận cuộc hôn nhân của cháu với Carlo quá nhanh. Cháu nghĩ là...”

Và cô bất ngờ nhận ra điều cô đã nghĩ tới. Tính từ chủ nhật tuần trước khi Carlo nói với cô là bà cô sắp đến, cô vô tình đã dựa dẫm vào bà để chống lại cuộc hôn nhân vội vã và khăng khăng đợi một thời gian vì biết Carlo sẽ không thể tranh cãi với người phụ nữ lớn tuổi. Nhưng tối qua niềm hi vọng vô ích ấy đã ra đi và cả sự tự tin của Helen cũng biến mất. cô tận dụng nỗ lực cuối cùng và nói, “Ồ, cháu không thể không tự hỏi xem cha cháu sẽ nói gì.”

“Ồ, Helen, cháu yêu, rõ ràng là Carlo yêu cháu sâu đậm, và cậu ấy đã đợi hai ngày rồi. Cháu biết đó bà đâu có bị mù. Khi cháu trở về từ Rome, bà biết có gì không ổn rồi. Cháu gầy đi, lặng lẽ buồn bã – tất cả những triệu chứng cổ điển của một mối tình không hạnh phúc. Bà đã hỏi bố cháu xem có chuyện gì và cha con thật kín tiếng. Thứ duy nhất nó thừa nhận là con đã có một tình yêu mê đắm một một người hoàn toàn không thích hợp, nhưng khi cô bước vào đại học và tập trung vào sự nghiệp, tất cả sẽ trở thành quên lãng. Bà không chắc lắm, nhưng không thích can thiệp vào. Ở Coulthards chúng ta đều kết hôn khi còn trẻ. Năm bà 18 tuổi đã lấy ông cháu, và cha cháu chỉ mới 21 tuổi khi ông cháu qua đời. đó chính là thứ gây ra vấn đề.”

“Vấn đề gì ạ?” Helen hỏi, không theo dõi hết câu chuyện của bà.

“Cháu luôn thấy cha cháu qua cặp kính màu hoa hồng, nhưng nó là người giống chúng ta, với những cảm giác rất con người. trong trường hợp của cha cháu, sự chiếm hữu đã vượt quá sự bảo vệ. Giờ thì ta không biết liệu cha cháu có tán thành cuộc hôn nhân của cháu không, nhưng ta biết rõ ràng cháu không cần cảm thấy tội lỗi. có lẽ điều đó sẽ giúp cháu hiểu rằng cháu...”

“Không cần nữa đâu Bà,” Helen nhanh chóng ngắt lời.

Cô có một cảm giác dâng trào rằng cô không muốn biết thêm gì nữa, cô không thích qua đi của bà về cha cô, và thấy bất ngờ với nó.

“Có lẽ không, nhưng đã tới lúc cháu cần biết sự thật.” Và bà ngồi xuống bãi cát ra hiệu cho Helen ngồi xuống. “Cháu chưa bao giờ biết mẹ cháu, nhưng nó là một cô nàng đáng yêu. Cha cháu hai mươi tuổi, và vào năm thứ hai đại học chúng gặp nhau. Helga mới có 18 tuổi và là sinh viên trao đổi ở Cambridge. Cô bé nhảy vào cuộc sống của bố cháu như một quả tên lửa. Nó hoàn toàn bị quyến rũ, và chỉ trong hai tuần

nó bị đuổi khỏi đại học, cả hai đứa khởi hành trên chuyến tàu của dân hippy tới Ấn độ. Cả ông cháu và ta đều không nói được gì để ngăn cản chúng. Đó là những năm 60 – sức mạnh của những loài hoa, “ trẻ em của thời kỳ ánh sáng,” chúng tự gọi mình như vậy – và Helga là một trong những ngôi sao sáng chói nhất, gần như quá sáng,” Bà hồi tưởng lại.

“Ồ, chín tháng sau chúng quay lại và Helga đã có thai rồi. Ông cháu khẳng khăng muốn chúng kết hôn, ông thật sự mua được giấy phép kết hôn, nhưng đó chỉ là sự nhượng bộ duy nhất của chúng với một lối sống thường ngày. Cháu không được sinh ra tại nhà như cháu nghĩ đâu, mà tại một trang trại bỏ hoang trung tâm xứ Wales, một công xã mà chúng đang sống lúc bấy giờ.”

Việc sinh nở cũng bình thường, nhưng Helga đã chết vì bệnh viêm màng bụng một tuần sau đó. Khi cuối cùng chúng có nhận ra có chuyện và đưa nó tới bệnh viện, nhưng đã quá muộn. Cháu cháu sau đó có nói với bà rằng bác sĩ ở bệnh viện rất tức giận vì sự lãng phí mạng sống một người trẻ tuổi như vậy, và cũng buộc tội nó tội vô tình giết người.”

“Ôi, không!” Helen thì thầm, kinh hoàng trước lời thổ lộ của bà nội.

“Sau đó, cha cháu đã thay đổi. Nó quay lại trường đại học, và sau đó tập trung cho sự nghiệp. Cả cuộc đời nó chỉ xoay quanh công việc và cháu. Trong nhiều năm nó tự thấy hối lỗi vì cái chết của Helga. Không may, ảnh hưởng của việc đó khiến nó quyết tâm không để cháu trưởng thành giống nó. Nó kinh hãi khi cháu kết hôn quá trẻ, không nghề nghiệp gì, và không có cả cơ hội trưởng thành phù hợp. Đó là lý do vì sao nó luôn giữ cháu bên nó mọi lúc, khẳng khăng rằng cháu phải đi học ở một trường nữ sinh, thậm chí chúng ta không phải là dân công giáo. Và bà ghét phải nói điều này, nhưng bà nghĩ một phần lí do vì sao nó kết hôn với Maria là vì cô ấy đối lập hoàn toàn với Helga. Quan điểm của cô ấy khá trầm và lạc hậu. Nó thật sự đã nói với bà là nó nghĩ cô ấy sẽ có ảnh hưởng tốt với một đứa bé vị thành niên giống như cháu.”

“Không, bà ơi, chắc chắn không phải thế đúng không bà?” Helen khóc òa, không thể chấp nhận những gì bà nói với cô.

“Helen, cháu đừng hiểu lầm. Nó yêu Maria, nhưng yêu theo cách khác với yêu mẹ cháu, bà nghĩ đó là một cách tốt hơn. Chúng hợp nhau đến hoàn hảo, nhiều hơn mẹ cháu và nó. Cháu thấy đấy Helen, khi bà nói bà không biết liệu cha cháu có đồng ý hay không, ý của bà là quan điểm của nó có lẽ không phải thế. Nhưng bà biết chắc nó muốn cháu hạnh phúc, và bà chắc chắn Carlo là người đàn ông có thể làm được điều đó.” Bà nhìn thẳng vào mắt Helen và hỏi, “Cháu yêu cậu ta chứ?”

Cô có thể nói gì đây? Tất cả những điều bà vừa nói đang quay mòng trong đầu cô, sau đó cô biết nó tạo ra sự quan tâm sâu sắc của cô, nhưng giờ bà đang đợi câu trả lời và cô không thể nói gì khác ngoài “vâng” chứ?

Dù bất cứ những thứ gì khác đều là sự thật, chỉ có một thực tế vẫn còn đó. Carlo đang hăm dọa cô bắt cô lấy anh và bà sẽ chẳng thể nào đoán ra.

“Bà biết mà, cháu yêu. Nào giờ hay quay lại nhà và chuẩn bị sẵn sàng thôi.”

7. Chương 7

Nhà thờ nhỏ trông thật đẹp với rất nhiều loại hoa ở dọc theo các bức tường, mùi hương gần như khiến cái nóng giữa trưa chán ngấy. Helen yên lặng tự hỏi lần cuối cùng lễ cưới tổ chức ở đây là khi nào – có lẽ là đám cưới của Simonetta. Sau cuộc trò chuyện với bà vào sáng nay, sự buông xuôi định mệnh đã choáng hết các giác quan của cô, và nó giúp cô có thể trải qua lễ cưới mà không lo âu gì.

Chỉ có những gia đình gần gũi và công nhân vùng đó có mặt, nhưng nhà thờ bé nhỏ dường như quá tải. Khi Carlo đeo chiếc nhẫn vàng thanh lịch vào ngón tay cô, và cô đáp trả hành động đó, cô nhận thấy những đường nét ngạo mạn lạnh lùng của anh và trong giây lát cô tưởng mình đã thấy nét dịu dàng trong đôi mắt

anh, nhưng ngay sau đó bỏ ngay ý niệm đó. Nụ cười chiến thắng cay đắng hằn lên trên môi anh khi anh cúi đầu hôn nhẹ lên lông mày cô.

Họ tay trong tay rời khỏi nhà thờ, những lời chúc mừng của toàn bộ khách mời vang lên trong tai họ. Carlo mặc một bộ đồ lịch sự thanh lịch nhất, kèm theo một chiếc mũ, trong khi Helen không ý thức được trông cô đáng yêu thế nào : theo tưởng tượng của mọi người đàn ông, ở trong đại dương những dải ảnh ten bông bành, cùng mái tóc vàng đổ xuống vai. Máy ảnh nháy không ngừng, mọi người ở đó đều quyết tâm có được bức ảnh của chính họ trong dịp này cũng như những nhà nhiếp ảnh chính thức.

Tại nhà của cha anh, cô được giới thiệu với mọi vị khách để mà sau nụ cười lịch sự cuối cùng cô cảm thấy như mình đã bị dán chặt vào một chỗ. Bữa ăn thật tuyệt vời, và những li sâm panh ngong nhất chảy vào người cô như nước lã. Rõ ràng đó là một buổi lễ tuyệt vời, đám cưới của con trai của ngôi nhà này. Cha của Carlo trông rất hài lòng và uống quá nhiều tới mức Helen đã nghĩ đến việc ông say đến mức ngã khỏi xe lăn, và mỉm cười với suy nghĩ ấy.

Carlo đóng vai là một chú rể hạnh phúc rất tuyệt vời, chưa từng để cô lại. Nếu cô không thật sự biết có lẽ cô cũng tưởng đó là cái nhìn quan tâm của anh, và những cái chạm nhẹ nhàng lên vai cô.

Hết giờ này tới giờ khác, cô đã bắt đầu nghĩ buổi chiều sẽ không bao giờ kết thúc. Vội lên thật nhẹ nhom khi cô cho phép Carlo giúp cô đi vào xe cưới. Một nụ hôn từ cậu em trai và bà, người sẽ rời khỏi đó vào buổi tối, một cái vẫy tay cuối cùng với đám đông tụ tập, rồi Tommaso lái xe đưa họ đi.

Sự nhẹ nhom của cô thật ngắn ngủi, khi cô nhớ ra còn có tiệc chào mừng ở Palermo. Khoảng vài trăm bạn bè và đối tác của gia đình Manzitti tập trung ở Hilton Palermo, đợi họ để chúc mừng cặp đôi hạnh phúc.

Sau khi cô hỏi những điều cần thiết cho cuộc chào đón thứ hai Carlo trả lời nhanh. “Sức khỏe của cha anh không cho phép ông tham gia những bữa tiệc lớn, nhưng cái tên Manzitti thì rất nổi tiếng ở trên đảo này và người ta mong đợi một bữa tiệc chào mừng lớn. Quá nhiều người sẽ thấy bị xúc phạm nếu không được mời tham gia trong những buổi lễ ấy.”

Căng thẳng bắt đầu hình thành trong người Helen khi họ đi qua tuyến đường chính vào Palermo. Cô giơ tay lên đầu và bỏ chiếc mũ lớn ra, gạo được để trong vành mũ bắn vào người Carlo khi cô làm vậy.

“Ném những thứ này ra khỏi anh ngay, cara?” Anh mỉm cười nói. “Anh hi vọng đó không phải là một điềm báo cho những thứ đến sau này.”

Bụng Helen quặn đau trước lời nói của anh, nhắc nhớ đến đêm tân hôn như thể một lời đe dọa cho những dây thần kinh đã căng lên của cô. Sự im lặng dường như kéo dài đến đáng sợ, và cô nói đầu tiên cô nghĩ tới. “Mấy giờ rồi?”

Một nụ cười nhạo báng vang lên chào mừng câu nhận xét của cô. “Đừng lo lắng, Helena, em vẫn có một vài giờ ân sung. Anh đã đặt riêng một dãy phòng ở khách sạn cho việc sử dụng riêng tư của em. Anh đã nghĩ chúng ta sẽ có một hai giờ nghỉ ngơi,” anh nhạo báng, “trước buổi tiệc, nhưng may mắn cho em chúng ta đến muộn. Khách chắc đang đến đó hết rồi.”

Cô thở phào khi nhận thấy chiếc xe đang dừng lại. Họ đã đến khách sạn.

Một lần nữa Carlo choàng lên chiếc áo của người chồng tận tâm khi anh đưa cô đến bàn tiếp tân. Anh đẹp trai như một diễn viên không thua kém gì Olivier. Từ bộ com lê bằng lụa xám, tới đôi giày đóng thủ công, anh tỏa ra một hương vị đàn ông quyến rũ mà không cần cố gắng gì.

Helen không thể không thấy những cái nhìn ghen tị của hầu hết đàn bà ở đó. Nụ cười rỗng tuếch dâng lên rồi lại chết nghẹn nơi cổ họng cô. Chúa ơi, nếu họ biết chuyện, cô sẵn sàng đổi vị trí này cho bất cứ người nào trong số họ.

Cô càng thấy căng thẳng, và cũng chẳng khác hơn khi Carlo biết được chuyện. Anh cười và đùa với tất cả mọi người và sự tính toán lặt vặt rõ ràng nhưng cẩn thận không để cô lại một mình. Cô tự hỏi sao lại vậy điều đó cũng chỉ khiến cô để ý tới sự mỉm cười trong đôi mắt đen của anh khi chúng lướt qua cô. Tối nay anh sẽ có được cô, dù sẵn lòng hay không, và cô muốn hét lên vì ý nghĩ ấy. Một tuần trôi qua anh đã khoác lên mình bộ mặt lạnh thờ ơ lạnh đăm khiến cô có cảm giác an toàn giả, nhưng giờ anh chẳng cần cố gắng để che đậy ý định của mình. Cứ khi nào anh nhìn về phía cô, môi anh cong lên nụ cười đầy dục vọng.

Helen uống hết ly sâm panh trong tay, và ngay lập tức lấy một ly khác. Chiều nay cô uống có chút ít và còn ăn ít hơn nữa, nhưng lúc này cô tuyệt vọng muốn có một chút can đảm, thậm chí dù nó chỉ đến từ một chai rượu. Cách cư xử của Carlo khiến cô không thể giải thích. Cô chắc chắn anh cảm ghét cô.

Vài ngày trước họ hiếm khi trò chuyện, và khi họ có nói chuyện với nhau anh cũng không cố che giấu sự hận thù cay đắng. cô không để tâm đến nó chỉ chú tâm thúc đẩy sự tự tin trong hợp đồng mà họ đã đạt được. khi cô nghĩ đến đêm tân hôn, cô đã tưởng tượng đến cặp đôi máu lạnh, nhanh chóng đạt được và cái thai là kết quả ngay sau đó. Giờ cô không còn dám chắc nữa. vì bằng mọi cái nhìn cái chạm Caeelo đang làm tốt nhất để khiến cô cảm nhận được anh, và tồi tệ hơn nữa, anh đã thành công.

Cô biết ơn nhìn theo một người phục vụ đang qua đó, và đặt cái ly trống rỗng vào khay, lấy một ly đầy, uống hết nó chỉ bằng hai lần uống. Cánh tay Carlo vòng qua eo cô, ngón tay của anh đốt cháy cả da thịt cô xuyên qua lớp vải quần áo khi anh giữ chặt lấy, kéo cô lại gần bên anh. Cô có thể cảm nhận được chiếc đùi cơ bắp, có lẽ cứng rắn chạm vào cô, và không thể làm gì để kiểm soát cơn run dâng lên trong cô. Có lẽ uống rượu không phải là một ý tốt, chỉ tạo ra phản ứng đối lập với cô mong muốn. Thay vì cho cô dừng khí, cô cau mày nghĩ, nó chắc hẳn đã giảm sự chống đối của cô.

Sau đó Carlo cúi xuống hướng về phía cô, và giả vờ bên tai cô, anh nghiêm khắc thì thầm, “Uống thế đủ rồi, mia sposa (cô dâu của tôi). Anh không định đưa một người say vào giường đâu.”

Tinh thần chống đối của cô dâng lên. “ Có khó gì đâu. Anh chỉ phải ngủ một mình thôi,” cô đập lại, cố gắng thoát ra khỏi sự nắm bắt của anh.

“Ồ, ồ! Bất đồng chính kiến rồi à, và buổi tiệc chào đón vẫn chưa kết thúc đâu,” một giọng nam quen thuộc cắt ngang trước khi Carlo có phản ứng chống lại lời nhận xét của Helen.

Helen lặng lẽ rên rỉ khi nhận ra người đàn bà đứng trước mặt họ. Nụ cười rạng ngời trên đôi môi hồng ngọc đi ngược lại với cái nhìn ác ý, khi chúng lướt qua Helen, đến bên Carlo với niềm khao khát.

“Caterina, thật vui cô đã tới dự! Cho phép tôi giới thiệu vợ của tôi,” Carlo ngân dài, lờ đi ẩn ý đầu tiên của người phụ nữ.

“Oh, không cần đâu, Helen và tôi từng gặp nhau. Cô ấy không nói cho anh biết sao?” Cô ấy thả lỏng, một bàn tay nhỏ bé vòng qua chiếc tay còn rảnh rỗi của Carlo.

Carlo nhìn Helen, một bên lông mày cau lại nghi hoặc, và cô chỉ có thể nói, “Đúng, chúng em từng gặp nhau.”

Caterina bằng cái giọng đầy gọi cảm nói tiếp, “Cho phép tôi chúc mừng cô, Helen. Tuần trước Stephano, và tuần này cưới Carlo. Cô phải chỉ cho tôi bí quyết đó,” cô ta hỏi đầy ẩn ý.

Helen đỏ mặt vì lời nhận xét, bực bội nhìn về phía người chồng mới cưới, nhưng anh dường như vui vẻ trước ác ý của một người đàn bà khác, và vui vẻ đáp lời, “À, Caterina, cô chẳng thay đổi gì, luôn cố gắng gây rối. Stephan đang theo đuổi Helen giúp tôi... chẳng có gì khác.”

Anh thiên vị với người phụ nữ nắm lấy tay anh bằng một nụ cười, cô ta đáp trả với cái giọng khàn khàn. “Anh biết tôi rất rõ mà, caro (= dear, anh bạn thân mến). Cô phải tha thứ cho câu đùa nho nhỏ của tôi Helen ạ, nhưng Carlo hiểu mà. Anh ta và tôi là kiểu ...bạn cũ.” Từ bạn được nói chỉ đủ do dự để khiến Helen không thể nghi ngờ rằng họ từng là tình nhân. “Nhưng nghiêm túc mà nói, Helen, tôi mong cô sống tốt nhất, và tôi hi vọng cả hai hạnh phúc.”

Helen nghĩ, đồ chó săn nói dối, khi lịch sự nói cảm ơn. Carlo chẳng giúp gì, vui vẻ đứng lắng nghe cuộc trao đổi, một nụ cười giấu cợt hiện trên gương mặt đẹp trai của anh. Helen có thể chớp cơ hội để thoát khỏi vòng tay của anh, nhưng đã không làm thế.

Carlo dẫn cô tới giữa phòng, cánh tay anh ôm chặt lấy eo cô.

“Anh nghĩ anh đang làm gì thế hả?” Helen thì thầm, nhận ra ánh mắt của mọi người dán lên họ.

Carlo mỉm cười với cô, nói nhỏ, “người ta mong chờ chúng ta bắt đầu màn khiêu vũ, nên vứt cái vẻ cau có khỏi mặt em đi, không người ta có ấn tượng xấu đó.” Anh đang siết chặt vòng tay khi anh nói, chiều dài cơ thể anh chạm mạnh vào cô.

Có lẽ chính là sâm panh, hay có lẽ là sự thách thức của một người đàn bà khác, Helen không biết nữa, nhưng cô không còn ý phản kháng lời mời rành mạch trong đôi mắt đen của Carlo. Cô thư giãn bên anh, gục đầu lên vai anh khi họ di chuyển hoàn hảo trong bản nhạc tình yêu đầy lãng mạn.

Buổi tối diễn ra giống như một giấc mơ với Helen. Carlo ngồi cạnh cô, nhận lấy một vài lời nhận xét hơn cả thô tục của bạn anh bằng sự hài hước vui vẻ mà Helen không thể chống lại nổi. Nụ cười hiện lên trong đôi mắt sáng của anh trước một lời nhận xét ngắn gọn như vậy, cô bị mắc kẹt và cường độ cảm xúc ấy giữ chặt khi cô trông thấy chúng ở đó. Carlo chậm chậm cúi xuống bên cô, bờ môi anh nhẹ nhàng lướt trên môi cô, thì thầm để chỉ cô nghe thấy thôi, “Anh nghĩ đến lúc chúng ta rời khỏi đây rồi Helena.”

Helen đứng trước một chiếc giường lớn trang trí công phu, tê liệt không thể nghĩ gì cả. m thanh chiếc cửa mở ra phá vỡ lối đi của cô và cô quay lại thấy Carlo chốt khóa cửa. Tim cô đập loạn khi anh bước về phía cô, cởi áo khoác ngoài và cà vạt. Anh chỉ dừng lại trước cô có vài cm, rồi chậm chậm cởi áo sơ mi.

Cô nhìn anh, như bị mê hoặc khi anh kéo nó qua bờ vai rộng và ném nó xuống sàn nhà, đôi mắt cô đi theo tay anh khi nó di chuyển xuống chiếc thắt lưng bên quần.

“Em không định đi ngủ ở đó, phải không?” Carlo hỏi nhỏ, để một ngón tay dưới đường viền trên vai của váy cô.

“Kh – không, không.” Cô thì thầm khi tay anh giữ lấy vai cô.

“Hãy để anh giúp em, cara.”

Cô bất lực đứng im khi anh nói lỏng chiếc khăn mềm mại qua vai cô xuống eo cô và thấp xuống đầu anh, nhẹ nhàng chỉ chạm vào phía trên rai đăng teo tạo thành đường viền quanh ngực cô. Helen nhảy lên như thể bị bỏng, nhưng không thể quay đi.

Cô đã đồng ý với anh chuyện này, cô tự nhủ vậy, nhưng hợp đồng của họ không bắt cô ở trong vòng tay anh, mà chính khao khát đau đớn cảm nhận bờ ngực cơ bắp rắn chắc trên những đường cong nhạy cảm hơn của cô. Mối cô tự nguyện tách ra khi anh hôn cô một nụ hôn dài đầy khao khát.

Cô cảm nhận được váy rơi xuống sàn khi cô đưa tay lướt qua làn lông mềm mại ở ngực anh để ôm lấy cổ anh, kéo dài nụ hôn. Cô biết vậy là sai, nhưng không thể chống lại sức hút mạnh mẽ đầy nam tính của anh.

Carlo kéo cô vào trong vòng tay, thì thầm những từ ngữ cô không thể nói được. đặt cô lên giường, anh anh chóng cởi bỏ quần áo còn lại và lên cùng cô. Trong ánh đèn mờ của cả phòng, vẻ đẹp của cơ thể khỏa thân của anh là thứ kích dục mạnh với tâm trí kinh ngạc của cô. Anh dựa vào người cô và cô quan sát anh trong một loại phim hoạt hình bị cấm, anh lần lượt cởi bỏ quần áo bên dưới của cô, giờ bao phủ lấy cô bằng cơ thể nóng bỏng và những nụ hôn nhẹ nhàng, từng mảnh quần áo mỏng manh đều bay xuống sàn nhà. Sau đó miệng anh lại tìm kiếm miệng cô, lưỡi họ chạm nhau và thăm dò, ngấu nghiến lẫn nhau.

Tay Carlo đặt trên ngực cô dày vò chúng buộc chúng lớn lên hết cỡ, nụ hoa cô cứng lại vì khao khát. Miệng anh chạm vào cái đầu đòn đầu tiên, sau đó là cái còn lại, cho đến khi cô mê sảng với một nỗi kích thích giác quan duy nhất anh có thể khuấy động trong cô. Tay cô nắm chặt lấy vai anh như một phản ứng co thắt khi cơ thể cô cong lên dưới anh. Anh hạ thấp người xuống bên cô, cho phép cô cảm nhận toàn sức nặng của anh, thì thầm những câu yêu thương khàn khàn bên cổ cô. Tiếng tim đập nặng trĩu của anh hòa nhịp với tiếng tim đập thành thịch của cô.

Mắt cô mở to khi tay anh trượt vào giữa hai cơ thể họ khum lấy cái gò mềm mại chắn ở cánh cửa tới chỗ nữ tính của cô, những ngón tay dài tìm kiếm vuốt ve. Cô nhìn vào gương mặt đẹp trai của anh, giờ đang đỏ bừng lên vì đam mê, đôi mắt đen lấp lánh vì ham muốn khó kiểm soát.

“Anh muốn em, Helena, anh muốn em... anh không thể đợi thêm nữa.”

Cô không thể nói gì, cổ họng cô nghẹn lại vì cảm xúc, nhưng cô chậm chậm kéo đầu anh xuống với cô, ra dấu là cô chấp nhận. Đôi chân dài của cô quấn quanh hông anh.

Anh nhanh chóng nói lỏng bản thân một chút, rên rỉ, “Chúa ơi, anh đã đợi chuyện này sáu năm rồi.”

Trước những câu nói của anh Helen sững người lại, mọi cơ bắp trong cơ thể siết chặt từ chối ngay tức thì. Sao anh có thể như vậy? tâm trí cô gào thét. Sáu năm trước anh đã đính hôn với Maria. Làm sao anh có

thể nhắc cô nhớ tới sự trả thù của anh vào lúc này.”

“Ôi, không. KHÔNG! Đừng làm vậy với anh,” Carlo khàn khàn đáp lại, nhìn vào đôi mắt xanh mở to của cô.

Những câu giải thích dâng lên trong cổ họng cô nhưng không thể phát ra khi miệng anh chiếm lấy miệng cô, trong khi cơ thể anh càng ngày càng vào sâu, cuối cùng lấy đi sự đáp trả mà cô không thể nào giấu nổi. Cơ thể to lớn của anh run lên mất kiểm soát, sau đó anh kéo ra khỏi cô để nằm xuống bên cạnh, hơi thở gào chỉ là một dấu hiệu cho chuyện gì vừa diễn ra.

Helen quay lưng lại phía Carlo. Cô thấy hoàn toàn suy sụp, bị lợi dụng. Sự tổn thương còn mạnh hơn so với những gì cô tưởng tượng ra. Một bàn tay cơ bắp chạm vào vai cô, và Carlo hỏi nhỏ, “Em không sao chứ, mia cara?”

Khiêu hãnh khiến cô đẩy tay anh ra, và cô đáp lại giọng chế giễu cay đắng, “Tôi hi vọng tôi có sao đó! Tôi đã cầu nguyện là tôi có thai luôn, để mà không bao giờ phải chấp nhận sự động chạm của anh nữa.”

Cô nhảy ra khỏi giường, đi thẳng tới phòng tắm trước khi anh có thể chặn cô lại. Cô khóa cửa và nước mắt bắt đầu chảy tràn trên má, cú sốc của những ngày qua, cùng với sự trống rỗng dai dẳng trong lòng, kết hợp lại khiến cô hoàn toàn suy sụp.

Cuối cùng cô bước vào bồn tắm, và vận nước hết cỡ, cô chà xát cả cơ thể, cố gắng xóa bỏ cái động chạm của anh lên da cô. Lấy một cái khăn bông lớn, cô lau khô người, sau đó cẩn thận mở cửa đi vào phòng ngủ. Tiếng thở đều đều của Carlo cho cô biết anh chắc hẳn đã ngủ, và cô nhón chân bước qua phòng đến bên cửa. Cô nhìn nhanh lên giường. Ánh sáng duy nhất trong căn phòng là ánh trắng chiếu qua cửa sổ.

Carlo đang nằm thẳng, một tay dè lên gối, một tay khác duỗi sang một bên giường, để trên nơi anh đã ném quần áo xuống. cô lặng lẽ đi đến phía giường còn lại, và cẩn thận chui vào trong chăn. Carlo có quay người một lần, nhưng may sao anh không tỉnh giấc. Helen nằm đó, nhìn chằm chằm vào khoảng không, tự hỏi liệu có một cô gái khác có một đêm tân hôn khủng khiếp như vậy không cho tới khi cô chìm vào giấc ngủ.

Cô trở mình, lười biếng mở mắt, và một lúc lâu sau cảm nhận được hơi ấm và sự thoải mái của một bờ vai mạnh mẽ dưới đầu cô, và cánh tay vòng qua eo cô. Rồi kí ức quay lại, và những việc xảy ra đêm hôm trước choáng lầy tâm trí cô. Cô giật mình ngồi dậy khi việc nhận ra cánh tay đó là của ai khiến cô đau đớn.

Sau đó cô nhanh chóng ra khỏi giường, khi giọng ngái ngủ của Carlo kéo dài ra, “Rất đẹp,” nhắc cô nhớ tới mình đang trần truồng. cái khăn tắm cô quấn quanh người đêm qua đã nằm ở đâu đó quanh giường.

Cô đỏ bừng mặt, nhịp tim tăng lên. “Tôi muốn thức dậy!” Cô kêu lên, đẩy cánh tay ôm lấy cô ra.

“Gì phải vội vậy Helen? Sophia và Tommaso đi nghỉ cuối tuần. Chỉ có chúng ta tự vui vẻ thôi,” anh lộ nguyên hình, kéo cô lại gần hơn, hơi thở anh phả vào má cô khi nói chuyện.

“Anh chẳng thể làm được gì khiến tôi vừa lòng,” cô chế nhạo, một lần nữa cố gắng đẩy tay anh ra khỏi người cô.

Ngón tay anh giữ chặt lấy eo cô khi anh chống một khuỷu tay nhìn gương mặt đỏ bừng tức giận của cô.

“Đó có phải là một thách thức không, mia sposa?” Anh hỏi, cười mắt sáng lên vì niềm vui ác ý.

“Như thế tôi sẽ dám thách thức ông Manzitti vĩ đại vậy!” Cô mĩa mai, quyết tâm không bị quyến rũ chấp nhận nét quyến rũ rất nam tính của người đàn ông này, trong khi tự thừa nhận rằng đó không phải là một nhiệm vụ dễ dàng. Chồng cô trông trẻ hơn nhiều và rất thu hút vào sáng nay, với mái tóc xõa xuống vầng trán rộng, và lớp râu chỉ mọc sau một ngày làm đen cằm của anh. Nụ cười biến mất khi cô nhìn anh.

“Sáng nay em rất dũng cảm đó. Tối qua không dạy em điều gì sao?” Anh lạnh lùng hỏi.

Cô vẫn cố thoát khỏi tay anh, nhưng không thành công, Helen gào lên, “Tôi không thể chịu nổi khi anh chạm vào tôi!”

Trước sự ngạc nhiên của cô Carlo không nói gì chỉ đơn giản bỏ tay ra khỏi eo cô. Nhưng trước khi cô có thể di chuyển anh xoay người, giữ cô dưới anh. Vẫn không nói gì khi anh vui vẻ tìm hiểu cô như thể anh chưa từng nhìn thấy cô như vậy, với khuôn mặt đỏ ửng nổi loạn, mái tóc vàng dài tạo thành một mớ hỗn độn bên gối.

Ảnh hưởng của cơ thể trần của anh, chạm vào cơ thể cô từ ngực tới chân, là một ảnh hưởng khủng khiếp với nhịp tim của Helen, và mắt anh đi xuống tới cổ cô, và xuống dưới, và tự cô thấy ghét nhịp tim đập nhanh bên cổ cô.

“Vậy, tôi khiến em kinh tởm sao? Em không thể chịu nổi khi tôi chạm vào em?” Anh mỉm cười hỏi. “Nói dối... em không phải làm tôi giận đến mức phải làm tình với em. Hãy thử yêu cầu tôi nhẹ nhàng xem,” anh mỉm cười, di chuyển xuống dưới khi nói vậy.

Tác động lên giác quan của Helen rất lộn xộn, khi nụ hoa của cô cứng lại dưới bờ ngực rộng của anh. Cô nhìn chăm chăm vào gương mặt đẹp trai tối sẫm ở phía trên cô, cơ thể cô run lên khi hiểu ra. tại sao cô lại mắc bẫy anh? Cô chẳng có nghĩa lý gì với anh, và cô biết điều đó.

Quay đầu qua một bên cô thì thầm giọng nhẹ nhàng hơn nhiều, “Làm ơn, em có thể thức dậy lúc này không? Không cần xem xét lại bài học đêm qua đâu.”

“Đồ nhát gan,” anh thì thầm nhỏ khi môi anh tìm thấy nhịp đập điên cuồng ở cổ cô, anh hôn cô sau đó nhẹ nhàng lướt từ cổ cô đến môi. Lưỡi anh đi vào tận khố miệng cô.

Cô run lên trước sự vuốt ve của anh, nhưng không quay đầu lại, và nói, “Anh sẽ để em một mình chứ?”

“Không đâu cara mia. Có lẽ đêm qua anh có chút thô lỗ, nhưng giờ em đã học được nhiều điều rồi đó nếu em tưởng tượng em có thể để anh đi xa như anh có thể, vậy hãy bắt đầu chơi trò chơi. Nhưng đừng lo lắng,” anh kéo dài giọng. “Giờ anh sẽ chỉ cho em xem nó có thể làm gì cho chúng ta.”

Đã sang buổi chiều trước khi Helen ở một mình trên giường. những giờ qua là cả sự khám phá và dằn vặt mà cô không thể tưởng tượng sẽ có vào ngày hôm qua.

Carlo đã làm tình với cô với quyết tâm chậm rãi đầy gợi cảm như nhạo báng khi cô cố gắng nằm cứng nhắc trong vòng tay anh. Kéo tay cô qua đầu bằng một tay anh, anh đã nhập vai như một chuyên gia tình dục khi cư xử với cơ thể cô, lấy đi sự kiềm chế của cô với bàn tay kiềm chế của anh. Bằng môi, lưỡi và răng anh đã khám phá mọi cm của cơ thể cô, những ngón tay dài thăm dò mọi chỗ bí ẩn của cô cho đến khi cô nằm run rẩy trước mỗi ngọn lửa không bao giờ dừng lại, và máu cô nóng chảy trong huyết mạch.

Anh đã đưa cô đến bờ vực lần nữa rồi chỉ giữ cô lại cho đến khi Helen xấu hổ van xin anh hãy chiếm lấy cô. Sự sở hữu cuối cùng của anh lên cô là một lần khám phá, tất cả chống đối đều bị quên lãng khi anh đi sâu vào trong cô. Cơ bắp của cô cứng lại quanh anh, thúc đẩy anh cho đến khi thế giới nổ tung quanh cô thành hàng triệu mảnh. Cơ thể họ khóa lại ở đỉnh điểm vụn vỡ không thể khước từ.

Cuối cùng anh rời khỏi cô, lời nói lúc ra đi lặp lại trong đầu cô. “Em là vợ anh Helena. Là của anh, hiểu không?”

Cô hiểu hoàn toàn ...

* * *

Cô thấy nhẹ người khi nhìn thấy anh lái xe đến Palermo vào sáng thứ Hai. Sophia và Tommaso đã quay lại, với tất cả những nụ cười và lời chúc mừng, và sau khi căn dặn Sophia vài điều Helen quay lại phòng ngủ. Lúc trước cô vội vã mặc quần áo, lý do của sự vội vàng ấy khiến má cô đỏ bừng.

Cô đã thức dậy đóng cửa, và ở một nơi không có sự bảo vệ giữa giấc ngủ và hoàn toàn tỉnh táo, cô đã trông thấy, bất ngờ khi Carlo hoàn toàn không ý thức được tình trạng khỏa thân của anh, đã di chuyển quanh phòng ngủ thu lại quần áo của anh. Mặt trời lúc sáng sớm chiếu xuyên qua cửa sổ vẽ lên những đường nét mạnh mẽ nam tính dưới cái sắc vàng nhạt, mái tóc đen của anh vẫn ướt rồi bù.

“Xin lỗi, sáng nay anh không có thời gian, nhưng hãy giữ suy nghĩ đó đến tối nay được chứ?” Anh nói mỉm cười.

Giật mình vì sự nghiên cứu lén lút của cô với cơ thể cơ bắp của anh, cô nhìn thẳng vào gương mặt anh, sự thích thú trong đôi mắt đen bảo cho cô biết anh đã nhận ra sự tán thưởng đầy ẩn tượng của cô đối với thân hình khỏa thân của anh. Cô nhảy nhanh xuống giường và chạy vào phòng tắm, khi tiếng cười của anh vẫn vang lên bên tai.

Hai ngày trước không khó khăn như cô nghĩ. Sau khi anh để lại mình cô trên giường vào thứ Bảy, cô đi tắm. Sau đó mặc một bộ áo dài bông đơn giản, cô bước xuống lầu. Cô phải tập trung mọi niềm kiêu hãnh để bước vào nhà bếp, âm thanh trong đó nói cho cô biết Carlo ở đó.

Chuẩn bị đón chào niềm chiến thắng mĩa mai của anh, cô bất ngờ thấy anh đứng cạnh một chiếc chảo ở trên lò nướng, rõ ràng đang nấu gì đó. Khi cô bước vào phòng Carlo liếc nhìn qua và hỏi, “Trứng cháng và khoai tây chiên được chứ? Hãy ngồi xuống, chúng ta sẽ không được ăn ngay đâu.”

“Vâng,” Helen ngạc nhiên đáp lại.

Cô kéo một chiếc ghế ra ngồi xuống bên một chiếc bàn gỗ thông lớn, mắt nhìn dán vào cái lưng rộng của anh. Anh mặc một chiếc áo sơ mi cộc tay và chiếc quần bò bó chặt, đeo một chiếc tạp dề ở eo. Cô thấy khó tin khi anh cũng chính là người đàn ông đã kết hôn với cô hôm qua. Cô nhanh chóng hạ tầm nhìn xuống bàn khi Carlo đặt đĩa thức ăn trước mặt cô và ngồi xuống phía đối diện. Mắt cô mở to, cái miệng lịch sự của cô khẽ nhếch lên hình thành một nụ cười khi cô để ý đến chỗ giữa bàn. Một cốc cà phê lớn cùng với một bông hồng đỏ đẹp tuyệt vời đặt ở trong nó.

Carlo theo sau ánh mắt cô, buồn bã nói, “Ý nghĩ ở đây, nhưng không may bình hoa không có. Anh không biết Sophia giữ cái thứ chết tiệt này trong nhà bếp.”

Nụ cười của Helen chuyển thành tiếng cười khúc khích nhỏ, cô ngẩng đầu lên, ánh mắt họ gặp nhau, niềm vui thuần túy sáng bừng lên giữa họ. Helen biết chính xác anh muốn nói gì, Sophia đã cho rằng đây là lần đầu tiên Helen đến đó và bà không thích ai khác trong nhà bếp của bà.

“Tiếp tục nào, grup’s up kéo nguội,” Carlo nói, lấy dao và đĩa của anh và bắt đầu ăn. (grup’s up : đào lên)

“Anh học câu nói đó ở đâu thế?” Helen hỏi miệng đầy trứng.

“Grup’s up” là một phần hiếm gặp trong khóa học tiếng Anh chuẩn. Anh đã ở LSE (London School of Economics: Trường kinh tế ở Luân Đôn) ba năm, và ở cùng phòng với hai gã người Manchester ở phố Earl. Anh nghĩ anh học được khá nhiều tiếng Anh từ họ hơn những gì anh đã học ở trường kinh tế,” Carlo nói, cười ngoác miệng. “Dù không phải vậy, có lẽ là ngôn ngữ của Nữ hoàng.”

“Em không biết anh học đại học ở Anh,” Helen nói, ngạc nhiên. “Em cũng tới LSE học, nhưng chỉ được một năm.” Sau đó cô ngừng lại.

Cô đang nghĩ gì chứ? Một Carlo thoải mái thân thiện còn nguy hiểm với sự ổn định trong tình cảm của cơ hơn cả một người đàn ông lạnh lùng của tuần trước. Và còn khó chống lại nữa.

“Em thích cuộc sống trong trường đại học chứ?” Carlo hỏi, rõ ràng không để ý đến sự dừng lại nhanh chóng của cô. “ Anh biết anh rất thích. Bọn anh có những khoảng thời gian tuyệt vời dạo quanh Luân Đôn. Những bữa tiệc suốt đêm nơi bọn anh có thể uống rượu và đặt luận lệ cho cả thế giới, không thể nhớ nổi một từ nào vào sáng hôm sau.”

Cô nghĩ đến hình ảnh Carlo là một cậu sinh viên say xỉn thấy không thể cưỡng lại được. “Anh đã say thật sao? Em không thể tưởng tượng ra hình ảnh anh say xỉn thế nào đó,” cô vui vẻ thốt lên.

“Ồ, anh khẳng định với em đó. Nhưng em thì sao? Em chưa có già như vậy. Anh chắc chắn cuộc sống sinh viên của em không thay đổi nhiều lắm.”

“Em thật không biết nữa. Em chưa bao giờ tham gia vào phần xã giao. Có lẽ vì em không ở trong ký túc, nhưng phải đi đi về về hàng ngày,” Helen thấy mình đang giải thích.

“Và anh cá đó là ý của cha em.” Carlo dứt khoát chỉ rõ, đẩy cái đĩa sạch trơn của anh sang một bên, và mĩa mai nhìn chăm chăm vào Helen. “Không chối bỏ sao, cara.”

“Em không biết anh muốn ám chỉ điều gì,” cô giả bộ lăm bằm. “Chúng ta có thể đi xem dãy núi Etna vào chiều nay không?” Cô hỏi, cố gắng chuyển chủ đề.

“Có thể, sao lại không chứ? Anh luôn thích làm hướng dẫn viên cho em.” Chấp nhận việc đổi chủ đề nhanh chóng mà không nói gì, và anh đưa tay qua bàn cầm lấy tay cô, để lòng bàn tay cô dưới tay anh, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay, thích thú nói thêm, “ trong mọi việc.”

Cơ thể cô tràn ngập hơi ấm từ cái chạm của anh. Cô rút tay lại và đứng dậy, gần như làm đổ ghế vì vội vã. Carlo cười, và bước vòng quanh bàn cầm lấy tay cô nói. “Tiếp tục nào Helena. Anh có một chiếc xe mới. Anh chỉ mới đặt nó và tuần trước, và anh khao khát muốn chạy thử. Em có thể có vinh dự là hành khách đầu tiên đó.”

Chiếc xe mới màu đen sáng bóng, chậm chạp, bánh xe dường như quá to. Nó trông giống thứ vũ khí chết người hơn là một chiếc xe hơi dưới con mắt không hiểu biết của Helen.

Giờ tiếp theo trôi qua theo vòng quanh mù quáng của màu sắc và tốc độ. Hiếm khi Carlo buộc phải đi chậm lại để nhìn toàn cảnh sinh động của vùng quê. Cuối cùng khi anh đỗ xe ở giữa một cánh đồng của tất cả mọi nơi cô không còn hơi để hỏi tại sao, trước khi anh kéo tay cô và đưa cô qua đồng cỏ gồ ghề, tới nơi một chiếc máy bay đang đợi.

Khi kéo tay anh cô la lớn, “Đợi đã Carlo! Sao lại làm vậy? Chúng ta sẽ đi đâu?”

Anh xiết chặt vòng tay quanh eo cô rồi đẩy cô vào buồng lái đang để mở, và nói. “Em muốn đi ngắm núi Etna, nên xe ngựa của em đang đợi đó, quý bà của anh ạ.” Anh nhảy lên cùng cô rồi bật cười khi nhìn thấy niềm háo hức bất ngờ hiện lên trên gương mặt đáng yêu của cô.

“Nhưng em nghĩ chúng ta sẽ đi bộ.”

“Không, Hôm nay đã quá muộn để làm chuyện đó. Nhưng Nico đã ở đây tốt bụng giúp chúng ta có được tầm nhìn của loài chim.”

Hình ảnh của ngọn núi lửa từ trên không quá tuyệt vời đến mức lời nói không thể nào diễn tả được hết, họ cũng không thể nói chuyện vì tiếng ồn. Nhưng Helen say sưa quan sát khi Carlo lặng lẽ chỉ cho cô nhiều miệng núi lửa khác nhau. Khi họ lượn quanh đỉnh núi, hơi nóng rõ ràng hiện ra ở chỗ rất sâu, mùi lưu huỳnh gần như áp đảo, và Helen phấn khởi nhưng cũng rất vui mừng khi đáp xuống mặt đất. Khoảng sau nửa giờ đồng hồ ở bầu không khí nặng nề ấy, cô thở phào hít thở không khí trong lành của vùng quê.

Quay trở lại xe xe carlo nói, “Anh biết có một nhà hàng nhỏ khá ngon ở dọc theo con đường này. Chúng ta có thể dừng lại ăn tối.” Nhìn nghiêng qua cô, anh nói thêm, “Trừ khi em thích quay lại nhà, chúng ta sẽ tự nấu ăn.”

Cô khó chịu nhìn anh, cắn môi dưới. Tâm trạng hồ hởi của Carlo vào chiều nay đã khiến cô quên đi quá khứ, và họ đã thư giãn trong một khoảng thời gian, là những người bạn đồng hành, nhưng giờ cô tự hỏi liệu thái độ mỉa mai của anh đã quay lại chưa.

Cô nhún vai nhẹ, quyết định chỉ hiểu nghĩa đen trong câu hỏi của anh, và trả lời, “Không, em nghĩ em thích ăn tối ở ngoài hơn,” rồi thành thật nói thêm, “Vả lại, em không biết nấu ăn,”

Carlo cười nhẹ khoan dung với cô, tay anh đặt nhẹ lên đùi cô một giây khiến cô đỏ mặt hơn là bắt cô phải thừa nhận.

“Đừng lo lắng, Helena, em không thể xuất sắc ở mọi lĩnh vực. Nhà hàng đây rồi.”

Họ cùng dùng một con tôm hùm to với món salad bên canh, và Helen ăn hết dâu và kem, trong khi Carlo ăn bơ và bánh quy. Tất cả đều được cuốn đi bởi rượu sâm panh, chủ quán nhấn mạnh đó là đồ miễn phí vì ông biết đến đám cưới gần đây của họ và vì Carlo là khách vip của ông.

Buổi tối có không khí của một bữa tiệc khi người đàn ông lớn tuổi bắt đầu chơi đàn piano, và Helen không do dự khi Carlo nắm tay cô ra khiêu vũ. Nhanh chóng, mọi người ở đó cũng tham gia, bao gồm cả ông chủ nhà hàng. Tối qua nửa đêm một chút Carlo bảo họ nên về, nhưng cô miễn cưỡng bước đi. Helen thích niềm vui tự phát những người ấy thể hiện ở nhà hàng trước tin về đám cưới của họ, rồi đến buổi chào mừng trang trọng vào tối hôm trước.

Chính trên con đường dài về nhà ở một mình với chồng cảm giác sợ hãi đêm trước dâng lên cùng với cả sự căng thẳng lo lắng.

Cô bước thẳng đến giường, hi vọng là nếu cô ngủ trước khi Carlo lên lầu anh sẽ để cô lại một mình. Niềm hi vọng chưa kịp nhận ra khi anh trần truồng trượt vào giường nằm cạnh cô chưa đầy mười phút sau. Anh

ôm lấy cô rồi thể hiện sự mỉa mai trước cố gắng vô ích để giữ mình chủ động trong vòng tay anh của cô, khi anh khéo léo đưa cô lên cao trào cảm xúc nhục dục, tận đến khi họ nằm đó thỏa mãn trong vòng tay của nhau.

Sáng Chủ nhật trời xanh trong, một ngày nóng như thiêu đốt. Helen mở mắt nhìn thấy Carlo đứng bên giường, đã mặc đồ đầy đủ với chiếc quần trắng hàng ngày và một chiếc áo sơ mi dài tay, một tay cầm khay thức ăn.

“Dậy nào, cái đầu mê ngủ kia, bữa sáng sẵn sàng rồi.” Anh đặt khay xuống bàn, rồi cúi thấp xuống bên cô. Anh hôn khẽ lên lông mày cô, rồi cầm chiếc gối phụ lên. “Ngồi dậy nào, cara.”

Helen quá ngạc nhiên nên đã làm vậy. Cô hơi đỏ mặt tức giận tóm lấy chăn và dùng cánh tay giữ chặt nó trong khi Carlo kéo chiếc gối phía sau cô, rồi đặt chiếc khay thức ăn vào tay cô.

“Sophia nói với anh là em vẫn thích món focaccia. Anh thấy vui khi thấy em đã không từ bỏ tất cả mọi thứ của người Ý trong hai năm qua,” anh nói, nụ cười tự mãn hiện lên trên gương mặt điển trai ấy.

Trước ảnh hưởng của sự gần gũi của anh, và nhớ đến việc anh đã đánh bại cô dễ dàng thế nào vào đêm qua, khiến Helen bừng bực lửa giận. “Em chưa từng dừng thích những thứ thuộc về nước Ý. Em chỉ thấy khó chịu với đàn ông thôi,” cô mỉa mai đáp lại.

“Những lời châm chọc không phải là em đâu Helena, cả hai chúng ta đều biết em nói dối, đúng không nhỉ?” Anh nghiêm khắc hỏi, đôi mắt hiểu biết tối sẫm lại chế ngự cái nhìn nổi loạn của cô. Chính Helen cụp mí xuống trước. “Ăn sáng đi, và hãy chuẩn bị. Em sẽ đưa em ra ngoài suốt ngày hôm nay.”

“Em không chắc là em muốn ra ngoài đâu,” cô nói nhỏ, bức xúc với sự cao tay của anh. Rồi cô cầm lấy hai miếng bánh mì chấm vào cốc cà phê lớn.

“À, anh không quan tâm, anh có thể chỉ cùng với em trên giường nếu em thích vậy.” Anh mỉa mai gợi ý.

“Không! không, chúng ta sẽ ra ngoài. Em sẽ chỉ cần đến năm phút thôi,” cô lắp bắp nói, gần như mất khả năng nói rõ vì miệng đầy thức ăn.

Cô cảm nhận được sự lạnh lùng rõ ràng khi Carlo quay gót rời đi, nói với giọng nhạo báng vui vẻ.

“Anh tưởng em sẽ đổi ý chứ. Anh sẽ gặp em dưới lầu trong mười phút nữa. Không hơn...”

Vì một lý do nào đó mà Helen không thể thăm dò được, Carlo có khả năng khiến cô thư thái thậm chí khi cô quyết tâm làm khác đi. Cô lạnh lùng hỏi anh xem họ sẽ đi đâu, và sự đáp lại vui vẻ của anh khiến hàng rào của cô sụp đổ không mất chút sức lực nào.

“Đây là một chuyến đi bí ẩn. Thích anh rồi đúng không? Không phải tuần nào đàn ông cũng kết hôn đâu.”

8. Chương 8

Họ dừng lại ở một bến tàu khô ráo ở Palermo, và ở đây Carlo chỉ cho cô thấy chiếc du thuyền dài 40 feet tuyệt vời nhất. Nó đang trong quá trình tân trang lại, thiết kế hiện đại, nhưng tất cả bên trong đều được ốp gỗ gụ và đồng thau.

“Anh nợ em một ngày cuối tuần đi du thuyền, nhưng em có thể thấy đó chuyện đó cần phải đợi một thời gian.” Carlo giải thích. “Anh nghĩ anh sẽ đi tháng 11 du lịch tới đảo Hy Lạp.”

Helen quay gương mặt vui vẻ lại phía anh. “Điều đó thật tuyệt! Em chưa từng đến Hy Lạp.”

Cô hoàn toàn quên rằng cô đã coi người đàn ông này là kẻ thù. Sau đó, sau bữa trưa ở Palermo, anh dẫn cô đến xe. “Hôm nay, anh nghĩ chúng ta cần phải ngủ trưa,” anh nói móc khi anh trượt ra phía sau tay lái, và chỉ trong khoảng thời gian rất ngắn họ đã quay lại biệt thự.

Rõ ràng anh cố ý làm vậy, và Helen không thể che giấu phản ứng nhảy dựng lên của các giác quan của cô hơn hai giây khi anh đưa cô tới phòng ngủ.

Một lúc lâu sau, sau bữa tối, Carlo sắp xếp cho họ gặp nhau ở thành phố vào ngày hôm sau. Anh muốn tạo một tài khoản ngân hàng cho cô. Cô cố gắng phản đối, nhưng nhanh chóng bị chế ngự vì anh giải thích khá hợp lý rằng vợ anh nắm giữ vị trí đứng đầu trong cộng đồng và hơn nữa anh nghĩ đến quần áo của cô, cô sẽ cần một tủ quần áo lớn hơn nhiều so với tủ quần áo hiện tại của cô.

Khi cô chỉ rõ là cô không định ở đây rất lâu, anh đã ngắt lời cô với câu nói, “Điều đó vẫn được tính đến.”

Helen không tính tranh luận với anh. Sau một sự khởi đầu nhanh như tên lửa, dường như họ đã đạt đến tốc độ bền vững mà cô không thể tưởng tượng nổi vài ngày trước, và cô không mong phá vỡ sự yên bình khá kiên cố ấy.

Helen biết rõ cô sẽ nhanh chóng có con. May sao cô vẫn ở giữa chu kỳ hàng tháng, khoảng thời gian hứa hẹn nhất cho việc thụ thai, và chồng cô là một người đàn ông rất mạnh khỏe khi anh chứng minh đi chứng minh lại trong hai ngày qua. Cô vẫn bám lấy suy nghĩ ban đầu là cô có thể về nhà trong năm nay. Suy nghĩ đó giờ là điều không thể cấm đoán với tâm trí cô, cô càng ở lâu trên giường của Carlo, thì cô càng nguy hiểm, vì khả năng tìm được một người đàn ông khác sống cùng cô và tạo ra một gia đình sẽ ngày càng xa vời.

Carlo là một người tình đầy kinh nghiệm khi chiếm lấy cô, chống lại ý chí của cô, đưa cô đến đỉnh cao và xa hơn nữa. Tận sâu trong tim cô hẳn lên cảm giác đau đớn rằng có lẽ đã quá muộn rồi. Sau đó, khi anh gợi ý đi ngủ, Carlo đã vượt qua những nỗ lực thăm hại chống lại anh chưa đầy có một phút. Niềm an ủi duy nhất là giữa sự đau đớn của đam mê, một phần nhỏ của cô vẫn không bị chạm tới...

Giờ đây Helen cởi bỏ chiếc quần sóc và chiếc áo không phù hợp mà cô vội vàng mặc trước đó, mở cánh cửa tủ quần áo, tìm kiếm xem có thứ nào mát mẻ và thông thoáng để mặc không. Sophia đã chuyển quần áo của Helen sang phòng ông chủ trong suốt ngày cưới, có lẽ là vì Carlo xúi giục.

Cuối cùng cô mặc chiếc váy cotton của Ý, quyết định dùng cả buổi sáng còn lại khám phá căn biệt thự. Nó chẳng giúp gì cho cô, chỉ làm vui lòng người chồng bất khuất của cô. Cô không biết nhiều về nam giới, cũng không có kinh nghiệm để có thể hiểu nổi một nhân vật phức tạp như Carlo, và cô không biết liệu cô sẽ hiểu được anh hay không.

Căn biệt thự lớn hơn nhiều trong suy nghĩ của cô, và nó mang lại cảm giác phiêu lưu khi cô leo lên những bậc thang từ tầng một, theo hình vòng cung lên tầng trên cùng. Những cánh cửa đôi đặt ở giữa một bức tường, mở ra một căn phòng lớn chạy theo suốt chiều dài của căn nhà. Rõ ràng nó được thiết kế là một căn phòng gia đình, đối lập trực tiếp với căn phòng rất trang nhã ở tầng trệt.

Helen nhìn ra bên ngoài cửa sổ, mắt cô tập trung chú ý tới bãi cát trắng mịn vòng cung và biển, nhẹ nhàng cuốn đi những hạt cát lấp lánh. Cô miễn cưỡng nhớ lại cuộc trò chuyện với bà nội vào hôm đám cưới. Không quá khó để đẩy nó ra khỏi đầu cô trong suốt ba ngày qua, vì cô đã hiếm khi có giây phút nào một mình, nhưng giờ cô không có được lời biện minh ấy nữa.

Giờ đây nghĩ đến chuyện đó, cô có thể thấy được nhận thức của bà về cha cô sắc sảo hơn cô nhiều. Helen đã đặt cha vào một bệ bê tông – ông là anh hùng và không làm gì sai trái trong mắt cô – nhưng, nhìn lại những năm qua, cô nhớ đến những tình huống và những trường hợp cụ thể.

Mặc dù họ dường như chẳng có gì lúc đó, bây giờ, với một nhận thức mới cô hiểu ra ông đã công khai bảo vệ cô. Một buổi chiều, trong chuyến thăm Silicy vào nhiều năm trước, cô đã nhận lời một cậu sinh viên trẻ người đó đang đào bới đi uống nước ở một quán rượu địa phương với anh. Chuyện đó hoàn toàn vô hại, họ ngồi bên ngoài, Helen uống cà phê trong khi anh ấy uống bia, nhưng cha cô đã nhìn thấy họ và nghĩ đó là hành vi bừa bãi, nói với người đàn ông trẻ tuổi ấy là cô còn quá trẻ không thể vào môn quán bar, hoàn toàn lỡ đi thực tế là họ không phải như vậy. Sau đó cha cô còn nói với cô là họ sẽ về nhà ngay ngày hôm sau.

Một lần duy nhất khác cha cô thấy cô đi cùng một chàng trai khi cô khoảng 17 tuổi. Timothy là bạn đánh cặp với cô trong câu lạc bộ tennis địa phương, một lần cô mời cậu đến nhà, cha cô thể hiện rất rõ là không đồng ý, ông không làm gì cả chỉ nói với sự lịch sự lạnh lùng băng giá khiến cậu ấy biết rõ là mình không được chào đón.

Cũng chính cha cô khẳng khái muốn Helen đi học đại học, và cô làm theo. Nhưng khi cô tỏ ý muốn tìm một nơi nào gần đó để sống, một lần nữa cha cô lại khẳng khái cô chỉ đi mất 80 dặm mỗi ngày đến trước, đã hoàn toàn tách biệt cô khỏi đời sống đại học. Cô không chú ý nhiều đến chuyện đó, vì ngay sau đó cô gặp Carlo.

Cô giật mình nhận ra chuyện đó tuyệt vời như thế nào. Căn biệt thự nghỉ dưỡng nằm ở một vùng quê, cách xa Rome. Những tuần dài ở trong vườn hay cạnh hồ bơi, cùng với những chuyến đi với cha cô Maria và Andrea vào cuối tuần. Có phải chọn căn nhà nghỉ mát này cũng vì muốn bảo vệ cô? Nếu thật vậy, nó đã thất bại một cách đau đớn, vì cái lần Maria đưa Helen tới Rome, họ đã tình cờ gặp Carlo. Không hẳn khoản tới chuyện Maria đã nói với cô không được nhắc đến chuyện gặp anh với cha cô, vì vợ ông, người gần gũi nhất với ông, chắc chắn biết ông sẽ phản ứng thế nào khi phát hiện ra con gái mình đang hẹn hò với một gã đàn ông.

Thật đau đớn khi phải thừa nhận là bà cô nói đúng. Tuy nhiên, khi kiểm điểm lại cảm xúc của riêng mình Helen nhận ra cô không yêu cha cô ít hơn vì cô nhận ra cha cô không hoàn hảo như cô nghĩ. Thay vì đó, cô có thể cảm thông với ông. Nhớ lại tình cảnh cuộc hôn nhân đầu tiên và việc cô sinh ra, không có gì ngạc nhiên khi ông dùng sức mạnh làm mọi thứ để bảo vệ cô. Cô cười buồn, ông sai theo cái cách đầy kính trọng.

Helen có thể không bao giờ lộn xộn. Hai năm qua đã dạy cô điều đó. Carlo là người đàn ông duy nhất đánh thức bản chất nhục dục của cô, và cô có cảm giác khó chịu sau mấy ngày qua rằng anh là người đàn ông duy nhất làm được điều đó.

Cô thở dài hồi tiếc về điều có lẽ đã xảy ra, và sau đó thở hổn hển khi nhìn thấy chỗ suy nghĩ đã dần dặt cô tới. Nếu cô chấp nhận cha cô không phải là một quan tòa công bằng như cô từng nghĩ về ông, thì cô phải cân nhắc đến những lý do cha cô từ chối không để Carlo cưới cô, không cần biết sự thật, hay ít nhất không phải toàn bộ sự thật. Có thể, thậm chí cô dám nghĩ đến, lời cầu hôn đầu tiên của Carlo đúng đắn phải không?

Helen quá chìm đắm trong suy nghĩ khổ sở của mình đến nỗi giật mình khi thấy Sophia bước vào hỏi liệu cô muốn ăn trưa trong nhà hay ngoài sân. Cô muốn ăn ngoài sân, và cảm ơn Sophia, rồi xin lỗi vì buộc bà lên lầu cao nhất. Cô đã không nhận ra là đã gần 1 giờ chiều. Sau bữa ăn với món thịt lạnh và salad Helen không do dự khi Sophia nhắc cô ngủ trưa.

Khi lái xe đến Palermo cùng Tommaso, Helen không thể giấu cảm xúc vui vẻ được. Cô đã thức dậy sau giấc ngủ trưa, và hồi sức lại và hoạt bát hơn cảm giác trước đó hơn một tuần. Cô mặc chiếc váy lụa màu kem, rất hợp với chiếc khăn trên đầu, cùng đôi dép cao gót, chiếc gương đã bảo cho cô biết trông cô thật xinh và cô vui vẻ rời khỏi căn biệt thự. Nheng nếu có ai đó dám bảo tâm trạng cao hứng của cô có lẽ nên biết làm thế nào với thực tế cô sắp gặp chồng mình, cô sẽ kịch liệt từ chối dù có lẽ không thật lắm.

Miền quê khá lười biếng, nóng và khô dưới ánh mặt trời chiều, nhưng những tia nắng sống động nhiều màu sắc làm sáng bừng bức tranh phong cảnh, làm nước biển trong vắt xanh biếc chưa bao giờ ra khỏi tầm nhìn.

Khi họ tới thành phố, Tommaso dừng xe tại một tòa nhà văn phòng lớn đẹp mắt, rồi giúp Helen ra khỏi xe, dẫn cô tới tiền sảnh rộng lớn bao phủ bởi kính. Khi họ tới cùng cùng lúc với giờ tan mở cửa của thang máy ngân hàng. Mắt Helen mở to vì ngạc nhiên khi cô nhận ra những người trong đó.

Carlo cúi đầu xuống, đang nói nhỏ gì đó với người đàn bà bên cạnh, tay anh ở dưới khủy tay cô khi anh đưa cô ra khỏi thang máy. Caterina... còn ai nữa chứ? Helen bực mình nghĩ thầm. Một người đàn bà khác trông như con mèo đang liếm kem, và với một số lý do không rõ tâm trạng của Helen tụt dốc thảm hại. Mắt cô dán chặt vào Carlo, khi anh dường như chẳng để ý tới chúng, hay nếu anh có biết anh cũng không vội vàng quan tâm tới sự hiện diện của chúng. Chính Tommaso đã giả ho cuối cùng cũng thu hút được sự chú ý của Carlo, và cả khi anh không nói gì với Helen, anh vẫn cảm ơn Tommaso và bảo rằng anh ấy có thể đi.

Helen có thể cảm thấy cơn giận đang tăng lên trong cô trước thái độ càng ngày càng ung dung của anh, nhưng trước khi cô có thể nói gì Caterina đã nói, đôi mắt to của cô ta long lanh đến ác ý.

“Tại sao, thật ngọt ngào đó Helen! Đến gặp chồng cô à! Có chuyện gì thế? Cô không tin anh ấy khi anh ấy ở ngoài tầm nhìn của cô sao?”

Helen cảm thấy cao lên khoảng 2 inch và buột miệng nói ra sự thật. “Anh ấy đã nói với tôi tôi phải...” Ngay lập tức cô ước có thể rút lời lại, khi hai người còn lại bắt cười.

Caterina, ngược nhìn Carlo ra vẻ hiểu biết rồi nói, “Ồ, Carlo, em có thể hiểu anh có ý biến Helen thành một người vợ Silicy ngoan ngoãn.”

Carlo bỏ tay Caterina ra và bước hai bước tới trước Helen. Tay anh ôm lấy vai cô, rồi anh cúi đầu xuống, hôn mạnh lên môi cô.

Cô đứng như trời trồng trong vòng tay anh, thật khó nghe được giọng nói khản trương của anh. “Tôi lấy Helen chỉ vì một lý do. Tôi muốn cô ấy là vợ tôi như cô ấy vốn có. Vậy nên đừng có bắt đầu những âm mưu xấu xa của cô nữa Caterina...”

Helen không tiếp thu sự phản bác của anh, đầu cô đầy những ngụ ý trong lời nói của người đàn bà còn lại. Sao anh có thể...? Sao anh có thể nói về cô với người tình cũ, hay tình nhân của anh chứ? Nhưng chắc anh đã làm thế. Caterina đã dùng chính xác những từ ngữ như Carlo nói khi anh buộc cô lấy anh.

Cơn đau sắc như dao lướt qua Helen. Cô đã nghĩ Carlo giống như tất cả các loại quỷ, nhưng cô chưa từng tưởng tượng đến việc anh sẽ cúi xuống nói cho Caterina về sự thực cuộc hôn nhân của họ. Một hình ảnh sống động lướt qua tâm trí cô là hình ảnh của chồng cô và người đàn bà này cười vào “cô gái người Anh nhỏ bé đáng thương,” cưới chồng chỉ để sinh con. Helen cố thuyết phục chính mình là cô không quan tâm xem Carlo và Caterina nghĩ gì về cô, nhưng chuyện đó thật khó...

Cô không biết họ ra ngoài thế nào, và Caterina nói, “Đừng quên, một tuần vào thứ Bảy!” chỉ là những từ duy nhất cô nghe thấy khi Carlo mở cửa xe và đẩy Helen vào trong.

Carlo nửa xoay ngồi trên chiếc ghế lái, ánh mắt anh dán chặt vào cô gái bên cạnh. Helen, biết rõ sự giám sát ấy, nhìn thẳng về phía trước, hít hơi thật sâu, cố kiểm soát cơn sóng si nhộn và giận dữ đang cuộn trào ngày một lớn lên trong cô, nhưng tay Carlo giữ lấy cằm cô, buộc cô nhìn anh. Cô lặng lẽ quay mặt nhìn anh, không biết đã để lộ nỗi đau tận sâu trong đôi mắt xanh của mình.

“Có chuyện gì sao, Helena?” Anh dịu dàng hỏi. “Trông em hơi tái. Em đã ngủ trưa chưa? Anh đã nói Sophia nhắc em rồi mà.”

Quan tâm đến thế sao! Cô cay đắng nghĩ thầm, ánh mắt cô trượt xuống môi anh, sau nhanh chóng nhìn ra xa. Anh nói như thể anh quan tâm lắm, nhưng cô biết ý nghĩ đó sai đến mức nào.

“Vâng, em đã ngủ. Cảm ơn anh. Và em vẫn khỏe,” cô đáp lời.

Tay Carlo vẫn giữ cằm cô, và ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve hàm cô, cũng không khiến cô thấy tốt hơn chút nào. Cô cố gắng tìm ra chủ đề thu hút sự chú ý của anh nên nghiêm túc hỏi, “Nói cho em biết, bạn anh có ý gì khi nó một tuần vào thứ Sáu.”

Anh bỏ Helen ra, ngồi thẳng lên và khởi động xe, một nụ cười hiện lên trên khóe môi anh.

“Em nên nghe cẩn thận hơn, cara, và em sẽ biết thôi. Cô ấy mời chúng ta đến bữa tiệc.”

“Anh có chắc là cô ấy mời cả em không?” Helen không thể không hỏi lại, mĩa mai, rồi ước gì mình đã không làm thế khi Carlo cười.

“Tại sao chứ, anh tin chắc là em đang ghen đó Helena!”

“Em không ghen,” cô đập lại. “Sao em phải ghen chứ? “Anh và người tình của anh làm gì em không thêm quan tâm.”

“Và ai nói cho em biết Caterina là người tình của anh?” anh hỏi giọng ngọt xớt.

Giọng nói rất nhỏ nhẹ của anh nên nhắc cô nói năng cẩn thận, nhưng cô vẫn quá tức giận. Chỉ hai ngày trước, nó còn xuất hiện trên báo trí. Vậy mà, anh chẳng bận tâm bác bỏ chuyện đó.

“Ai chả biết,” cô đập lại, “và em đã đọc báo.” Cô ngang ngược nói.

Anh đã biến cô thành con cóc thật sao? Có lẽ cô cóc, nhưng không cóc như vậy.

Carlo, không nhìn đường khoảng một giây, bắn cho cô cái nhìn khó khăn mĩa mai. “Và em tin mọi thứ em đọc được trên báo sao Helena?”

Lòng trung thực bẩm sinh bắt cô đáp lại, “Ồ, có lẽ không phải mọi thứ, nhưng trong trường hợp này tôi tận mắt thấy rồi. Tôi không mù, anh biết chứ,” cô hét lên. “Người đàn bà đó khó rời tay khỏi anh!”

Hình ảnh sống động về những móng tay đỏ quắn lấy cánh tay Carlo hiện rõ trong mắt cô dưới công nghệ màu sắc. Cô biết cô đang đề lộ nhiều điều hơn cô muốn, nhưng không thể dừng lại.

“Trong một vài trường hợp em thật sự mù đến đáng kể. Em chỉ nhìn thấy những gì em muốn thấy, và em đang ghen đó, mia sposa, dù anh biết tốt hơn không nên mong em thừa nhận điều đó,” anh nói.

“Đồ rác rưởi!” helen tuyên bố, quay lại nhìn anh, càng bực mình hơn vì sự mĩa mai vui vẻ hiện rõ trong đôi mắt đen của anh. “Tôi không thể hiểu vì sao anh không lấy cô ta chứ. Hai người hợp nhau lắm đó.” Khi cô nói, cô nhận ra đó là sự thật, Carlo và Caterina cùng một loại người, những kẻ phức tạp được đánh bóng.

Cô không mệt mỏi cho tay lên đầu, đi lên tàn phá mái tóc dài gọn gàng màu vàng của cô. Chẳng ai phức tạp hơn mà cô có thể biết, cô cay đắng nghĩ, cố gắng tháo những cuộn tóc rối ra, và tự hỏi tại sao cô còn tiếp tục thử và mời chào Carlo. Cô đang mong đợi gì từ anh? Dù nó là gì, thì đó cũng không phải thứ cô có được.

Cô ngồi im lặng đến sững sốt khi anh trả lời, khá nghiêm túc, “Caterina chắc chắn là một quý bà đầy kinh nghiệm, nhưng em đừng quên cô ấy đã kết hôn với người bạn thân của anh nhiều năm trước. Nếu cô ấy muốn có một gia đình, thì cô ấy sẽ có hai hay ba đứa con rồi. Em, mặt khác, Helena em còn đủ trẻ và khỏe mạnh để sinh ra một tá con, mà không gặp rắc rối gì.”

À, cô đã mong đợi điều gì? Carlo không thể khiến nó rõ ràng hơn nếu anh viết hết những lý do vì sao anh cưới cô. Vậy tại sao cô còn cảm thấy thất vọng? rõ ràng anh ta muốn Caterina làm vợ anh ta, nhưng có lẽ cô ta không thể có con. Helen nghi ngờ Carlo ép cô lấy anh ta không chỉ vì trả thù, và trong một lúc sáng nay cô đã gần như thuyết phục chính mình rằng cha cô đã sai hoàn toàn, rằng Carlo có cảm xúc thật với cô. Trời cô ngu ngốc làm sao? Lý do của cha cô có thể sai, nhưng tiền đề cơ bản của ông, rằng Carlo không yêu cô, hoàn toàn chính xác.

Anna giải thích rằng Maria và Carlo đính hôn chỉ đơn thuần vì thuận tiện, giờ Helen đã chấp nhận. Nhưng rõ ràng rằng, không phải muốn bảo vệ Maria khỏi những tin đồn vì những lần đến thăm thường xuyên của anh tới nhà bạn anh, chắc hẳn là để bảo vệ Caterina... còn gì tốt hơn mà Carlo có thể dùng để tiếp tục che giấu mối quan hệ với vợ người bạn thân hơn là đính hôn với em gái bạn.

Còn về việc kết hôn với Helen, thậm chí điều đó cũng có lý. Carlo sẽ không bao giờ cưới Caterina nếu cô ấy không thể có con. Gia đình Manzitti muốn con trai họ có người nối dõi, nên cách tốt nhất để giải quyết vấn đề là cưới Helen đúng không? Carlo đã thừa nhận cha anh là người muốn trả thù việc đào tẩu của Maria. Bằng việc lấy Helen, Carlo đã làm cha toại nguyện, lại còn cộng thêm việc trả thù của riêng Carlo vì Helen đã bỏ rơi anh ta. Cái tội khổng lồ của anh ta sẽ không thể chịu nổi việc bị bỏ rơi, anh ta đã nói cho cô biết khá nhiều, chắc chắn không phải bởi cô là một cô gái trẻ ngu ngốc mà anh tưởng tượng mời đi ăn tối cùng anh.

Kết luận của Helen không cản được bánh xe tâm trí của cô. Có quá nhiều điều cô không hiểu, cô không biết là xe đã dừng lại.

Họ hoàn thành công việc tại ngân hàng nhanh đến kể lức. Rồi Carlo đưa cô tới nhiều cửa hàng khác nhau, kiên nhẫn đợi cô trong khi cô thử hàng tá váy, quần áo, và đầm – một tủ quần áo hoàn toàn mới, thực tế là vậy – nhưng Helen không có chút hứng thú. Tâm trạng cao hứng của cô khi rời nhà sớm đã mờ nhạt rồi. Cô buồn rầu lấy bất cứ thứ gì chồng và người bán hàng gợi ý.

Carlo cầm tay cô, và hỏi nhỏ, “Em có chuyện gì thế Helena? Anh nghĩ tất cả phụ nữ đều thích mua quần áo,” anh phát biểu, giọng nói ẩn chứa sự bồn chồn. “Anh muốn làm em hài lòng,” anh kết thúc câu nói, mỉm cười với cô. Trong một lúc cô ngây ngốc trước sự quan tâm của anh.

Sau rồi cô tự nhủ anh chỉ hài lòng vì vẻ bề ngoài thôi, nhưng dù vậy cô cũng không thể không thận trọng trả lời, “Vâng, à, em nghĩ em có đủ váy áo rồi.” Cô không sẵn sàng bắt đầu tranh cãi với anh trong cửa hàng.

“Được, Ok. Chúng ta sẽ có thêm một cuộc gọi nữa và sau đó sẽ về nhà.” Anh cầm tay cô dẫn cô ra ngoài, sau khi nói cho người bán hàng biết rằng mọi thứ cần được gửi tới nhà anh.

Cửa hàng cuối cùng là một cửa hàng đồ lót độc quyền và Carlo dễ dàng nói to với cô hơn những từ ngữ mà anh quen dùng để mua những thứ quần áo, theo sau chọn ra những chiếc quần lót lụa tinh tế, đồ có ren và nhiều hơn thế. cô thấy muốn đá anh, nhưng trong lòng lẩm bẩm mắng anh bằng mọi cái tên xấu xa, mà không biết rằng cô đang nắm chặt một chiếc áo lót.

“Không phải áo lót, anh nghĩ vậy đó cara. Em không cần đến chúng đâu,” anh khàn khàn lên tiếng. “Cái đó thế nào ?” Anh hỏi, chỉ đến một mảnh màu đỏ ở chỗ người mẫu. đôi mắt anh sang lên thích thú.

“Em sẽ không bao giờ mặc nó!” Cô đập lại. đó là một dải lụa đỏ không đứng đắn che phủ ở phía trước, những phía còn lại hầu như chẳng có gì.

“Tất nhiên em sẽ mặc Helena. Hãy nghĩ xem chúng ta sẽ vui thế nào khi anh tháo nó ra!”

Cô bước đi đỏ mặt như gấu con trước câu nhận xét nhấn mạnh ẩn ý của anh, trong khi Carlo cười to trước sự bối rối rõ ràng của cô. Tiếng cười của anh là chính là giọt nước tràn ly, cuốn trôi đi sự kiềm chế mong manh của cô.

“Khi địa ngục đóng băng, cái kỳ lạ...” Cô bực mình, chạy ra khỏi cửa hàng và bước vào trong xe, sôi sục vì oán hận. Năm phút sau, cơn giận gần như biến mất và cô bắt đầu hối hận vì hành động vội vã của mình. Cùng lúc Carlo đến bên cô nó hoàn toàn biến mất, thay bằng nỗi sợ hãi khi cô nhìn vào gương mặt tối sầm của anh. Anh rất tức giận.

Quăng một gói đồ vào ghế sau, anh ngồi vào ghế sau. Ngón tay anh bấu chặt vào tay lái đến mức mu bàn tay trắng bệch lại vì áp lực. Helen nhìn sang bên anh, anh căng thẳng như một con mèo rừng chào đón mùa xuân. Cô có thể nhận ra ngực anh thấy nặng nề khi anh thở sâu, cố gắng kiềm chế.

“Em...” cô bắt đầu xin lỗi.

“Im đi! Im đi, đừng nói gì cả.” Anh hét lên. Sau đó, nhìn cô khinh miệt âm thầm khiến cô vô tình bám chặt vào ghế.

“Em sẽ không làm thế với tôi một lần nữa chứ? Em có lẽ không muốn làm vợ tôi, nhưng em đã là vợ tôi rồi. Và nếu, có gì khác, thì tôi cũng cần có sự tôn trọng của em,” Anh yêu cầu bằng giọng chính xác chậm và lạnh lẽo. Sau đó, không đợi cô trả lời, anh khởi động xe.

Họ quay lại nhà mà không nói lời nào. Sophia phục vụ bữa ăn ngay khi họ quay lại, và bầu không khí im lặng căng thẳng kéo dài suốt bữa ăn.

Helen thấy mình đang ước giá như cô giữ miệng ở trong cái cửa hiệu ngu ngốc ấy. Cô biết, anh chỉ đùa thôi, và sau nhiều ngày qua, khi họ có thời gian chia sẻ sự gần gũi thân thiết như những người bạn cũ, anh đã cho là cô sẽ không phản đối sự trêu chọc của anh. Giờ hàng rào lạnh lùng lại quay trở lại với tất cả sức mạnh. Cô đã tự nhủ tốt hơn nên theo cách này, nhưng càng dần sâu vào cô lại thấy hối tiếc vì phá vỡ mối quan hệ mới được dự kiến của họ.

Carlo rời khỏi phòng ăn và nói, “Tôi sẽ uống cà phê khi làm việc. Tôi có việc phải làm.” Rồi cộc lốc nói thêm, “Chúc ngủ ngon,” khi anh bước ra khỏi cửa.

Đi lên lầu tới phòng ngủ, Helen buồn bã mỉm cười khi cô mở gói đồ nằm trên giường, và nhận ra miếng vải đỏ, cùng với tất cả những đồ lót khác. Cô chọn bộ đồ ngủ ít khâu gợi nhất, rồi cho tất cả vào ngăn kéo tủ, cởi quần áo, và tắm nhanh. Sau đó cô kéo chiếc váy đăng ten trắng qua đầu và đi ngủ.

Nếu cô cần thêm bất cứ sự khẳng định nào về mối quan hệ giữa Carlo và Caterina, anh đã cho cô biết tới nay. Cô nằm hàng giờ đồng hồ trước khi nghe thấy tiếng bước chân dọc hành lang. Cô căng thẳng, không biết là sợ hay là vui, cô không dám chắc, nhưng cô không cần phải lo lắng.

Không bật đèn lên cô cũng nghe được tiếng Carlo đi vào phòng tắm, sau đó là tiếng nước chảy, cuối cùng là sự im lặng. Sức nặng của anh đè lên đệm, thân kinh cô căng thẳng, vì quen với sự động chạm của anh. Cô có thể cảm nhận được hơi ấm của anh quá gần, mùi hương đàn ông sạch sẽ của anh bao phủ lấy cô, và mất một lúc trước khi cô nhận ra anh quay lưng về phía cô và nghe như đang ngủ.

Cô vẫn đang cố thuyết phục bản thân một giờ trước rằng giấc ngủ trưa chiều nay chính là lý do khiến cô không ngủ được, và rõ ràng chẳng có gì liên can đến chồng cô.

Helen nghe tiếng tút tút mờ nhạt trên tai nghe khi cô đặt nó xuống. Chính Carlo gọi, giải thích rằng anh không thể quay lại nhà trước khi tham dự bữa tiệc của Caterina, và bảo cô nhờ Tommaso chở cô tới Palermo gặp anh.

Cô thở dài và ngã ra giường. cô đã tắm lúc sớm, và mặc một chiếc áo ngực bằng ren và quần dài, đã định trang điểm khi Carlo gọi. Tiếng anh có ảnh hưởng không xác định đến lạ lùng lên cô, một cảm giác cô dường như trải nghiệm nhiều hơn và thường xuyên hơn vào thời gian gần đây.

Helen hiếm khi thức dậy khi anh rời khỏi giường vào buổi sang, và nếu cô có dậy, sau thất bại hôm thứ hai đầu tiên, cô giả vờ vẫn ngủ. Cô biết một chút về việc anh dành thời gian ở Palermo, chỉ thấy anh vào buổi tối trên bàn anh. Thi thoảng thậm chí là không phải sau đó, vào ban đêm anh trở về muộn hơn nhiều, anh chưa từng giải thích và cô cũng chưa từng hỏi.

Họ cư xử như hai người xa lạ, chỉ có chung một điểm là ngủ cùng giường. Sẽ không bao giờ có chuyện giống như đêm thứ hai nữa. Dù Carlo có về nhà muộn thế nào, dù cô có ngủ hay thức, anh đến chỗ cô hay không...

Helen run rẩy vì ý nghĩ về sự đầu hàng vô ích của cô trước anh. Việc Carlo làm tình chưa bao giờ không khuấy động cô. Anh lạnh lẽo cùng với độ chính xác gần như tuyệt đối, đưa cô lên đỉnh điểm cho đến khi cô kiệt sức nằm trong vòng tay anh.

Cô đã dùng hai năm trước tự thuyết phục mình rằng cô hận anh, nhưng không có gì đi đúng hướng đến nỗi giờ đây cô ghét chính mình, hết đêm này qua đêm khác, chịu hậu quả của đam mê xác thịt – cô không dám gọi nó là tình yêu – mà sự yếu đuối của cơ thể cô khiến cô cảm thấy bị sỉ nhục. cô không thể chịu nổi khi nhìn anh, chắc chắn là cô sẽ nhận ra niềm mỉa mai thắng lợi trong đôi mắt anh.

Hai đêm trước không đến nỗi quá tệ. Carlo có thể cùng lúc là một người bạn đồng hành thú vị và chu đáo, hình ảnh của một chú rể mới, chỉ cho Helen thấy sự quan tâm yêu thương dịu dàng cho đến khi cô tin nó là thật.

Ngày thứ Bảy tuần trước họ đã cùng ăn cơm trưa tại nhà anh, dưới sự giám sát của cha anh, Carlo gợi ý đưa cô đi thăm thú quanh khu nhà. Ngồi bấp bênh bên sau chiếc xe máy, cánh tay cô ôm chặt lấy eo Carlo khi họ khởi hành. Trước sự ngỡ ngàng của Helen, đó thật sự là một khu đất rất rộng. Họ lái xe ngang qua những cánh đồng lúa mạch đang vẫy chào và sau đó lao qua những vườn ô liu, cuối cùng dừng lại bên đồi, bao quanh là những vườn nho.

Carlo sau khi cơn giận lạnh lùng của tuần trước đã qua đi giải thích Silicy làm thế nào mà lại là ổ bánh mì của Italy. Hầu hết mọi thứ được trồng trên đất màu mỡ, và vùng đất không chỉ đủ tự cung tự cấp mà còn mang lại nhiều lợi nhuận.

Helen tự mỉm cười, nhớ lại cuộc đi dạo của họ giữa những giàn nho. Cô đã hái một quả nhỏ, và đang định cho nó vào miệng thì Carlo ném nó đi.

“Anh biết anh nói chúng ăn được rồi, cara, nhưng em phải rửa chúng đã.”

Cô cười tinh nghịch nhìn anh, chống một tay vào hông, và tay còn lại để phía sau đầu, dài giọng nói, “Hãy bóc vỏ một quả nho cho em đi, anh yêu,” nhái giọng Mae West giống nhất.

Carlo bật cười, và tiếp tục làm như cũ.

“Em chỉ đùa thui mà, Carlo, không có chuyện gì đâu,” cô cười khúc khích.

“Không sao. Em không biết anh sẽ làm tất cả cho em sao? Nào, giờ thì há miệng ra,” Anh yêu cầu, cầm một quả nho chín mọng. Cô ngoan ngoãn làm theo như anh bảo để miệng anh chiếm lấy miệng cô. Lưỡi anh, nhẹ nhàng chạm vào tạo ra khao khát mãnh liệt khiến cô run rẩy. Khi có thể nói lên lời, cô nhanh nhẩu hỏi, “Có chuyện gì với quả nho của em rồi?”

Kéo cô vào vòng tay anh khiến hai người ngã xuống mặt đất, Carlo thì thào. “Anh đánh rơi nó rồi. Anh không thể kháng cự lại sự cám dỗ của đôi môi tách biệt của em,” anh khàn khàn bảo đảm, và một lần nữa lại hôn cô, toàn bộ thân hình anh đè lên cô, đẩy cô vào mặt đất mềm mại.

Trong một lúc lâu không còn âm thanh nào khác ngoài nhịp đập nặng nề của hai trái tim, và rồi một giọng nói phá vỡ im lặng. “Patrono, anh ổn chứ?” (Patrono tiếng TBN : ông chủ)

Carlo ngẩng lên như bị bắn, và tự chống khuỷu tay lên, quay đầu lại. “Vâng. Vâng. Padre, tôi ổn mà.” (Padre TBN: cha xứ)

Chỉ có Helen nhận ra ai đó đang đứng ở chỗ chân Carlo, và rõ ràng không để ý tới Helen. Cơ thể cô bị lu mờ bởi thân hình cao lớn hơn nhiều của Carlo. Cô có thể cảm nhận được tiếng cười dồn nén lại khi giọng nói xa dần, “Xin thứ lỗi, xin thứ lỗi.”

Nhìn lên Carlo, cô bất ngờ khi thấy anh thật sự đỏ mặt. Gương mặt đẹp trai của anh trông như củ cải đường ấy.

“Ồ, Carlo à! Em chưa từng nghĩ sẽ có ngày em thấy anh đỏ mặt đó,” cô nói ríu rít, khi anh đứng lên và kéo cô dậy.

“Anh không biết sao em có thể cười được Helena. Em nhận ra đó là cha xứ, và ông là một người bạn tuyệt vời của Rosa. Đến khi chúng ta quay lại ăn tối, không chỉ có cha anh biết anh đang xô ngã vợ giữa vườn nho, mà có lẽ mọi người trong vùng đều biết hết.”

“Vậy thì điều đó khủng khiếp đến thế sao?” Cô hỏi, vẫn còn cười.

Anh cười bẽn lẽn, cầm tay cô và đưa cô quay lại xe mo tô, rồi nói. “Không, em đúng, chẳng có chuyện gì cả. Chỉ là nó khó có thể nâng cao hình ảnh một nhà tài chính quốc tế của anh thôi, phải không?”

Anh đã đứng về việc tán gẫu. Trong bữa tối rõ ràng người đàn ông lớn tuổi biết chuyện gì đã xảy ra, và gặp khó khăn rất lớn khi kiểm soát tâm trạng bản thân trong khi Carlo mắt hằm hằm nhìn về phía cha, thách ông dám cười. Sau bữa tối, khi cha anh nhẹ nhàng nhắc nhở họ nên đi ngủ để tiết kiệm thời gian, Helen đã nghĩ Carlo sẽ thấy phù hợp, nên cô nhanh chóng đồng ý nhận lời trước khi anh có thể nói điều gì khác.

Sau đó, trong phòng ngủ cũ của Carlo, căn phòng đã đẹp hơn nhiều từ khi anh là một cậu thiếu niên, thậm chí còn treo ảnh Sophia Loren trên tường, cô trêu anh vì thích người đàn bà da ngăm đen. Vẫn sau đó, cô không còn kháng cự khi anh kéo cô xuống chiếc giường nhỏ hẹp. Đêm đó là đêm gần gũi nhất mà cô đã hoàn toàn đánh mất bản thân, khi anh làm tình với cô bằng một giai điệu nhẹ nhàng chậm rãi mà cô chưa từng trải qua.

Tâm trạng ấy tiếp tục được duy trì vào ngày hôm sau khi họ tới thăm Anna và Aldo vào buổi chiều. Những đứa bé quyết tâm kéo Carlo xuống bể bơi, nhưng anh cương quyết từ chối. Trong khi Helen lên tiếng cùng lũ trẻ, anh giữ lấy cô, và đưa cô sang một bên.

Trước sự ngỡ ngàng của cô anh khẽ giải thích rằng có một vài vết rất mang tiếng trên lưng và vai anh, và anh không muốn làm cô bối rối bằng cách cởi đồ trước mặt mọi người. Helen chưa từng nghĩ tới điều đó, và cái nhìn quan tâm thật sự trong đôi mắt anh quá cảm động, không còn dấu vết của sự mỉa mai thường ngày, cô đã tự nguyện bước đến lấy tay vuốt ve bờ vai rộng của anh.

Carlo đã mỉm cười với cô, thì thầm, “Em biết không đây là lần đầu tiên em tự nguyện vuốt ve anh trong hai năm liền đó.”

Tay cô vẫn đặt trên vai anh, và họ nhìn nhau. Anh định nói thêm gì đó khi tâm trạng đã bị vỡ vụn vì chuyến viếng thăm của Caterina. Chỉ trong nửa giờ ngắn ngủi, Caterina đã làm mọi người bức mình trừ Carlo. Cô ta bắt những cậu bé giữ im lặng, nói rằng Anna không nhẹ nhàng với bọn trẻ, trong khi dính chặt lấy Carlo, cô ta còn mỉm cười ngọt ngào với Helen và nói rằng trông cô mệt mỏi, nói thêm là cô ta biết Carlo có thể mệt tới mức nào.

Helen tự nhủ mình nên biết ơn trước sự có mặt của Caterina. Ít nhất chuyến viếng thăm của người đàn bà ấy đã giúp cô rũ bỏ được trạng thái vui vẻ mới có được suốt hai ngày cuối tuần, và nhắc Helen nhớ đến hiện trạng cuộc hôn nhân của cô.

Ngôi trên giường không giúp cô sẵn sàng ra ngoài. Helen kiên quyết đứng lên đi đến bàn quần áo. Cuối cùng cô cũng sẽ phải đối mặt với những cảm xúc rối bời mà người chồng mạnh mẽ mới khuấy lên trong người cô, nhưng không phải bây giờ, không phải thời gian cô phải ở cả đêm với người bạn đồng hành của

cô à Caterina quyến rũ. Thậm chí nếu Carlo không có lãng nhăng với Caterina, vẫn có những lời đồn đại về đêm tân hôn của cô. Anh đã đợi sáu năm, vì trả thù...

9. Chương 9

Cô quyết tâm nhìn vào bộ dạng gần như khỏa thân của mình trong gương. Không tệ, không tệ một chút nào. Da cô nâu hơi vàng, và phần tóc mai gần như bị trắng lên vì mặt trời, tạo ra một ảnh hưởng rất hài lòng. Ngồi bên bàn trang điểm, cô chải mái tóc dài cho đến khi nó sáng lên như một dải màu vàng, tết hai bên, rồi búi chúng thành cuộn nhỏ trên đỉnh đầu, để phần tóc còn lại xõa xuống lưng.

Cô cẩn thận trang điểm, đậm hơn thường lệ, làm nổi bật đôi mắt to bằng bút chì màu xám, và dùng mascara màu nâu đen khiến cho lông mi trông dày hơn. Hài lòng với kết quả, cô bước đến bên tủ quần áo, chọn lấy một trong số chiếc váy Carlo đã mua cho cô và mặc nó vào.

Đó là một chiếc áo trắng mềm mại, ngắn tay có cổ nhỏ quan cách, khoét một đường xuống giữa hai bên ngực. Một chiếc dây lưng nhỏ nhắn buộc bên eo, và chiếc váy mềm mại và thướt tha thả xuống sàn nhà, có khoét một đường nhỏ đến tận đùi. Cô đeo đôi giày cao gót cao 8 phân, rồi ngắm mình trong gương lần cuối, xịt loại nước hoa yêu thích, loại Miss Dior.

“Caterinas là điều cần trọng của cả thế giới,” cô tự nhủ, quay gót đi xuống lầu.

Tommaso ít nhất cũng lái xe tới Palermo mà cô chẳng chú ý gì nhiều khi họ tới tòa nhà văn phòng anh ta nài nỉ muốn tháp tùng cô đến phòng làm việc của chồng. Cầu thang máy dừng lại ở tầng thứ 20, và Helen bước theo Tommaso ra ngoài, đi ngang qua một hành lang rộng lớn tới đến bên một cánh cửa cô cho là lối vào phòng của Carlo, chỉ là nó không giống một văn phòng mà giống một căn hộ cho thuê hơn.

Carlo đích thân mở cửa. Anh đang mặc chiếc áo choàng màu nâu dài tới giữa đùi và rõ ràng không mặc đồ lót. Anh rõ ràng chẳng để tâm tới Tommaso, cầm lấy tay Helen đưa cô tới một căn phòng nhỏ dẫn vào phòng chính, rồi nói, “Em hãy tự lấy đồ uống nha, cara, trong khi anh mặc xong đồ.” Anh quay đi biến mất sau một bên cửa.

Helen bị bỏ lại, miệng cô mở to, lo lắng nhìn quanh.

Đó là một căn phòng thoải mái, trang trí bằng màu nâu ấm áp và vài tuýt: rất nam tính, rất Carlo. Cô chưa từng nghĩ là anh có một căn hộ trong thành phố. Bước ngang qua cánh cửa sổ to, cô nhìn ra ngoài ban công, nhưng không trông thấy gì cả. Cô mới ngu ngốc làm sao!

Không còn băn khoăn việc anh thường về nhà muộn, có lẽ anh cùng bạn bè vui vẻ ở chốn này. Lòng cô thất vọng. Không còn muốn tự lừa dối mình nữa, cô không thích ý tưởng đó dù một chút thôi. Có lẽ cô đã sai, có lẽ đây không phải căn hộ của anh. m thanh tiếng cửa mở ra khiến cô quay lại nhìn Carlo, trông thanh thoi với bộ áo ăn tối màu trắng, tiến lại phía cô.

“Đây là căn hộ của anh à?” cô hỏi, mắt nhìn vào thân hình cao lớn, rồi nhìn vào gương mặt anh.

“Tất nhiên. Toàn bộ tòa nhà này thuộc về anh mà,” anh trả lời, cười lớn. “Sao thế? Em nghĩ là nó thuộc về ai, Caterina sao?”

Sự căm ghét tăng lên, giống như mật ong nghẹn lại trong cổ họng, đến nỗi anh có thể mĩa mai cô quá cỡ mở. “Anh chưa từng nói cho em biết anh có một căn hộ trong thành phố,” cô nghiêm khắc buộc tội anh.

“Em có bao giờ hỏi đâu.” Đôi mắt đen của anh nheo lại bất ngờ trước gương mặt nóng bừng của cô. “Mà trong cuộc hôn nhân của chúng ta, em chưa bao giờ tỏ ra thích thú xem anh đi đâu hay anh làm gì? Sao giờ lại đột nhiên tò mò vậy?”

Cô không giải thích, ít nhất, cô không muốn giải thích gì với anh. Không thể chịu nổi cái nhìn soi mói của anh, cô quay lại phía cửa nói, “Em chưa từng nghĩ là anh có một căn hộ.”

“Anh có ba cái đó cara. Một cái nữa ở Rome, và một ở Buenos Aires (thủ đô của Argentina).” Nó không phải là một ý tưởng hay, cô quay lưng lại phía anh, vì tay anh đã vòng quanh người cô khi anh nói, một bàn tay khum lấy ngực cô, và cái còn lại ôm lấy eo cô.

“Em có muốn anh lập danh sách tài sản của mình không?” Anh hỏi nhỏ, hơi thở ấm áp vuốt ve tai cô.

“Chuyện đó không cần thiết,” Cô ra ngoài, sự gần gũi của anh giống lên hồi chuông báo động trong đầu cô.

Cô có thể cảm nhận được hơi ấm cơ thể anh bủa vây cô, và đỏ bừng mặt khi anh bóc mẽ. “em đã biết tài sản lớn nhất của anh rồi.”

“Không!” cô rít lên, khi bàn tay đặt lên mạn sườn cô, trượt lên khum lấy ngực cô, và bàn tay khác nhẹ nhàng xoa bụng cô.

“Tất nhiên em biết chứ vợ yêu. Chính là em đó,” anh cười vui vẻ.

Helen không kịp chuẩn bị trước dòng cảm xúc vui sướng mà những câu nói của anh mang lại. Chính nhờ nỗ lực lớn nhất khiến cô không ngã vào lòng anh. Cô thấy vui vì đã không làm thế khi anh nói tiếp, nhắc cô nhớ tới nguyên nhân họ kết hôn.

“Helena em có từng nghĩ rằng con chúng ta có thể đang lớn dần trong bụng em không?”

Lờ đi câu nhận xét đầy ngụ ý, cô thoát khỏi cái ôm của anh, không sẵn lòng thừa nhận rằng cô thấy đau lòng đến nhường nào khi bị xem như máy sinh nở.

“Tối lúc về rồi,” là điều tốt nhất cô có thể nghĩ tới khi cô bước nhanh đến cửa.

Nhà của Caterina thật đẹp. Sau khi đi một quãng đường dài, ta sẽ thấy nó nằm trên đỉnh đồi, trông ra bên du thuyền, một điểm sáng trên bầu trời đêm. Carlo nắm tay cô dẫn cô vào một gian phòng lớn, nhiều người tụ tập ở đó. Trước đôi mắt lo âu của Helen, nửa số dân ở Palermo dường như đều có mặt. Những cánh cửa hành lang rộng lớn được mở ra tới hành lang và vườn, và dưới những bóng đèn màu nhấp nháy trong các cây quanh hàng lang, nơi đó bàn và ghế đã được xếp thành vòng tròn, để lại một khoảng không gian nhỏ ở giữa cho khiêu vũ.

Họ khó có thể bước vào căn phòng trước khi nữ chủ nhân xuất hiện, trông gợi cảm trong bộ váy màu đỏ. Chỉ trong vài giây Caterina đã giữ lấy cánh tay Carlo, và định dẫn anh đến một góc phòng nơi có quầy bar trong khi Helen đi theo phía sau, cảm thấy mình như người thừa. Cô chỉ biết rằng tối nay sẽ thế này mà.

Tài quầy bar, một người phụ nữ khác quay sang nhìn Helen với đôi mắt nâu to, và nói, giọng rất ngọt ngào, “Cô có biết không Helen, tôi không thể nghĩ là thế nào mà chúng ta đã không gặp lại nhau lâu đến thế. Carlo chỉ nói với tôi vài ngày trước là cô là ai. Tại sao, chúng ta đã liên quan tới nhau nhờ đám cưới sao! Không ngạc nhiên sao?”

Helen không nghĩ là chuyện đó có gì bất ngờ, và cô biết rõ rằng chỉ có một lý do để Caterina đã nói rằng cô đã có gì để làm Helen hiểu cô ta đã gặp được chồng cô. Sau khi tìm hiểu xong về căn hộ sớm hơn dự tính tối hôm đó, chẳng có gì ngạc nhiên hết, nhưng nghĩ tới hai người họ dùng nó như một con dao sắc cứa vào trái tim cô khiến cô vô cùng đau đớn.

Có lẽ đó là lý do tại sao cô lại trả lời đầy ác ý, “Vâng, chính thế. Tôi nên gọi chị là dì Caterina mới phải.”

Người đàn bà lớn tuổi hơn không thích điều đó chút nào, đưa cho Carlo ly rượu, rồi nhìn Helen bằng ánh mắt thương hại, “Không cần thiết đâu, em yêu. Caterina sẽ làm thế.” Sau đó cô ta nói thêm, “Hãy uống tự nhiên nhé Helen.” Chủ định nhìn vào cái ly trong tay Carlo, cô ta nói tiếp, “Khẩu vị của Carlo thế nào tôi biết rõ lắm.”

Helen không thể ngăn nổi nụ cười trên môi. Người đàn bà đó biết rõ đó là cười châm chọc, nhưng cô ta không để chúng đi theo hướng riêng của chúng.

“Tại sao không chứ, cảm ơn Caterina. Tôi dám chắc cô như vậy mà.” Nhìn lên chồng, cô đau đớn nói bóng gió, “Anh và một cặp hàng trăm người khác, chẳng cần nghi ngờ gì cả.” Cô quan sát thấy sự giận dữ bùng lên trong mắt Carlo, nhưng trước khi anh có thể nói gì, cô lại tặng anh một nụ cười giả tạo tuyệt vời, và nói thêm, “Em chắc là hai người sẽ thứ lỗi cho em. Em cần phải hít thở chút không khí trong lành.”

Carlo, một tay cầm ly rượu và một tay bị Caterina nắm không thể làm gì được để ngăn cô lại, và cô quay nhanh đi rời khỏi họ.

Điều đó đã nói cho họ biết rồi, cô thầm nghĩ một cách nổi loạn, khi trên đường ra ngoài hành lang. Hãy để anh chơi với ả nhân tình của anh, cô sẽ tự tận hưởng niềm vui. Cô chán với việc sợ hãi người đàn ông ấy rồi, mà nhân đây anh chẳng làm gì được cô nữa. Có một quán bar khác bên ngoài. Cô nhanh chóng bước tới, tặng cho người bồi bàn trẻ tuổi đang phục vụ một nụ cười ngọt ngào. Cô yêu cầu và nhanh chóng có được một ly lớn rượu gin và nước khoáng.

Sau khi uống cạn ly rượu trong tích tắc, cô thấy vui sướng, và thấy chồng mình vẫn ở phía trong, chăm chú nói chuyện với Caterina, cô nhún vai và gọi một ly khác. Cô ngỡ ngàng nhận ra người đàn ông ở cùng với họ là Diego Fratelli. Rõ ràng họ không cần tới sự xuất hiện của cô...

Những thành viên trẻ tuổi trong bữa tiệc đang thật sự làm mọi thứ quay cuồng. Tiếng nhạc sàn rất to và rõ trong đêm, và Helen khao khát đứng dậy và nhảy, để rồi khi một cánh tay chạm vào khuỷu tay cô cô quay lại, một nụ cười hài lòng hiện lên trên gương mặt khi nhận ra Stephano thận trọng nhìn cô.

“Tôi đã được tha thứ rồi phải không, dì?” Anh táo tợn hỏi.

Helen phải cười. “Thật vậym, dì! Anh nên báo cho tôi biết trước đó, Stephano.”

“Nếu tôi làm thế, tôi sẽ không bao giờ đưa cô lên máy bay được,” anh trả lời, cười vui vẻ. Sau đó nghiêm túc nói thêm, “Tôi đã làm như vậy vì những lý do tốt nhất đó Helen.”

Cô nhìn vào gương mặt đẹp trai non nớt của anh, và thấy trái tim cô không hề nổi giận với anh. Họ gặp nhau hai lần từ khi tới Silicy, Helen không có cơ hội giải quyết anh trong vụ lừa cô tới hòn đảo này, và giờ thì nó chẳng còn là vấn đề nữa. Đã quá muộn...

“Anh có ý gì khi nói những lý do tốt nhất?” Cô nghiêm khắc hỏi. “Tốt nhất cho ai chứ?”

“Tại sao, tất nhiên là tôi rồi!” Anh đáp, rồi cười. “Carlo sẽ giết tôi nếu tôi không làm thế. Tôi được tha thứ phải không?”

Helen phải mỉm cười. Stephano không thể nghiêm túc với bất kỳ chuyện gì, và cô có thể hiểu được cảm giác của anh. Cô đã không gặp rắc rối khi cố nói không với Carlo đúng không? “Vâng, tôi tha thứ cho anh.”

“Tuyệt lắm, tôi biết cô sẽ làm thế mà, và nếu cô có nói không, trông cô cũng thật tuyệt. Cuộc sống hôn nhân phải đồng tình với cô,” anh ta phát biểu, ngang nhiên liếc nhìn cơ thể mảnh dẻ của cô.

Helen lắc đầu, và cười gượng, đưa tay cho Stephano, cho phép anh dẫn cô ra sàn nhảy.

Cô đã mất quá nhiều thời gian gặm nhấm quá khứ, khi cô cơ bản cho mình là người thực tế. Kết thúc mối quan hệ với Carlo nhiều năm trước, cô đã quyết tâm ném anh ra khỏi tâm trí, và tiếp tục cuộc sống của mình. Chuyện đó khá khó, nhưng cuối cùng cô đã thành công. Rồi, trước cái chết của cha và Maria, một trải nghiệm đau thương khác, cô đã làm việc cô phải làm, bỏ việc học đại học đến với khóa học thư ký ít đất đỏ hơn, và cô lại thành công.

Cuộc hôn nhân là thực tế và không thể bị thay đổi, và nếu chồng cô thích người đàn bà khác, mặc kệ nó. Cô đã mất đi cảm giác tự trọng của chính mình khi cố gắng hết sức giải quyết vấn đề. Vậy nên, cô bắt cần ném mình vào nhịp đập quay cuồng của thể loại nhạc đầy hoang dã.

Đám đông cạnh Stephano biết Helen bao nhiêu tuổi, và tất cả đều thấy vui. Chưa bao giờ cô nhận ra cô đã hoàn toàn tận hưởng với chính mình. Cô là một vũ công giỏi và những đôi mắt đen của những gã trai trẻ ngã rạp xuống muốn mời cô nhảy, cũng như không ngừng mang đồ uống tới cho cô.

Cuối cùng khi Stephano lại nói chuyện với cô, anh châm biếm, “Thật là một cô nàng tuyệt vời! Giá như những gã trong công ty có thể nhìn cô lúc này,” anh châm chọc, cười tươi rồi trước gương mặt đỏ bừng của cô, và mái tóc rối xõa xuống. “Cô là một động lực đó, dì à.”

“Cháu cũng khá gọn gàng đó, cháu trai,” cô lại gia nhập, tặng cho anh cái nhìn sàm sỡ ngang nhiên mà anh thường nhìn vào mọi phụ nữ anh trông thấy, nhưng cô không thể không thấy thích thú và cả hai đều bật cười.

Cuối cùng tâm trạng của bữa tiệc đã thay đổi, tiếng nhạc to được thay bằng những âm thanh chậm rãi lãng mạn, và Helen biết ơn ngồi vào ghế trong khi Stephano đi lấy đồ uống.

Cô đã không nhìn thấy Carlo một lúc. Cô quyết định rằng anh đang vui vẻ cùng với những người bạn rách việc hơn. Cô đưa tay lên gáy, dùng tay vuốt mái tóc dài, việc khiêu vũ khiến cô thấy nóng.

“Chỉ ở một mình sao Helen?” Cô ngược lên thấy Diego Fratelli đứng cạnh cô.

“Chào, Diego. Tôi nghĩ tôi đã thấy anh trước đó. Tôi không biết anh sống ở đây.” Helen thích người đàn ông này. Anh ta thật tốt với cô khi họ gặp nhau, nên cô cười với anh.

“Tôi không sống ở đây. Tôi đang đi nghỉ một thời gian. Tôi vừa nhìn thấy cô nhảy, nhưng chỉ thể loại nhạc này mới khiến tôi tiến tới. Cô sẽ cho tôi vinh dự khiêu vũ cùng cô chứ?”

“Chắc chắn rồi,” cô trả lời, nhìn nhanh xung quanh khi đứng dậy. Không thấy Stephan cùng đồ uống đâu cả. “Tôi sẽ rất vui đó.”

Anh là một vũ công giỏi, không ôm cô quá chặt, và thật thoải mái khi di chuyển từng bước trên sàn nhảy. Diego là một đối tác hoàn hảo, tạo ra những cuộc đối thoại nhỏ thoải mái, nên cô hoàn toàn thư thái trong vòng tay anh, chỉ căng thẳng khi anh đề cập tới Carlo.

“Em thật sự làm anh ngạc nhiên đó Helen. Anh đã không biết là em đã đính ước với Carlo khi chúng ta gặp nhau lần đầu, dù anh nên đoán ra mới phải. Rõ ràng Stephan không phải là một người thuộc về cuộc đời của em.” Đôi mắt thân thiện của anh tươi lên. “Carlo là một người đàn ông rất may mắn.”

Trước khi Helen có thể trả lời, một bàn tay to khỏe giữ lấy vai cô và tiếng chồng cô vang lên phía sau. “Tôi biết mà, Fratelli, và tôi định cứ may mắn như vậy. Nên, anh sẽ thứ lỗi cho chúng tôi chứ?” Anh gần như kéo Helen ra khỏi tay của người đàn ông ấy và nói nhanh, “Bà chủ nhà đang tìm em đó.”

Helen hối lỗi nhìn Diego khi cánh tay Carlo vòng quanh eo cô. Cái nhìn đáp trả của anh thật cảm thông khi anh thì thầm, “Vây cứ thế đi. Anh sẽ đợi đến lần sau nha, Helen.”

Anh quay gót bước đi. Helen quá bức mình nên chẳng nói được gì. Sao anh dám bước đến vào kéo cô như vậy.

Cô nhìn sang anh đôi mắt xanh giận dữ, “Chúa ơi! Anh có đầu óc không vậy! Ít nhất anh cũng nên lịch sự với người đàn ông ấy.” Có lẽ tất cả số rượu cô đã uống khiến cô thiếu thận trọng, vì cô lỡ đi cơn giận trong ánh mắt anh mà nói tiếp, “Anh đã ở cả tối với bạn anh, rồi xuất hiện đầy xúc phạm vì tôi nhảy với Diego.”

Cánh tay Carlo kéo cô lại gần, những ngón tay trượt đến nức cười lên lưng cô. Ôm cô thật chặt và lắc lư theo bản nhạc, anh nói, “Đây là điều mà em gọi là khiêu vũ sao? Người đàn ông đó suýt thì làm tình với em đó,” Anh thẳng thắn nói.

“Đừng vô lý vậy chứ!” Cô đốp lại.

“Chính hành vi của em mới là vô lý, cara, không phải tôi. Tôi đã quan sát cuộc triển lãm của em cả tối nay, và tôi sẽ không chịu đựng nữa. Em là vợ tôi, nhớ chứ?” Anh nhấn mạnh, một bàn chân dài dịch chuyển vào giữa hai đùi của cô, hướng họ ra khỏi những người khiêu vũ khác.

“Vợ của anh? Cuộc triển lãm của tôi?” Cô thốt lên. “Anh thì sao, phô trương tình nhân của mình trước mặt mọi người sao?” Làm sao ánh sấm chỉ trích hành vi của cô? “Tại sao chứ, nếu không phải có Stephan là những người bạn của anh ấy, tôi sẽ phải ngồi một mình cả buổi tối sao,” Cô cay đắng tuyên bố, vấp ngã vì kích động.

Carlo giữ lấy cô, một tay ôm chặt eo cô, tay khác vuốt ve cổ cô. Những ngón tay của anh luồn vào tóc cô, anh nhẹ nhàng giữ đầu cô lại, để mà cái nhìn màu xanh đầy giận dữ bị đôi mắt đen khôn ngoan của anh giữ lại.

Helen cảm thấy cơn giận biến mất, đột nhiên ý thức được độ cứng cơ bắp quá gần với cô. Cô đưa một tay lên ngực anh để đẩy anh ra, nhưng nhận ra tim mình đập thật nhanh. Cảm nhận được cơ thể ấm áp dưới lớp áo lụa quá thú vị đến nỗi những ngón tay dính chặt vào đó.

Cô cúi đầu, không thể chịu đựng được sự giám sát của anh khi anh thừa nhận, “Em nói đúng, Helena, và anh xin lỗi. Có lẽ em đã bỏ quên em lúc trước, lời biện minh duy nhất của anh là vì công việc.”

Công việc, chính mặt tôi thấy sao! Cô chán nản nghĩ thầm, sau đó trở nên bối rối hoàn toàn vì câu nói tiếp theo của Carlo.

“Có quá nhiều sự nghi ngờ và hiềm lần giữ anh và em, có lẽ chuyện này có thể giúp. Nhưng hãy nghe rõ này, vì anh chỉ nói điều này một lần thôi. Caterina không phải và cũng chưa từng là tình nhân của anh.”

Helen ngẩng đầu lên vì câu nói của anh, cẩn thận xem xét gương mặt đẹp trai của anh, cố tìm kiếm một vài tín hiệu, một sự chỉ dẫn rằng điều anh đang nói là sự thật. Hành động của anh quá khác thường, cô còn chưa từng thấy anh xin lỗi vì bất cứ chuyện gì, và tuyên bố Caterina chẳng là gì của anh không thuộc tính cách của anh. Anh không thuộc kiểu người biện minh hành động của mình với bất cứ ai, và chắc chắn không phải với Helen.

“Anh không cần phải nói với tôi chuyện đó,” cô thận trọng đánh giá, thấy bất ngờ vì cái nhìn dịu dàng trong đôi mắt nâu của anh.

“Không, anh biết, cara, nhưng anh mệt mỗi khi chống lại em.” Anh đẩy đầu cô lên vai anh, rồi giữ lấy cô, nói khàn khàn, “Hãy tận dụng phần còn lại của đêm nay như những người bạn. Sau cùng, đây chính là lễ kỷ niệm đám cưới của chúng ta.”

“Lễ kỷ niệm ngày cưới sao?” Helen nghi ngờ hỏi, chìm đắm trong hơi ấm gợi cảm nhờ cái ôm của Carlo.

“Ừ, đã hai tuần rồi,” anh thì thầm, câu nói của anh mờ đi vì hơi thở ấm áp xâm chiếm miệng cô, và môi cô tách ra sẵn lòng chào đón anh. Helen đã hoàn toàn đầu hàng, cơ thể cô tan chảy dưới thân hình mạnh mẽ hơn của anh. Tại sao lại phải chống lại nó? cô tự nhủ, đây chính là nơi cô mong muốn cả đêm nay.

Phần còn lại của tối hôm ấy trôi đi thật nhanh. Bầu trời đầy sao, những tia sáng chập chờn và nhạc nhẹ như lập mưu tạo nên sự kỳ diệu của thời gian. Helen trượt tay vào trong áo khoác của anh để vuốt ve cái lưng rộng của anh. Siết chặt vòng tay nhau, không còn khoảng cách nào giữa họ nữa, họ đã gọi cảm xúc đưa theo tiếng nhạc nhẹ nhàng.

Sau đó họ tay trong tay quay vào trong nhà, và Carlo, để lại cô trong một chốc, rồi quay lại với hai đĩa đầy thức ăn, những cái bánh tròn có tôm ở giữa, những lát pizza, salad và một chút thức ăn lạnh. Sau khi ăn xong, họ uống cà phê, và Helen thấy bất ngờ khi Caterina xuất hiện mời Carlo nhảy, anh khá thô lỗ từ chối cô ta.

Sau ba giờ sáng họ quay về nhà. Helen, để lại Carlo đi đậu xe và khóa cửa nhà, đi thẳng lên lầu tới phòng ngủ của họ. Đây là một buổi tối lạ lùng, và vui hơn nhiều so với dự kiến ban đầu của cô. Cơ cở vấy và đá giấy sang một bên, đi tới nhà tắm, tay cô bận rộn tháo những cái gim trên đầu. Chỉ cần lách nhanh, cô đã làm nó xõa hết xuống vai. Rồi uể oải cởi áo lót và sau đó cẩn thận gỡ phần trang điểm ở mắt.

Cô vẫn thấy bất ngờ trước hành vi kỳ lạ của Carlo. Anh chưa từng thể hiện niềm khao khát trước sự đồng hành của cô, trừ khi ở trên giường... vậy tại sao tối nay, anh lại gợi ý họ hãy là những người bạn? Cô đã vắt óc suy nghĩ suốt cả đoạn đường dài về nhà, nhưng vẫn không tìm ra được lý do rõ ràng.

“Em định ngủ ở trong phòng tắm sao, Helena?”

Cô bất ngờ quay lại. Carlo đang lơ đãng dựa vào cánh cửa, khóa thân, trừ chiếc quần con màu đen nhỏ bé không thể nào che đi được sự nam tính rõ ràng của anh. Mắt cô lướt không ngừng trên người anh. Anh có một cơ thể tuyệt đẹp, rắn chắc và dài, chỗ lông đen trên ngực thu hẹp lại trên con đường đi xuống dưới. Helen nuốt khan những suy nghĩ sai trái của mình, mạch đập của cô tăng nhanh cảnh báo. Tâm trạng lãng mạn mơ hồ lúc trước đã được thay thế bằng sự căng thẳng như điện giật.

Cô run rẩy cố gắng che đậy phản ứng ngay lập tức với anh bằng việc đưa tay lên che ngực. “Em vừa mới vào thôi,” cô bực bội trả lời, tự hỏi mình, đây đâu phải lần đầu tiên, nhưng sao người đàn ông này luôn có một ảnh hưởng đáng báo động như vậy với cô. Cô nên ghét anh mới phải, nhưng anh đứng thẳng lên và đi đến bên cô, cô chẳng còn thấy ghét gì cả, chỉ còn sự thôi thúc áp đảo chạy đến và chạm vào anh.

Anh dừng lại cách cô khoảng một bước chân, siết chặt lấy cổ tay cô rồi nhẹ nhàng gỡ tay cô ra khỏi ngực. Anh giữ chặt chúng sang một bên rồi nói, “Sao lại e thẹn thế, Helena? Anh là chồng em mà,” anh cười, rồi khàn khàn nói thêm, “Anh sẽ không cần em, không phải thế trừ khi anh nghĩ em muốn anh làm thế, cara.”

Anh cho phép mình nhìn vào hai cái núm hồng, cứng lại và mời gọi. Cô nghe thấy tiếng thở gấp của anh và mặt cô đỏ lên. Tự thấy xấu hổ vì khao khát của chính mình, cô ước sao mặt đất có thể mở ra và kéo cô xuống.

Đôi mắt đen của anh nhìn vào mắt cô, lấp lánh một cách nguy hiểm, sau đó dịu lại khi anh nhận ra sự bối rối của cô, “Em chưa từng làm anh hết ngạc nhiên khi em vẫn đỏ mặt.”

Helen không thể nói gì, vì tất cả những dây thần kinh trong bụng quặn lại trước ánh mắt anh. Carlo lắc đầu, và cười nhìn khuôn mặt đáng yêu của anh, anh nắm chặt lấy tay cô, trong lúc một tay khác nhẹ nhàng lướt qua ngực cô.

Cùng với tiếng thở dài, anh nói, “Thôi nào, anh có thứ này cho em,” khi anh dẫn cô vào phòng ngủ.

Cô cho phép anh dẫn cô đi. Anh bỏ tay cô ra, và cô đứng im một chỗ. Cô cảm thấy mình như một con ngốc, lúc này gần như khóa thân, cười, trêu chọc Carlo đã khiến cô hoàn toàn mất cân bằng. Những suy nghĩ và cảm xúc của cô loạn lên và khi, cầm tay cô, Carlo đặt vào đó một hộp dài làm bằng da, sự bối rối của cô đã áp đảo. Cô thận trọng mở nó ra, và ở đó trên một nền vải nhung trắng là một cái vòng cổ xanh ngọc bích mà cô đã từng thử ở nhà Aldo. Nó mới đẹp làm sao! Cảm xúc choáng ngợp khi Carlo lấy chuỗi vòng cổ và cẩn thận vuốt tóc cô ra rồi đeo nó quanh cổ cô.

Mắt họ gặp nhau trong gương, mắt cô thì đầy nghi vấn, mắt anh thì bảo vệ và gần như do dự. Helen đưa một bàn tay thanh mảnh lên, những ngón tay nhẹ nhàng chạm vào chỗ nữ trang đang lấp lánh trong gương, bức tranh họ tạo ra trên làn da trần của cô cực kì kêu gọi. Một chiếc bàn duy nhất là nơi được chiếu sáng của căn phòng, và Carlo xuất hiện như một cái bóng đen khổng lồ che khuất cô, bảo vệ đến lạ lùng.

Khi tay anh đặt lên vai cô, hơi ấm sộc vào người cô, cô nhẹ nhàng dựa vào người anh.

“Tại sao thế Carlo?” Cô không thể nào hiểu được lý do cho món quà như vậy.

“Anh mua nó làm quà cưới cho em, nhưng, đêm tân hôn của chúng ta hóa ra không như anh tưởng tượng,” anh nói móc, giọng nói rõ ràng có sự tự ghê tởm. Rồi anh nhẹ nhàng giải thích. “Anh muốn nó hoàn hảo với em, và vì ngạo mạn anh đã nghĩ đến hàng muốn của mình và làm như vậy. Khi em làm anh đông cứng lại, anh thật sự tức giận. Anh cho đó là niềm kiêu hãnh.”

Lời nhận xét của anh khiến Helen bị sốc. Anh đã muốn nó thuộc về cô sao? Nhưng điều đó có nghĩa anh thật sự quan tâm! Cô quay đầu lại, không còn hài lòng với hình ảnh phản chiếu trong gương của anh, cô ngắm gương mặt đẹp trai của anh, nhưng, trong đôi mắt xanh lá cây của cô có cái nhìn nghi hoặc, bàn tay của anh di chuyển không ngừng trên vai cô, anh nói tiếp. “Tiện đây, Helena, em thích nó chứ?” Anh hỏi, dù anh sợ rằng cô sẽ từ chối món quà này.

Ngay lập tức cô định làm thế, nhưng trực giác phụ nữ ngăn cô lại. Ánh mắt cô dán chặt vào vết sẹo khủng khiếp trên trán anh, cô phải chịu trách nhiệm vì làm anh tổn thương một lần, và tội lỗi ấy vẫn còn ở đây. Cô có thể không bao giờ muốn hại anh, cô biết chắc điều đó. Tại sao cô không muốn kiểm tra, nhưng cô nhận ra rằng từ chối món quà này sẽ khiến anh tổn thương. Tối nay, chỉ một lúc thôi anh đã chỉ cho cô thấy cuộc hôn nhân của họ có thể sẽ thế nào, nếu cô để mặc nó, và dường như với Helen, khi tay anh buông vai cô ra để ôm lấy eo cô, bao phủ cô bằng hơi ấm của anh, cho biết câu hỏi của anh còn lớn hơn những gì anh nói ra.

Cô có thể cảm nhận được sự căng thẳng trong anh khi anh đợi cô trả lời. Cô hoàn toàn quay lại nhìn anh, bàn tay đặt nhẹ lên ngực anh khi cô trả lời.

“Em thích nó lắm, Carlo. Nó là thứ đẹp nhất em từng thấy.” Cô nhón gót lên, bàn tay ôm lấy vai anh, môi cô hôn lên cái cúc cứng rắn của anh. ‘Cảm ơn anh,’ cô nói. ‘Nhưng em thấy xấu hổ khi nói điều đó, em chưa từng nghĩ đến lấy bất cứ thứ gì từ anh.’

Phản ứng của anh ngay tức thì, gương mặt nghiêm khắc được thay bằng một nụ cười vui vẻ đơn thuần. Đôi mắt sáng lên với sự gọi cảm tiềm ẩn khi tay anh ôm chặt lấy cô.

‘Ồ, Helena, em không biết phải không?’ anh nói nhanh. ‘Thứ duy nhất anh muốn có nằm trong sức mạnh của em.’

Cô không hoàn toàn hiểu được câu nói ấy, nhưng lúc bốn giờ sáng, khi mệt mỏi và đột nhiên run lên khi ý thức được tình trạng khỏa thân của họ, cô chẳng còn sức để nghĩ nữa. Khi đầu anh hạ thấp xuống bên cô, cô đã từ bỏ.

Môi anh nhẹ nhàng trêu đùa trên mi mắt cô, đường cong mềm mại của má cô và dọc theo đường quai hàm. Cuối cùng miệng anh tách môi cô ra bằng cái hôn dịu dàng mạnh mẽ, cô nghĩ tim cô sẽ vỡ ra mất. Tất cả tri giác đều bị ép lên trên cơ thể nam tính mạnh mẽ, quá gần gũi. Ngực cô cứng lại dưới bờ ngực cứng như bức tường của anh, hơi ấm thôi thúc trong phần thắt lưng gợi lên hơi ấm tận sâu trong bụng cô.

Cô thật khó có thể nhận ra sự hài lòng của anh. “Làm ơn, Helena, hãy trao em cho anh. Đừng chống lại. Hãy chạm vào anh như em có thể,” anh van nài cô, một bàn tay luồn vào tóc cô khi lưỡi anh trêu đùa trong miệng cô. “Đừng làm anh phải có em, cara.”

Lời nói gay gắt của Carlo, môi anh hôn lên cổ cô, chỗ ẩm ướt của cơ thể anh tỳ lên cô, cuối cùng nổ tung sự hạn chế tự áp đặt của cô vào hai tuần trước. Cô không còn có khả năng cũng như mong muốn chống lại anh, và đôi tay mềm mại của cô dạo quanh chiếc lưng gân guốc của anh, và đi lên luồn vào mái tóc đen mềm mại của anh. Cô cảm nhận được niềm vui hoang dại trước cái rùng mình dài của cơ thể anh khi cô thăm chấp nhận lời thỉnh cầu của anh.

“Anh muốn em.” Carlo rên rỉ, và giọng nói của anh khàn đi khi anh nhanh chóng bế cô và mang cô vào giường, giữ cô chặt ở trên đó. “Chúa ơi, anh muốn em đến nhường nào.” Anh thì thầm.

Trong giây lát anh đã cởi bỏ hết chỗ quần áo của họ. Môi anh tạo lên ngọn lửa trên cổ cô. Hàng ngàn bằng Anh cho chỗ trang sức ấy đã nằm trên sàn nhà như có quá nhiều rác, vì anh nhận ra chúng làm trở ngại cho mục tiêu của anh – mạch máu điên cuồng đập trong cổ cô.

Run rẩy, Helen vuốt ve đường cong trên đùi anh, tay cô giữ lấy cái eo nhỏ của anh. Sự kiềm chế cuối cùng của cô đã biến mất, cô vui sướng cảm nhận làn da bóng như xa tanh của anh. Sau đó Carlo nâng người cô lên sát với anh, chiếm lấy một cái đầu nụ hoa cứng của cô đưa vào miệng. Cô bắt lực con người lên, chân cô tiến sát vào đùi anh. Một tiếng rên rỉ nhỏ, tận sâu từ cổ họng cô phát ra tên anh. “Carlo! Ôi, Carlo.”

“Hãy nói đi Helena. Nói cho anh biết em muốn anh.” Anh nhìn cô với đôi mắt đòi hỏi.

“Em muốn anh, em muốn anh,” cô thở hổn hển, sụp đổ bên anh, miệng cô, cũng tìm những nụ hoa nam tính cương cứng của anh, trêu đùa và cắn.

Chân cô tách ra dưới đùi anh. Cô nóng bỏng, quặn đau dưới cái vật cương cứng cốt lõi của anh, bùng cháy vì cực hình trêu chọc. Miệng cô tìm kiếm miệng anh và lưỡi cô thăm dò, đòi hỏi sự chiếm hữu toàn toàn từ anh. Đôi mắt xanh của cô sáng lên vì khoái cảm, cô nhẹ nhàng ngẩng lên để nhìn rõ gương mặt đen đang đỏ lên của anh. “Bây giờ, Carlo, ngay bây giờ!” Cô rên rỉ đòi hỏi.

Mắt anh nhìn thẳng vào mắt cô, tay anh khum lấy hông cô, nhẹ nhàng nâng cô lên. Rồi sau đó, anh từ tốn thăm dò trung tâm ẩm ướt của cô, tay anh trượt lên trên vuốt ve hai bên ngực đã cứng lại của cô. Cô nhắm mắt lại, kéo đầu lại, tay cô đặt lên ngực anh. Cô không thể đợi sự tiếp cận định sẵn của anh, cô đang bùng cháy, các dây thần kinh như muốn căng ra rồi đứt lìa. Cô mạnh mẽ đẩy mình về phía anh, cảm nhận toàn cơ thể anh trong cô.

Như thể đó chính là tín hiệu mà Carlo đang mong chờ, anh quay cô xuống bên dưới anh, đắm chìm vào cô với sức mạnh khiến Helen phải thở hổn hển. Tay cô khum lấy cái hông rắn chắc của anh, đẩy anh vào, cho đến khi cả hai người đạt đến đỉnh điểm tan vỡ.

Carlo lăn người sang một bên, cơ thể họ vẫn bên nhau. “Giờ thì chúng ta đều biết Helena, rằng em cũng đau đớn như anh. Em sẽ không bao giờ thừa nhận, nhưng sau những gì chúng ta vừa chia sẻ, cara, em sẽ không thể nào bác bỏ được nữa,” anh thì thầm, tay anh nhẹ nhàng vuốt tóc ra khỏi gương mặt cô. Anh mỉm cười trêu chọc.

Helen biết anh đúng, và vì cô từng không quan tâm đến việc chính cô đã phản bội lại cảm giác của mình về anh. Rúc vào hơi ấm của anh, cô có thể cảm nhận anh lại di chuyển trong cô, và với một nụ cười bí hiểm

gợi cảm trên môi, cô ngẩng thơ nhìn anh, chấp nhận nói, “Đúng vậy, Carlo.” Cô dịch chuyển hông bên anh như những gì cô nói.

Carlo khẽ cười, đôi mắt đen của anh sáng lên với sự chiến thắng nam tính thuần túy, và một ý định xấu xa. “À, Helena, anh nhìn thấy màu ngọc lục bảo trong mắt anh! Chúa, khi em giống như vậy anh có thể làm tình với em suốt đêm.”

Và anh đã làm thế...

Với Helen, việc làm tình của họ giống như một giấc mơ. Họ trao nhau những nụ hôn dài ham muốn, miệng kề miệng, tay chân quấn vào nhau, cơ thể mềm mại như lụa của cô ở trên cơ thể bóng như xa tanh của anh. Mồ hôi bóng mượt và ẩm ướt cùng với tình yêu, họ còn bị bao phủ bởi hương vị của tình yêu.

Những ngón tay dài của Carlo vuốt ve và thăm dò đùi cô, bụng cô, ngực cô, mọi phần nhạy cảm của cô, trong khi đôi tay thanh mảnh của cô khám phá từng bó cơ và bó gân của anh, vui vẻ đùa nghịch, nhứt nhát lông mềm trên cơ thể anh. Cho đến khi, cuối cùng tìm đập cùng một nhịp, họ đạt đến biển tình trên những cơn sóng tình âm ỉ. Chìm sâu xuống, khi họ đi đến độ sâu thâm cùng, tránh được nơi đen tối nơi mà một sự sống ngay tức thì chằm dứt, chỉ để quay lại bờ mặt của vô thức trong cơn đại hồng thủy của năng lượng tình khiết, để nằm run rẩy trong vòng tay nhau, kiệt sức, mệt lử.

Carlo khàn khàn lên tiếng, “Chúng ta phải nói chuyện, cara,” và chỉ nghe thấy âm thanh mờ nhạt từ Helen, khi giấc ngủ cuốn lấy cô.

m thanh yếu ớt bật ra xuyên qua cánh cửa sổ để mở. Helen lười biếng vươn vai, giống như một con mèo vui hài lòng trong một chiếc giường lớn. Khi cô quay người sang một bên, mắt cô mở to khi nắm được một cánh tay. Sau đó ngay lập tức cô thức giấc, ký ức tối hôm trước tràn về.

Cô ở một mình. Dấu hiệu duy nhất cho sự hiện diện trước đó của người chồng là vết lõm trên chiếc gối bên cạnh. Đau đớn tự xỉ vả mình, cô sống lại cảm giác làm tình đêm hôm qua, cơ thể cô cháy bùng trước luồng ký ức ấy. Anh đã nói gì? “Anh đã nhận lại người đàn bà bé nhỏ có đôi mắt màu lục bảo.” Cô cay đắng nghĩ, thật đúng làm sao khi cuối cùng cũng bị ép chấp nhận bản chất dâm dăng ăn sâu của mình. Cô rên rỉ, tự nhận ra điều đó khiến cô chẳng hạnh phúc gì.

Nhiều tuần liền, cô đã tự thuyết phục mình rằng cô có thể lấy Carlo và ra đi không tổn thương gì, sau khi hoàn thành nhiệm vụ của cô trong bản cam kết. Cô mới ngu ngốc làm sao! Đêm qua cô đã ham muốn anh, hãnh diện trước sự chiếm hữu của anh, và còn tệ hơn thế. Rõ ràng cô mù quáng, biết rằng cô yêu anh, và luôn yêu anh từ ngày đầu tiên họ gặp nhau.

Hai năm trời cô quyết liệt phủ nhận cảm xúc của mình, nhưng đêm qua cô đã hoàn toàn đầu hàng. Sẽ có một người đàn ông khác dành cho cô, không chỉ mình Carlo. Có con của anh, rồi ra đi, sẽ khiến tim cô vỡ thành trăm mảnh. Làm sao cô có thể đạt được một thỏa thuận như vậy. Cùng với tiếng thở dài tuyệt vọng, cô vùi đầu trong gối, mùi hương thoang thoảng của Carlo làm khuấy động những cảm xúc quần trí của cô.

Chắc hẳn anh chưa từng nhận ra anh đã giành được một thắng lợi vĩ đại đến chừng nào, cô lặng lẽ tuyên bố. Họ đã làm một cuộc trao đổi, và cô sẽ phải đánh lấy nó. Tâm ý định sẵn biến cô thành một bà vợ người Silicy ngoan ngoãn vang lên trong đầu cô. Anh sẽ hả hê thế nào nếu phát hiện anh đã thực sự thành công tới đâu. Cái cách cô cảm nhận anh, cô sẽ quá vui sướng để được ở cùng anh, nhưng cô biết niềm kiêu hãnh không cho phép cô thừa nhận điều đó.

Sophia bước vào phòng cùng một khay đựng cà phê, thông báo cho cô biết giờ đã là một giờ chiều. Cô chán nản tự nói với mình rằng đêm hôm qua có một ảnh hưởng thật tốt, chỉ ít cô được ngủ ngon giấc.

Tắm và thay đồ nhanh chóng, mặc chiếc quần đùi màu chanh và chiếc mũ có dây buộc, Helen đi xuống lầu dưới. Cô lo lắng sợ gặp Carlo, nhưng cũng không nên trì hoãn, và những tiếng động cô nghe thấy chỉ ra rằng anh không có trong nhà. Điều đó chắc chắn phải là điều thuận lợi của cô. Anh không thể để lộ những dấu hiệu hả hê với một người không xuất hiện.

Người khách hóa ra lại là Stephano, người nhìn Helen khi cô bước ra ngoài trời nắng ở sân ngoài, và cười toe toét nói, “Chào buổi sáng Helen. Hay nên chào buổi chiều nhỉ?” Anh cười, nói thêm, liếc nhìn hiểu biết vào Carlo “Đây có phải là vì người bác quyền rũ của tôi không vậy?”

Helen đỏ mặt tức giận, mắt cô bắn sang bên Carlo, người đang băng quơ dựa vào bức tường hành lang. Mặc chiếc quần đùi cũ và không gì khác, trông anh trẻ hơn, và đặc biệt quyến rũ. Anh rõ ràng không hề phản đối lời nhận xét của Carlo, nhìn vào mặt Helen, anh chỉ mỉm cười.

Cô cũng sờ trước sự ảm áp ảm sâu trong đôi mắt nâu của anh. Tim cô đập nhanh khi anh đi về phía cô, đưa tay quàng lên vai cô, và cười nói với Stephano. “Cậu không nên trêu vợ tôi. Cô ấy đâu quen cách nói quá của cậu.” Anh cúi xuống, đặt một nụ hôn dịu dàng lên chiếc miệng nửa mở của cô.

Cô không thể nghĩ điều gì đã xảy ra với người chồng ngạo mạn của cô, nhưng dù gì đi nữa, cô cũng thấy biết ơn. Cô vui vẻ trượt tay vòng lấy eo cô, cảm nhận làn da trần dưới những ngón tay say sưa của cô.

“Em ổn chứ Helena?” Anh hỏi nhỏ.

Cô do dự cười nhìn anh. “Em ổn,” cô thở ra. “Em xin lỗi vì đã ngủ nướng. Anh nên bảo Sophia đến sớm hơn.”

“Không, cara, em xứng đáng có được giấc ngủ đẹp đó,” anh nói rõ, lờ Stephano đi. Xoay người cô sang phía anh, anh nói giọng khàn khàn, “Đêm qua thật tuyệt.” Tay anh nhẹ nhàng xoa vai cô, và anh thành công khiến Helen hoàn toàn bối rối.

Vài tuần trước người đàn ông lạnh lùng này đã đi đâu chứ? Cô tự hỏi, cố tìm trên gương mặt anh xem có dấu hiệu của sự mỉa mai thường lệ không, nhưng không thấy gì.

“Này, tôi ghét phải chen ngang, cả hai, nhưng Carlo chỉ có một giờ để lên máy bay.”

Câu nói của Stephano giống như một gáo nước lạnh dội vào Helen. Tay cô buông thõng xuống khi Carlo quay sang phía người cháu nói, “Ừ, tất nhiên là cháu đúng.” Nắm lấy tay Helen, anh đưa cô vào nhà, giải thích, “Stephano mang đến tin xấu. Không may, một trong những hăng dầu hỏa của anh gặp một vụ nổ ngoài cảng La Plate, ở Argentine.”

Đến phòng ngủ, quay quay người nhìn Helen, thái độ chán nản. “Anh phải đi Helen. Có một số thương vong, nhưng chưa rõ con số là bao nhiêu. Là người chủ của hệ thống, đó là trách nhiệm của anh. Anh sẽ bay tới Buenos Aires ngay để cố giải quyết vụ lộn xộn này.”

Helen cảm thấy xấu hổ vì những suy nghĩ ích kỷ của riêng cô. Trong một chốc khi Stephano nhắc đến việc Carlo phải đi, ngay lập tức cô nghĩ đó là lý do vì sao Carlo tự nhiên đối xử quá dịu dàng với cô, đơn giản vì lợi ích của cháu anh, nhưng anh biết anh phải đi xa. Cô thấy ghê tởm chính mình, lại một lần nữa cô nhận ra cô hiểu người đàn ông là chồng cô ít tới nhường nào, và trách nhiệm của anh với số công nhân làm việc cho anh lớn đến đâu, và ngạc nhiên thay, anh rõ ràng rất quan tâm.

Cô có thể nhận ra cái nhăn mày lo lắng trên gương mặt điển trai của anh, và cô nói nhỏ. “Em rất tiếc Carlo, thật khủng khiếp lắm sao!”

Cô không biết rằng chỗ nước mắt trong đôi mắt xanh của cô nhìn dán vào gương mặt chồng cô đã nói với anh rõ ràng hơn cả những gì cô cảm nhận.

“Đừng lo lắng, cara. Anh sẽ quay lại ngay khi có thể.” Đưa một tay lên, anh nhẹ nhàng vuốt ve má cô. “Anh sẽ gọi khi anh có thời gian, và anh muốn em hứa với anh em sẽ ở đây cho đến khi anh quay lại,” anh nhẹ nhàng đề nghị.

“Vâng. Vâng. Em sẽ ở đây.”

“Tốt. Em và anh vẫn phải nói chuyện, nhưng giờ không còn thời gian nữa,” anh nói thêm. “Anh muốn em quên đi quá khứ, và chỉ tập trung nhớ về đêm qua, được chứ?”

Hôn nhanh lên lông mi cô, anh quay người đi và bước vào phòng tắm.

10. Chương 10

Helen đứng ở chỗ đậu xe cho đến khi chiếc Mercedes biến mất, sau đó chậm rãi quay lại ngôi biệt thự. Hai mươi tư giờ qua đã khiến Helen kiệt sức về tâm lý. Việc làm tình của Carlo vào đêm hôm trước và khả năng phản ứng tiềm tàng của cô, theo sau đó nhận ra cô yêu người chồng kiêu ngạo thích châm chọc, đã lấy đi tất cả năng lực suy nghĩ của cô, và sự quan tâm dịu dàng sáng nay chỉ khiến cô bối rối hơn.

Chính phần tin tức buổi tối trên TV cuối cùng đã mang cô trở lại thực tế. Cô ngồi bật dậy khi người phát thanh viên mô tả chi tiết vụ nổ ngoài khơi ở một tàu chở dầu, neo ở cảng La Plata. Có hai ca thương vong, chuyên gia được mời tới để giải quyết chỗ dầu tràn, và chủ tịch công ty cũng đang trên đường tới hiện trường. Cô thấy khó có thể liên hệ những từ ngữ hay tranh ảnh này với chồng cô, và nghe tiếng Sophia gọi, cô tắt ti vi và đi xuống lầu.

Những ngày đó kéo dài như cả tuần, và Helen cũng không biết phân loại cảm xúc của mình thế nào, hay cô định làm gì với tình yêu mới khai phá với người chồng vắng mặt. Căn biệt thự phần nào trống rỗng, thậm chí còn cô đơn, những đêm dài, và những bữa tối ẩm đạm không có sự hiện diện mài mòn của anh, những đêm cô đọc thậm chí còn tệ hơn...

Không có tin tức gì từ Carlo, chỉ một tin nhắn ngắn gọn từ Stephano nói rằng Carlo vẫn ổn, nhưng rất bận, và cô phải tự chăm sóc mình. Thật đau đớn khi nghĩ rằng anh có thời gian gọi điện cho Stephano ở tận Luân Đôn mà không gọi cho vợ anh.

Cô đi ngủ vào tối thứ Bảy với trái tim nặng nề. Giấc ngủ thường lâu mới tới vì cô lăn lộn và trở mình liên tục, cái giường dường như lớn hơn nhiều khi Carlo ở cùng cô. Cô phải tính tới suy nghĩ quay lại phòng cũ của cô, nhưng nhanh chóng loại bỏ nó. Chỉ nằm ở chiếc giường họ cũng ngủ chung cũng là một loại thoải mái, nhớ đến cơ thể cứng của anh gắn chặt với cơ thể mềm mại của cô trong tình yêu cô dành cho anh.

Helen tỉnh dậy ngay tức thì, tiếng chuông kêu khiến cô bật ra khỏi giấc ngủ đầy rắc rối. Cô vội vã trả lời, gần như làm nó rơi xuống chiếc bàn bên cạnh. Nhìn nhanh vào đồng hồ cô nhận ra đã gần bốn giờ sáng. Ngay lập tức cô thấy rất sợ hãi, có gì đó xảy ra với Carlo hay Nội! Tim đập loạn, cô nhấc ống nghe lên.

“Pronto, Helen đây.” (Pronto là xin chào)

“Cara mia (em yêu của anh), em thế nào?” Chính là giọng Carlo, cô suýt nữa lại đánh rơi điện thoại vì tay đang run lên.

“Carlo, anh đang ở đâu?” Cô dường như nín thở đáp lại. “Anh đang làm gì? Anh ổn không? Sao anh lại gọi điện thoại?” Hàng tá chuyện cô muốn hỏi anh.

“whoa, một lần lúc đó, Helena.” Cô có thể nghe được niềm vui từ giọng nói của anh, đường dây thông suốt tới bất ngờ. “Anh vẫn ở Buenos Aires, và anh không có cơ hội gọi điện thoại sớm hơn. Có một trận đình công chết tiệt ở đây. Anh đã đặt trước cuộc gọi này nhiều ngày rồi. Anh nghĩ có lẽ anh sẽ quay lại vào cuối tuần này, nhưng dường như sẽ mất thêm một tuần nữa, có lẽ còn nhiều việc cần sắp xếp. Nhưng vấn đề của anh chỉ có vậy. Em làm gì để giải khuây đó?” Anh nghiêm túc hỏi.

Phản ứng khi nghe thấy giọng nói của anh và biết anh bình an khiến Helen bực mình đáp lại, “Anh có biết giờ là bốn giờ sáng không? Em ngủ rồi, giữa đêm khuya thế này em còn làm gì khác chứ?” Tiếng cười trầm trầm chào đón lời nhận xét của cô.

“Anh xin lỗi, cara, anh quên mất sự chênh lệch thời gian. Anh chỉ vừa mới ăn bữa tối muộn, và sau đó, nếu anh ở đó anh sẽ chỉ cho em biết,” anh nói giọng gọi cảm.

Bụng cô quặn lại với ham muốn mãnh liệt đến mức cô gần như hét lên. “Ồ, vâng, nhưng –” Cô nói trước khi Carlo ngắt lời cô.

“Chúa ơi, Helena, trong đầu anh hiện lên hình ảnh sinh động của em đêm cuối cùng chúng ta ở cùng nhau.” Anh rên rỉ. “Nghĩ tới em ở trên giường của chúng ta khiến anh đau đớn. Hãy nói anh nghe, giờ em đang mặc gì?”

Sự bướng bỉnh trẻ con khiến cô đáp lại với cái giọng thấp rề ra từng chữ, “Ồ. Hiện tại một chiếc áo ngắn tay dài thanh lịch...” Cô dám chắc đã nghe thấy tiếng anh rên rỉ khi cô nói tiếp, “màu nâu và một loại nước hoa của Miss Dior rất quyến rũ. Với anh đã đủ chưa?” Cô hỏi khêu gợi.

“Ồ, Helena, em đang cố làm gì đó? Làm anh mất trí sao?”

“Suy nghĩ ấy chưa từng xuất hiện trong đầu em,” cô nói dối, nghĩ đến anh chưa từng ở trong đầu cô chỉ tổng vòng hơn hai phút lúc đó. “Nhưng ý tưởng đó rất lôi cuốn ngay lúc này.”

“Em là người khiến người khác có những khoảnh khắc tồi tệ nhất mà anh từng gặp,” anh châm chọc. “Tất cả phức tạp trên sân thượng, hay ở vườn nho, và giờ, khi anh ở phía bên kia đại dương và không thể làm gì cả. Anh bắt đầu nghĩ em đã cố tình làm thế. Hãy hứa với anh là em sẽ cứ như vậy cho tới khi anh quay về,” anh khàn khàn đề nghị.

Cô cười đáp lại, “Anh đang đùa à! Em sẽ đóng băng tới chết mất.”

“Đừng lo lắng anh sẽ sớm làm em ấm lại, cara.”

Tim Helen đập loạn trước câu nói của anh, ngực cô cứng lại vì sự khuấy động bất ngờ, và cô chỉ có thể dịu dàng đáp lại, “Được rồi, Carlo, nhưng làm ơn đừng lâu quá nhé.”

Có một khoảng im lặng dài, sau đó tiếng Carlo vang lên trầm ấm, “Anh sẽ cố không như vậy, vợ yêu quý của anh.”

Cô không biết liệu anh có nghe thấy tiếng thì thầm của cô không, “Ngủ ngon, cara,” khi đường dây bị ngắt.

Helen chậm chạp đặt điện thoại xuống, và trượt vào giường. Cô tự ôm lấy mình, cong người lại ấm áp dưới chiếc chăn đơn, tâm trí cô sáng suốt hơn nhiều tuần trước đó.

Cô hoàn toàn yêu Carlo, chỉ tiếng nói của anh cũng đủ khiến cô run lên vì ham muốn. Cô nhớ lại những lời cuối cùng anh nói trước khi đi Argentina.

Anh đã bảo cô hãy quên đi quá khứ và tập trung nhớ tới buổi tối mà họ ở cùng nhau. Chắc chắn điều đó có nghĩa anh muốn họ bắt đầu lại? Cô hi vọng vậy.

Carlo là một người kiêu hãnh, và gia đình cô đã đối xử với anh thật tệ. Không có gì ngạc nhiên khi anh từng muốn trả thù, và vết sẹo trên trán anh là một lời nhắc nhở liên tục. Cô có thể chấp nhận điều đó, cô rất yêu cha cô, nhưng không còn nghĩ ông không hề sai lầm nữa. Thái độ của chính cô trong lần gặp lại Carlo chỉ là sự bảo vệ yếu đuối chống lại cảm xúc của riêng cô.

Giờ cô có thể nhận ra điều đó, thay vì cố chống đối anh, nhẽ ra cô nên cố gắng hiểu mọi việc, sau đó Carlo có lẽ sẽ không quá giận dữ. Cô nghĩ tới những tuần họ sống cùng nhau, nhận ra rằng cô đã thành công khi quên đi sự căm hận cháy bỏng trước cái cách anh lừa cô và cách anh khiến cô thấy đau đớn, họ đã hòa hợp với nhau thật ăn ý, chia sẻ cùng nhau sự hài hước và nhiều thứ đã qua nữa.

Phản ứng hóa học giữa hai người đã nổ tung, và luôn luôn như vậy kể từ ngày đầu tiên họ gặp nhau tại Roma. Dù lý do là gì anh đã đưa cô tới đây, anh muốn có cô, thậm chí một người đàn ông đầy kinh nghiệm như anh cũng không thể làm giả những phản ứng quá thuyết phục như vậy, và Chúa mới biết cô muốn có anh tới nhường nào. Chắc chắn một người đàn ông có cô vợ sẵn lòng và cảm thông ở nhà sẽ không tìm kiếm trò tiêu khiển nào khác? Cô tự nhủ, mỉm cười khi nhớ đến đêm mê họ chia sẻ cùng nhau. Helen vui đầu trong gối. Cô sẽ không nghĩ về điều đó, và cô đã thề khi Carlo quay về cô sẽ trở thành một bà vợ ngoan biết yêu thương như anh muốn.

Ngày tiếp theo Helen tỉnh giấc với một cảm nhận mục tiêu với và một trái tim nhẹ nhõm hơn nhiều. Cô quyết tâm thực hiện một kiểm kê đầy đủ xem cần phải làm gì với căn biệt thự, và cố để hoàn thành chúng trước khi Carlo trở về. Ngôi nhà trở thành nơi tụ hội nhiều hoạt động, quá nhiều đến mức Tommaso đã quên mất vẻ long trọng vĩnh viễn của anh, và mỉm cười với người phụ nữ điên, như anh gọi chúng.

Thời tiết hơi lạnh và làm mọi việc dễ dàng hơn. Sophia và Helen di chuyển quanh, treo rèm, ảnh, di chuyển đồ đạc. Sang tuần sau sẽ chỉ còn một chút việc thôi, nhưng Carlo vẫn chưa trở về.

Vào thứ 5 Helen quyết định ở trong bể bơi cả buổi sáng. Sớm như vậy trời thường quá lạnh không thể tắm nắng, khi cô duỗi người trên ghế dài, cô cảm thấy thật hài lòng. Tay cô nhẹ nhàng vuốt ve lên bụng. Cô vẫn chưa đi khám bác sĩ, nhưng cô chắc chắn mình đã có thai, cô đã trễ chu kì 18 ngày rồi. Ngực cô cũng to hơn, nhưng nhân tố quyết định, cô suy tư, chính là cô không thể ăn được focaccia (một loại bánh mì) nữa. Bữa sáng yêu thích đó, cô không còn chịu nổi khi nhìn thấy nó.

Tất nhiên, Sophia đã để ý thấy. Cô tự hỏi Carlo sẽ nói sao khi cô báo cho anh. Cô đã quan sát anh lúc ở cùng với con của Anna, và cô biết rõ anh sẽ là một người cha tuyệt vời, nghiêm khắc nhưng hài hước...

Stephan cùng “ Chào dì,” đưa cô quay lại thực tế. Ngồi ngay dậy, cô quay lại nhìn anh vui vẻ bước ngang qua sân sau.

“Nếu anh gọi tôi là dì một lần nữa, Stephano, tôi sẽ đánh anh đó. Nó khiến tôi cảm thấy mình gần 90 rồi!” Cô phẫn nộ nói. “Và anh đang làm gì ở đây? Carlo có đi cùng anh không?” Suy nghĩ ấy tim cô đập nhanh hơn khi cô đứng dậy.

“Không. Chú ấy vẫn ở Argentina, nhưng chú ấy đã kịp liên lạc với tôi ở Luân đôn vào hôm qua. Chú ấy nhắn với cô, chú ấy sẽ quay lại vào chủ nhật, và tôi sẽ kiểm tra xem cô có tốt không? Hài lòng chứ?” Anh vui vẻ giễu cợt.

“Gần thôi. Vào thời gian nào ngày thứ Bảy, anh biết không?” Hai ngày nữa không quá lâu.

“Có, chú ấy sẽ bay tới Rome vào đêm thứ Sáu, và tôi đã đặt vé chuyến bay sớm nhất tới Silicy vào Thứ Bảy, buổi sáng. Chú ấy sẽ ở đây khoảng tầm trưa.”

Có gì đó khiến Helen bối rối khi Carlo nhờ Stephano nhắn với cô.

“Tại sao lại phải đặt vé máy bay? Có chuyện gì với cái máy bay mà chúng ta ngồi khi tới đây? Nó là của Carlo, tôi nhớ anh đã nói vậy.”

“Carlo bán nó rồi. Chú ấy không nói với cô sao?” Stephano hỏi, hơi ngạc nhiên.

“Nhưng anh ấy thích ngồi trên máy bay riêng.”

Helen nhớ lại anh từng nói với cô như vậy, nhiều năm về trước, trong một trong những cuộc nói chuyện tào lao của họ.

“Đúng, ồ, chú ấy thích bay, nhưng không may, chú ấy đã mất khả năng một thời gian rồi, và giấy phép bị thu hồi rồi.”

Helen tái mặt dưới lớp khăn choàng, sợ chết khiếp trước việc có lẽ cô vừa nghe thấy. “Nhưng tại sao? Anh ấy có sao đâu!” Những ý nghĩ điên rồ về một vài căn bệnh chết người đuổi nhau trong trí não cô. “Hay có? Nói cho tôi biết đi! Anh phải nói với tôi Stephano!” Tay cô hoảng loạn nắm chặt lấy cánh tay anh.

“Này, đợi đã, Helen, không có gì nghiêm trọng đâu – chỉ là tầm nhìn không được tốt như trước.”

Hít một hơi thật sâu, cô nói, “Tôi không biết rằng mắt anh ấy có vấn đề.” Nhẹ lòng vì không có gì nghiêm trọng hơn đã xoa dịu được cơn hoảng loạn.

“Không có chuyện gì tận đến tai nạn cách đây hai năm và có vết cắt trên chán chú ấy. Nó rõ ràng ảnh hưởng tới dẫn thần kinh thị giác. Chú ấy đã có vài cuộc phẫu thuật, nhưng khoảng 6 tháng trước bác sĩ nói nó bị như vậy. Họ không thể làm gì hơn, nên chú ấy chỉ còn có thể nhìn xa bằng một mắt, và anh muốn có một gã phi công một mắt chứ?” Anh cười.

Helen không biết cô vượt qua ngày hôm đó sau chuyến viếng thăm của Stephano thế nào. Anh đã cố gắng để giúp cô vui lên với tin tức từ Anh về nhân viên trong văn phòng, nhưng cảm nhận được cô thấy bị làm phiền, nên sau một vài lời nhận xét lơ mơ anh từ bỏ cố gắng và bỏ đi.

Cô đi thẳng tới phòng ngủ của họ, và ngã ra giường, khóc thật to. Rõ ràng Carlo đã rất tức giận! Chuyện đó đã quá đủ tệ khi biết cô chịu trách nhiệm gián tiếp vì tai nạn của anh, nhưng sự hé lộ gần đây nhất khiến nó tệ hơn cả trăm lần. Cô đã vượt qua được cảm giác tội lỗi và tuyệt vọng ước sao cô có thể quay ngược thời gian. Sao cô có thể từng hi vọng anh sẽ tha thứ cho cô?

Cuối cùng cô cũng lết ra khỏi giường và đi tới nhà tắm. Sau khi tắm qua loa, cô mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản – cô phải đi gặp Anna sau bữa trưa – và đi xuống lầu dưới. Trong bữa ăn đơn độc cô đã tự thuyết phục rằng đó là một cú sốc lớn với cô, khám phá ra sự suy giảm thị lực của anh, chuyện đó thật sự không thay đổi được gì. Bởi vì Carlo đã biết tất cả và trong vài tuần trước anh còn chỉ cho cô ấy anh có thể chăm sóc cô. Cô phải tin vào sự bình yên trong tâm hồn vì cô yêu anh, một người đàn ông quan tâm đam mê lạc thú mới mẻ này là Carlo thật.

Cùng lúc cô gặp Anna và Selina vào chuyến đi hàng tuần tới bệnh viện, cô đã tự thuyết phục bản thân rằng mọi việc sẽ ổn thôi, và cô đang cảm thấy tự tin hơn nhiều.

Anna thú nhận với cô rằng Selina đang mắc chứng rối loạn máu khá phức tạp, nhưng họ hi vọng giờ nó vẫn được kiểm soát. Không may, chuyến thăm tuần này hóa ra không được như thường lệ.

Họ đợi ở phòng nhỏ bên cạnh khá khổ sở trong khi Selina được mang đi để kiểm tra máu đơn giản. Trong những lần khác, khi Helen tới, việc này mất không đầy nửa tiếng, nhưng hôm nay, một giờ trôi qua không có tín hiệu xuất hiện của Selina. Anna đang cố hết sức coi như không có chuyện gì, nhưng Helen cảm nhận được cô ấy đang lo lắng. Helen cũng lo lắng, nhưng quyết tâm kéo Anna vào câu chuyện, nói về ngôi nhà, bà Nội và Andrea, bất cứ thứ gì có thể chuyển sự chú ý của Anna.

Nửa giờ nữa trôi qua mà không có dấu hiệu của Selina. Helen đề nghị cô đi và cố tìm người có thể nói chuyện chậm trễ này là gì, và vừa chỉ định làm vậy thì bác sĩ của Selina bước vào. Bác sĩ Aiberti là một người đàn ông đáng yêu, nhỏ bé và khá mập mạp, với đôi mắt nâu tốt bụng và nụ cười thân thiện, nhưng hôm nay không còn nụ cười thường trực trên môi ông và ông trông khá nghiêm túc.

Ông nhẹ nhàng giải thích. Selina bị xuất huyết trong, ông nghi ngờ đứa bé này đã bị vậy một lần rồi, và ông không thể nói gì tại thời điểm này xem nó xảy ra thế nào. Họ đã đưa đứa bé đi hội trện và sẽ cố ngăn chặn dòng chảy, và hi vọng sau vài ngày dưới sự chăm sóc tận tình đứa bé sẽ lại ổn, và tình trạng có thể sẽ lại ổn định.

Anna đau lòng, và việc chồng cô đang ở tận bên kia đại dương bạn công tác không giúp được gì. Helen cố hết sức để thuyết phục cô rằng mọi việc sẽ ổn, nhưng cô thấy việc của mình cũng không thỏa đáng. Thời gian dường như đứng lại, mỗi phút dài như hàng giờ. Helen đi ra ngoài và mua vài cốc cà phê, nhưng nó không giúp được gì, và khi ba giờ sau bác sĩ quay lại hai người phụ nữ nhảy dựng lên.

Tin tức khá tốt, ca mổ đã thành công, và hi vọng Selina sẽ không cần ở lại bệnh viện một tuần. Nước mắt Helen tuôn rơi như mưa, và khi cô quay lại Helen, cô nhìn thấy nước mắt của cô ấy. Họ ôm chặt lấy nhau, vừa khóc vừa cười.

Cảnh Selina nằm trong giường bệnh quá lớn dưới sự chăm sóc đặc biệt, trông nó trắng như cái gối mà nó nằm lên, với một cái kim tiêm dính vào tay, đã có ảnh hưởng sâu sắc với Helen. Tay cô tự động sờ lên bụng, với sự sống mà cô chắc đang lớn lên trong đó, và cuối cùng cô thấy thật vô lý làm sao khi cô bỏ đứa con của chính mình như cô từng nói với Carlo. Cô lại nghe thấy lời nhận xét của anh rằng cô không hiểu chính mình. Anh mới đúng làm sao! Anh đã đồng ý với điều kiện của cô quá nhanh, vì anh hiểu rõ cô biết cô không phải loại phụ nữ có thể bỏ con mình. Sự nhạy cảm của anh khiến cô thấy thật xấu hổ và kinh tởm vì sự trẻ con của chính mình.

Tối thứ Sáu Anna và Helen rời khỏi bệnh viện. Tối hôm trước họ đã ở một phòng tại bệnh viện. Helen đã gọi cho Tommaso, và anh ấy đã mang tới một vài tờ báo lá cải và một khẩu phần ăn lớn với hai cốc cà phê, của Sophia tốt bụng, chúa phù hộ cho bà. Anna đã liên lạc được với chồng, nhưng Aldo thông báo rằng nhanh nhất thì thứ Bảy anh có thể về nhà. Người hàng xóm đã đón hai đứa trẻ ở trường và gợi ý trông chúng tại nhà cô ấy ngay khi Anna nói cho cô ấy biết chuyện gì đã xảy ra, để mà Anna không phải lo lắng thêm gì nữa.

Cuối cùng Helen quay lại biệt thự cũng đã muộn, và đã nhìn thấy Anna an toàn trở về nhà. Cô đã kiệt sức, và tin nhắn của Sophia nói rằng cô đã nhờ cuộc gọi của Carlo không giúp gì cho tâm trạng mệt mỏi của cô, cho tới Sophia đưa cô số điện thoại và nói thêm rằng anh đã gọi về từ Roma, và sẽ quay trở về vào buổi sáng. Đã 8 giờ, và Helen quyết định có lẽ anh ra ngoài ăn tối. Cô sẽ tắm và ăn gì đó trước khi gọi cho anh.

Ăn hết chỗ thức ăn ngon và thoải mái nằm trên giường, Helen cảm thấy, và vui vẻ quay số ở Rome.

Đầu tiên cô không thấy ngạc nhiên với giọng nữ trả lời điện thoại, nghĩ đó là giọng của nhân viên tiếp tân của khách sạn. Cho đến khi yêu cầu nối máy với phòng ông Manzitti, cô nghe thấy giọng người đó đáp lại, “Tại sao, Helen, cô không biết sao? Đây là căn hộ của Carlo.”

Chính là Caterina. Helen đau đớn gấp đôi, cô cảm thấy như thể một con dao đang đâm xuyên tim cô, làm nó mở ra để nỗi đau tràn ra ngoài. Tất cả những mơ ước viễn vông trong những tuần qua đã tan tành như lá bay trong gió.

Cần mồi để khỏi khóc, cô buộc mình lịch sự đáp lại và lại hỏi gặp Carlo. Anh yêu quý Selina nhỏ bé, anh đã biết con bé bị bệnh, thậm chí nếu anh có ở cùng với người tình. Nhưng lời nói mỉa mai dài giọng của Caterina, “Tôi rất tiếc, Helen, anh ấy không có ở đây lúc này. Tôi có cần nhắc anh ấy gọi lại cho cô không?” đã quá đủ với Helen và chiếc điện thoại rơi ra khỏi cánh tay không còn sức sống của cô.

Thật lâu sau đó, Helen không thể nhớ làm sao cô có thể thoát khỏi đêm đó. Cô khóc và khóc tận tới khi kiệt sức ngủ thiếp đi. Nhưng những giấc mơ của cô bị ám ảnh bởi hình ảnh của Carlo và Caterina trong vòng tay nhau. Nghĩ đến việc chồng cô làm tình với một người đàn bà khác làm cho cô khóc cả trong lúc ngủ, và khi cô thức dậy sáng hôm sau cô là một cô gái khác rồi.

Cô cảm thấy như thể đã trải qua một đêm dài một thế kỷ. Cô phải kéo mình vào phòng tắm, những giọt nước ấm trên cơ thể trần không có tác dụng làm dịu vết thương dần xé, cơn ghen tuông cháy da thịt mà nghĩ đến Carlo cùng Caterina tạo lên. Cô cẩn thận mặc một chiếc áo trắng và đi đôi dép trắng. Cô chải tóc cho tới khi nó óng lên, bắt cần hất nó ra sau tai. Cô trang điểm còn lâu hơn nữa, nhưng không có gì có thể che dấu hoàn toàn vết thâm quanh mắt, cô đeo kính chống nắng và đi xuống dưới. Gợi Sophia nói rằng cô muốn dùng bữa sáng ở ngoài sân, cô chậm chậm bước ra ngoài.

Đó là một ngày đẹp trời, ánh nắng rực rỡ trên bầu trời trong xanh, một làn gió nhẹ thổi từ biển vào giúp giảm nhiệt độ. Cô thích nơi này, và có thể rất hạnh phúc khi ở đây, giá như Carlo yêu cô. Helen cảm thấy nước mắt rơi và nuốt khan. Những vật xung quanh lúc này không giúp cô vui được, và cô bị chìm ngập trong nỗi nhớ nhà, nhớ người thân: Nội, Andrea, Joe và Martha. Cô khao khát được quay trở lại Anh. Nếu cô có thể trải qua ngày hôm nay, đối mặt với Carlo mà không đau đớn, mọi chuyện sẽ ổn, cô tự nhủ. Hình ảnh một người vợ Silicy ngoan ngoãn như anh yêu câu lướt qua đầu cô, nhưng tận sâu trong trái tim, cô biết sẽ không bao giờ được. Helen không phải là thứ được làm từ martyr, cô có quá nhiều niềm kiêu hãnh. Cô là một thực thể sống, cô sẽ hoàn thành nhiệm vụ của cô trong bản giao kèo, sau đó rời khỏi đây, dù nó khiến cô thấy đau đớn thế nào.

Bữa trưa đến và đi mà vẫn không thấy bóng dáng của Carlo. Tommaso đã rời nhà lúc 12 giờ để đón anh ở sân bay, nhưng tận tới bốn giờ chiều cô mới nghe được tiếng xe hơi ở bên ngoài báo hiệu chồng cô đã về. Cô vui vì sự chậm trễ ấy, và nó cho cô cơ hội để chấp nhận sự phản bội của anh, và giúp cơn giận đau đớn đi tận sâu vào trong người cô.

An toàn thu mình trong phòng khách, cô thấy tim cô đập nhanh khi nghe thấy tiếng anh bước lên cầu thang, và đi vào trong phòng ngủ của họ. Một tiếng cười rỗng tuếch thoát ra từ chính cô. Chúa ơi! Là một người tối thượng liệu anh có tin rằng cô sẽ nằm ở giường đợi anh phải không? Cô nghe thấy anh gọi, “Helena,” và ngạc nhiên khi cô nói giọng bình thường đáp lại. “Ồ đây, Carlo.”

Cô phải tận dụng tất cả sức mạnh ý chí để vẫn ngồi im khi anh bước vào phòng, mọi bản năng trong cô gào thét muốn cô chạy nhào vào vòng tay anh. Cô cần phải bình tĩnh, khi anh bước tới căn phòng vào kéo cô đứng thẳng lên và ôm lấy cô, miệng anh chiếm lấy miệng cô bằng một nụ hôn khao khát. Cô mút chặt môi và buộc mình không đáp lại cái ôm của anh.

Cảm nhận được sự chống cự của cô, Carlo ngẩng đầu lên, và đẩy cô ra, đôi mắt đen của anh dò xét cô.

“Có chuyện gì thế, Helena?” Anh hỏi, rõ ràng bối rối.

Cô đứng cảm nhìn anh, gương mặt vô cảm. “Không có gì cả. Có chuyện gì được chứ?” Cô hỏi ngược lại.

Cô nhìn thấy mắt anh mở to, vẫn tò mò, cô không thấy sự mỉa mai như mong đợi. Rõ ràng Caterina không nói cho anh về cuộc điện thoại, và anh đang đóng vai một người chồng ân cần. Ý nghĩ ấy khiến ngọn lửa tức giận trong cô bùng lên, làm cô dễ đối mặt với anh hơn.

Carlo khó nhọc nhắm mắt. “Em mới khóc hả, cara. Thôi nào, em có thể nói cho anh biết.” Sau đó như có phép màu sự nhần nhớ biến mất. “Nhưng tất nhiên – Selian đúng không. Sophia nói cô bé ở trong viện, không ngờ em lại tức giận. Anh ngốc quá đã quên mất. Nói cho anh nghe, cô bé thế nào rồi?” Anh dịu dàng hỏi, cánh tay ôm lấy cô một cách thoải mái.

Helen coi đó như cái có. “Em đã nói chuyện với Anna vào sáng nay. Selina đã tốt hơn nhiều và được chuyển sang phòng điều trị thông thường rồi.”

Cô thấy tội lỗi vì dùng căn bệnh của đứa trẻ để nguy trang cho nỗi đau của riêng cô, nhưng sự gần gũi của Carlo đã khuấy động cảm giác của cô. Đặt bàn tay mảnh khảnh lên ngực anh, cô cẩn thận lùi ra khỏi cái ôm của anh. Vòng tay anh cứng lại tức thì, và sau đó cô được tự do.

Nhìn đầu đó phía sau anh, cô nói tiếp, “Aldo sẽ về hôm nay, và em đã hứa chúng ta sẽ đến bệnh viện vào tối nay, sau đó ăn tối với họ. Em sẽ lấy gì đó cho anh ăn, chắc anh đói rồi,” cô bối rối, di chuyển sang một bên khi nói chuyện, nhưng chuyện đó không dễ dàng.

Những ngón tay lớn của anh nắm chặt lấy cổ tay cô, cô cô vùng khỏi tay anh. “Không cần vội, cara,” anh nói, tay anh vuốt ve cổ cô, nâng mặt cô lên để nhìn anh.

Đôi mắt đen của anh pha trộn niềm vui và sự khao khát khi anh cúi đầu xuống bên cô. Anh định hôn cô, và trong một giây Helen thầm nghĩ, tại sao không? Chúa biết cô muốn anh thế nào mà! Nhưng giọng nói của Ceterina vang lên trong đầu phá tan ý nghĩ đó.

“Em sẽ đi lấy đồ ăn cho anh,” cô thì thầm, quay đi để môi anh trượt lên má cô.

“À, Helena,” anh thì thầm, đùa nghịch bên tai cô. “Anh không đói vì cơm. Đó là một khẩu vị cơ bản hơn anh cần được toại nguyện, và em biết đó, vợ yêu.”

Cô cứng người trong vòng tay anh, tay cô một lần nữa lại đẩy anh ra. Sao anh dám?

Người đàn ông ngạo mạn này khi cô mới chỉ biết chưa đầy 12 tiếng, đã ở trên giường của một người đàn bà khác! Cô chỉ định để anh đối mặt với thực tế, khi anh lùi lại, để có thể nhìn cô rõ hơn.

“Không chỉ vì Selina. Có gì đó khiến em buồn bực,” anh khẳng định, cuối cùng biết rằng cô không đáp trả như anh mong muốn. “Vậy, Helena, em có định nói với anh không?” Anh hỏi, gương mặt điển trai cứng lại trước sự dè dặt của cô.

Tập trung tất cả sức mạnh ý trí và cổ lờ đi bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô, cô ngang ngược nhìn anh, và lạnh lùng nói, “Em có thai rồi.”

Mắt anh sáng lên niềm vui chiến thắng, và điều đó, hơn hết, giúp cho Helen có sức mạnh nói tiếp, “Em cho là từ giờ trở đi, anh hãy giữ lấy một trong số những ả tình nhân để hài lòng những ham muốn cơ bản của anh. Theo như thỏa thuận của anh, em không phải phục tùng nữa.”

Phản ứng của Carlo trước lời tuyên bố của cô kỳ lạ ngoài sức tưởng tượng. Helen đã nghĩ anh sẽ giận dữ, thay vì thế, anh xoay người và bước ngang qua phòng, cuối cùng ngồi vào chiếc ghế Helen vừa mới ngồi. Anh đưa một tay lên mặt, và dùng ngón cái và ngón chỗ để xoa mắt. Đột nhiên anh trông thật mệt mỏi, dường như là kiệt sức hoàn toàn. Cô nhìn chăm chăm vào anh, nhận thấy những đường nét mệt mỏi hiện lên trên làn da nâu của anh, và khi tay anh bưng lấy mặt, cô đã bị mắc bẫy và nhìn thấy thái độ trong đôi mắt đen ấy.

Ngay lập tức cô nghĩ mình đã thấy nỗi đau phản chiếu ở đó. Hối hận tràn ngập trong lòng cô khi cô nhớ lại thông tin từ Stephano về tầm nhìn của Carlo. Cô tự nguyện tiến lên một bước. Cô đau đớn đến bên anh và cầu xin sự tha thứ của anh, nhưng khi cô di chuyển anh nói, nhanh chóng khiến cô tỉnh ngộ.

“Vậy đó là lý do anh ít được chào đón cõi mở,” Anh dài giọng mỉa mai. “Em có thai, ít nhất là em tưởng như vậy. Nói cho anh biết, chuyện đó đã được khẳng định chưa?”

“Tất nhiên vẫn chưa, nhưng em chậm mất ba tuần rồi.” Cô cũng mỉa mai nói. “Em khó có thể đi tới chỗ bác sĩ gia đình, như anh biết đó. Anh vẫn giữ hộ chiếu của em.” Cô hung hăng nói.

“Ngay bây giờ, bây giờ Helena, đừng phần khích như vậy.” Anh lười nhác dựa đầu lên chiếc ghế da dài, mĩa mai nhìn cơ thể thanh mảnh của cô. “Nếu những gì em nói là đúng, chuyện đó không thể tốt cho em đâu.”

“Tốt cho em sao!” Cô thốt lên.

Đó là tất cả những gì anh nói sao? Anh ngồi đó lạnh lùng như quả dưa chuột, không ít nhất bị xáo trộn nhờ sự khám phá của cô, và cô phải miễn cưỡng thừa nhận, cô phát cáu vì phản ứng của anh, hoặc một chút.

“Phần cuối câu tuyên bố của em làm anh thấy thích thú. Anh nên hiểu là em có thai, em tưởng em đã hoàn thành nhiệm vụ của mình trong cuộc thương lượng đúng không?” Anh hỏi.

“Đúng.”

“Anh hiểu rồi.” Đôi mắt nặng nề của anh nửa nhắm lại, che dấu cảm xúc. “Và nếu anh muốn thưởng thức.. của anh – em nói gì nhỉ? À đúng rồi, khẩu vị cơ bản của anh, anh nên làm với ai đó chứ không phải em, vợ của anh?”

“Hiểu rồi đó, anh thật sắc sảo,” cô vô ý trả lời, cố gắng dấu đi cảm giác thực sự.

Nghĩ đến việc anh ở cùng với một người đàn bà khác, máu trong mạch cô nguội lạnh, nhưng cô đã chọn con đường này, và phải theo nó tới cùng. Cô đã quá kiêu hãnh để có thể chia sẻ sự ủng hộ của anh.

“Em có chắc đó là điều em muốn không Helena?”

Không, không đó không phải là thứ cô muốn, từ ngữ gào thét trong đầu cô, nhưng cô không dám nói ra.

“Đúng. Đó chính xác là những gì tôi muốn.” Lời nói dối suýt tắc lại trong họng, và rồi anh lạnh lùng đáp.

“Cứ như vậy đi,” khiến miệng cô mở to sững sờ.

Chính là thế sao, không lời phản đối, mà lại là sự chấp nhận lạnh lùng. Cô đã mong đợi điều gì – một lời bày tỏ tình yêu bất tử, và chồng cô cầu xuống xin cô ban ơn sao? Một cơ hội với một Caterina nóng bỏng luôn sẵn sàng, cô cay đắng nghĩ.

Vậy là tất cả những gì bất ngờ khi Carlo ngồi dậy và di chuyển tới trước mặt cô. Cô biết cô nên quay người bước đi nhưng cô không thể dịch chuyển. Bàn tay to lớn của anh nhẹ nhàng đặt lên vai cô, cái chạm của anh khiến cơ thể cô run rẩy. Cô nhìn chăm chăm vào anh, không thể hiểu được cái nhìn đau đớn trong đôi mắt đen của anh.

“Chỉ một câu hỏi, cara.”

“Vâng?” Cô hỏi. “Gì vậy?”

“Hãy nói cho anh biết, người đàn bà mà anh nói chuyện trên điện thoại đã đi đâu rồi? Người đàn bà ở trên giường cùng anh đêm cuối cùng anh ở đây, và biến nó thành thiên đàng đâu rồi?”

Trái tim Helen vỡ ra trước những lời nói của anh, và những từ ngữ yêu thương dâng lên trong cổ họng cô, nhưng không hề được nói lên lời khi anh tiếp tục với giọng nói cứng nhắc, “Người đàn bà khiến anh phải làm việc 24 giờ mỗi ngày để có thể quay lại rồi chỉ biết rằng cô ấy đã biến mất,” anh gầm gừ, tất cả những gì dịu dàng đều biến mất khi tay anh bấm sâu vào cơ thể cô.

Cô bắt lực quay về phía anh, cái chạm và mùi hương của anh quyến rũ cô cho đến khi cô nhớ ra nỗi đau của đêm hôm trước. Cô thề sẽ không bao giờ như vậy nữa, rồi cúi xuống, thì thầm, “Tôi không hiểu anh đang nói gì,” rồi nhanh chóng đổi chủ đề, “Chúng ta nên nhanh lên nếu muốn thăm Selina.”

Carlo gần như đẩy cô ra khỏi anh, sự tức giận của anh đánh vào cô giống như một vụ nổ băng giá.

“Vậy thì hãy đi và thăm Selina,” anh kiêu kiêu. “Chúa ơi! Em “không hiểu,”” Anh mĩa mai lời nói lạnh lùng của cô. “Đó chính là rắc rối của em, Helena ạ, em chưa từng hiểu, không bao giờ muốn hiểu.”

Đôi mắt đen của anh đánh giá cô từ đầu tới chân, lột trần cô chỉ bằng một cái nhìn. “Chúa ơi, em phải có một cơ thể của một người đàn bà, và những ham muốn gợi cảm của người anh vì tôi đã biết rõ, nhưng lại có đầu óc của một đứa trẻ, Nếu em quyết định trưởng thành, hãy nói cho tôi biết. Tôi đã lãng phí đủ thời gian của tôi rồi.”

Cô nao núng trước tràng đả kích của anh, không thật sự hiểu lý do của anh, nhưng thấy tức giận vì bị gọi là đứa trẻ. Anh chắc chắn cô không phải như vậy, cô cay đắng nghĩ, và rồi tức giận đáp nhanh lại. “Thật đáng thương khi anh không đi đến kết luận ấy trước khi anh cưới tôi. Anh nên dính lấy Caterina. Rõ ràng cô ấy hợp với gu của anh hơn.”

Mỗi Carlo cong lên thành một nụ cười hiểu biết. “Có lẽ em đúng. Ít nhất Caterina là đàn bà một trăm phần trăm và không sợ khi thể hiện điều đó. Cũng không có hại gì nếu em học được vài bài học từ cô ấy,” anh mỉm cười nói ý kiến, trước khi quay người sải bước đến bên cửa.

Đột nhiên anh dừng lại nhìn Helen. “Helena, thêm một chuyện nữa. Em vẫn phải ngủ chung với anh.”

Mắt cô mở to sợ hãi. “Anh đang đùa à,” cô lắp bắp, kinh ngạc trước sự táo tợn của người đàn ông.

“Không phải chuyện đùa, vợ yêu ạ. Em đã biến tôi thành kẻ ngốc quá thường xuyên rồi, nhưng không bao giờ có chuyện đó nữa. Tôi sẽ không để Sophia bàn tán về việc vợ tôi rời khỏi giường tôi chỉ trong vài tuần đâu, hiểu chưa?” Anh hỏi giọng khác nghiệt.

“Có chuyện gì chứ Carlo, anh sợ mọi người nghi ngờ khả năng của anh sao?” Cô mỉm cười. “Ồ, quá tệ rồi, vì tôi sẽ không làm thế.”

“Ồ, nhưng em sẽ phải làm,” anh ngắt lời, di chuyển nhanh đứng gần bên cô, đôi mắt đen chiếu thẳng vào mắt cô. “Đừng lo lắng, tôi sẽ không đòi hỏi gì từ em đâu, tôi không nghĩ tôi có thể chịu nổi khi chạm vào em, vì cảm giác của tôi ngay lúc này. Còn nghi vấn về khả năng sinh con của tôi sao, sẽ không có chút nghi ngờ....” Anh xác lảo đưa tay sờ bụng cô. “Em đang chứng minh điều đó đó,” anh mỉm cười.

Cô đỏ bừng mặt trước lời nói của anh, không không thể ngừng run lên, khi anh đưa tay thấp xuống đùi cô, và rồi đẩy mạnh cô ra.

“Ồ, không, Helena. Tôi quá mệt với những trò của em rồi. Em đã dùng từ gì nhỉ?” Anh khẽ giọng mỉm cười, hoàn toàn biết cái chạm của anh tác động đến cô thế nào. “Nếu những ham muốn cơ bản của em cần được thỏa mãn, em sẽ phải quỳ gối xuống và cầu xin, và có lẽ tôi sẽ miễn cưỡng.” Và, anh quay gót bước ra ngoài đóng sầm cửa lại.

Helen biết ơn đồ người xuống chiếc ghế lớn, chân cô run rẩy. Anh đã bỏ đi, nhưng cô không thấy thoải mái. Cô đã nghĩ mình hiểu hết tâm trạng của anh, nhưng đây là một thứ khác lạ. Cô vẫn không thể hiểu được chính xác anh có ý gì, nhưng cô quá mệt mỏi để nghĩ tới.

Cô nên tự cổ vũ bản thân, cô đã khiến anh xa lánh mãi mãi từ lần này. Điều đó hiện lên trong mắt anh khi anh quay người bỏ đi, vậy tại sao cô chỉ cảm thấy sự tuyệt vọng chờ đợi lạnh lùng?

Sau đó, sau khi tắm và thay đồ, Helen ngồi xuống bàn ăn cùng Carlo, Sophia mang cà phê và sandwich đến, chú ý đến Carlo như thể anh đã đi ba tháng rồi, chứ không phải ba tuần.

Anh không cố gắng bắt chuyện, và khi Helen chủ động đề nghị đến giờ họ phải tới bệnh viện, cùng với cái nhìn khinh bỉ và sự đáp trả lạnh nhạt khiến thần kinh của cô kéo căng ra. Tội nghiệp Sophia, bạn rạn nứt bắt nên không biết có chuyện nghiêm trọng xảy ra giữa họ.

Aldo và Anna ở bệnh viện khi họ tới, và vui vẻ được gặp họ. Selina dường như khá hơn nhiều, mắt cô bé sáng lên khi nhận ra chú Carlo của em, và anh biến thành người bạn của cô bé, nụ cười ấm áp và dịu dàng, sự kiên nhẫn với những câu hỏi trẻ con dường như không hề biết mệt mỏi.

Aldo đưa họ tới câu bộ riêng tư dùng bữa tối, và đã đặt trước bàn ăn. Anna đã tốt hơn nhiều so với lần cuối Helen nhìn thấy cô ấy, và họ trò chuyện vui vẻ khi thức ăn được bưng lên. Không may, Carlo tiếp tục giữ thái độ lạnh lùng trước kia khiến Helen thất vọng, và bạn của họ sẽ sớm biết có chuyện xảy ra.

Khi buổi tối trôi đi, Carlo không hề bị làm phiền vì quá lịch sự. Mọi dấu hiệu Helen gửi đến anh đều bị mỉm cười đau đớn, và sau lời bình phẩm đặc biệt luẩn quẩn, cô không chịu nổi nữa, và xin phép vào phòng vệ sinh.

Ngay lập tức Anna bước theo cô, câu nói đầu tiên là, “Thôi nào Helen hãy nói cho chị biết có chuyện gì vậy?”

Helen hoảng sợ, mắt đầm lệ, và cô hoàn toàn ngã quỵ, khóc nức lên trên vai Anna, sợi giây kiềm chế cuối cùng của cô đã tan biến. Giữa những làn nước mắt cô kể lại toàn bộ câu chuyện với Anna, từ ngày đầu tiên cô gặp Carlo ở Rome. Phần nào như được chia sẻ nỗi đau với ai đó, và không khóc nữa, nhưng cô chưa chuẩn bị với phản ứng của Anna, lúc này đang phá lên cười.

“Ồ, Helen, em thật ngốc! Carlo sẽ không bao giờ kết hôn để trả thù, cha anh ấy có lẽ thế, nhưng Carlo sẽ không bao giờ. Chị biết anh ấy nhiều năm rồi và anh ấy là một doanh nhân giỏi giang, nhưng trái tim thật sự rất lãng mạn. Có chúa biets, em gái, anh ấy yêu em. Tình yêu ấy thể hiện trong đôi mắt anh ấy mỗi lần anh ấy nhìn em.”

Helen bất ngờ trước phản ứng của Anna, nhưng khi cô nghĩ đến nó cô thấy một hình ảnh sống động trong tâm trí cô một bông hồng đỏ trong một bình đựng cà phê, một chuyến bay trực thăng thỏa mãn niềm vui sướng của cô, một ngôi nhà anh đặt tên theo tên cô. Có lẽ Anna nói đúng. Tia hi vọng mờ nhạt đầu tiên lại làm tim cô vui sướng. Có thể nào Carlo yêu cô không?

Đầu tiên ở Rome cô đã hoàn toàn bị chinh phục bởi tình yêu của anh. Không phải La Rochefoucauld đã nói, “Khi ai đó yêu, anh ta sẽ nghi ngờ điều mà hầu hết người khác đều tin?” Cô nghĩ, đúng vậy.

Anna lại nói. “Hãy nhận lời khuyên từ một người phụ nữ đã kết hôn già cả này. Em yêu anh ấy phải không?”

Helen không thể chối cãi. “Ồ, vâng, em luôn yêu anh ấy.”

“Vậy hãy ra ngoài đó và nói cho anh ấy biết, trước khi đêm nay trôi qua.”

Thật không dễ dàng, và khi Helen nhớ ra Caterina, và thấy bản thân cô đang nói với Anna toàn bộ câu chuyện điện thoại đêm qua.

“Dù Caterina có làm gì trong căn hộ của Carlo đêm qua, Diego cũng sẽ làm cùng cô ấy. Hôm qua họ đã kết hôn, và có một bữa tiệc được sắp xếp tuần sau nên họ phải mượn căn hộ của Carlo. Em thật ngốc nghếch đó Helen! Carlo sẽ không biết bản thân anh ấy cần tới nó. Nếu em hỏi anh ấy, em sẽ biết có lẽ anh ấy ở lại trong khách sạn một đêm.”

Helen cảm thấy như thể một sức nặng khổng lồ không còn đè lên cô nữa, và một nụ cười vui sướng thuần khiết sáng lên trên mặt cô. “Anna, em rất vui khi nói chuyện với chị, em cảm thấy tốt hơn rồi. Em sẽ không bao giờ hết cảm ơn chị.”

“Đừng cảm ơn chị. Chỉ chắc chắn em hiểu rõ mọi chuyện về ông chồng của em. Nào hãy lau mặt đi, và quay lại trước khi những người đàn ông đó nghĩ chúng ta bỏ họ lại.”

Helen hạnh phúc nghe theo lời khuyên của Anna, và họ nhanh chóng quay lại bàn ăn.

Bất gặp ánh mắt Carlo nhìn cô, cô vui vẻ cười với anh, quyết tâm cố gắng và đặt mọi thứ vào đúng chỗ, nhưng anh lạnh lùng nhìn cô khinh bỉ, cô cực kỳ bối rối. Biết anh không phải không chung thủy ở cùng Caterina có lẽ khiến cô cảm thấy tốt hơn nhiều, nhưng cô gặp phải vấn đề làm sao thuyết phục Carlo rằng cô yêu anh, và hơn nữa, cố gắng thuyết phục anh yêu cô cũng không phải dễ dàng, đặc biệt sau chuyện chiều nay.

Tối nay khắp khiêng trôi qua và sự thoải mái cũng xuất hiện khi Carlo gợi ý nói rằng đã đêm rồi, lời biện hộ là anh mệt mỏi sau chuyến đi và anh biết họ sẽ hiểu. Chuyến về nhà hoàn toàn trong im lặng. Helen nhìn thật lâu vào người chồng cô, và thứ cô nhìn thấy trên gương mặt anh khiến cô mất hết hi vọng, vì tất cả những chú ý anh dành cho cô, có lẽ cô chỉ là một người lạ.

Theo anh vào biệt thự, cô đi thẳng lên lầu khi Carlo biến sự xem xét của anh trong câm lặng. Vào phòng ngủ, cô đá giày ra, và cởi váy ra, đi thẳng vào phòng tắm. Chỗ nước nóng từ vòi hoa sen làm dịu đi tâm trí rối loạn của cô, và dần dần đầu cô trống rỗng, tập trung vào quá khứ, như chưa từng có.

Từ ngày đầu tiên cô gặp Carlo cô đã yêu anh từ đầu tới chân. Từ nụ hôn đầu, cô đã sẵn lòng lên giường với anh, giáo dục đạo đức đã bị lãng quên dưới ngọn lửa nhục dục mà anh đã đánh thức trong cô. Nhớ lại cô có thể nhận ra rằng chính Carlo đã luôn luôn dừng việc làm tình của họ, trong khi cô hiếm khi bỏ tay ra khỏi người anh được. Anh đã khẳng khái họ cần kết hôn, và rằng anh phải có được sự cho phép của cha

cô. Chính Carlo muốn làm mọi thứ một cách chính xác, và anh đã chăm sóc cho cô để cho mọi thứ chậm lại khi chúng đe dọa nằm ngoài vòng kiểm soát.

Ngày cuối cùng, khi họ trần trụi ở hồ bơi, Helen đã cầu xin được hoàn toàn là của anh, và thậm chí anh đã ép được mình không thật sự lấy mất sự trinh trắng của cô. Cha cô về nhà khá sớm, và tổ giấc Carlo, khiến Helen bị sốc tới mức cô không có thời gian để kịp tiêu hóa. Tuần cuối cùng cô đã ở trên chuyến bay đầy cảm xúc, và khi cô nghe câu chuyện của cha, suy nghĩ duy nhất của cô là người đàn ông cô yêu hết mình đã lừa gạt cô.

Cô chưa từng băn khoăn về những gì cha cô nói, vì cô tin ông. Carlo không phải như cô nghĩ, và cô muốn mang nhớ lại sự giáo dục đạo đức của cô, và chìm đắm trong xấu hổ và tội lỗi. Ngược lại, cô có thể nhận ra cô đã sai đến mức nào. Không có tính yêu nào tồn tại mà không có niềm tin, mà cô không tin Carlo. Có lẽ ở cái tuổi 18 cô còn quá trẻ để nhận ra sự thật.

Carlo chưa từng nói dối cô. Hiểu rằng anh giàu có rõ ràng ở trước mắt cô. Những bộ quần áo đẹp của anh, những chuyến bay qua lại đất nước, những chiếc ô tô đắt tiền, nhẽ ra cô phải biết. Anh chắc chắn không hề che giấu sự giàu có của mình, và vì chuyện đính hôn của anh với Maria, chẳng có gì ngạc nhiên khi anh không nhắc tới chuyện đó. Đã nhiều năm trước khi và anh rõ ràng không nghĩ rằng nó quan trọng. Mỗi quan hệ với Maria chỉ là những người bạn cũ, và có vài lần Helen bắt gặp họ quá hăng say kể những câu chuyện gia đình. Anh tự do thừa nhận mối quan hệ của cha anh với việc hủy giấy phép lao động của cha cô, nhưng nói thêm rằng anh không làm thế và cũng không thể giúp gì.

Helen rên rỉ tự sỉ vả mình, tắt vòi nước, rồi quấn một chiếc khăn tắm lớn quanh cơ thể mềm mại, và bước vào phòng ngủ. Cô đã đáp trả sự trung thực của anh bằng cách chạy trốn. Dĩ nhiên anh nghĩ cô trẻ con. Anh đúng. Ít nhất cô nên lắng nghe lời giải thích của anh.

Mỉm cười gượng gạo với hình ảnh trong gương ở bàn trang điểm, cô tự hỏi sao mình có thể ngu ngốc tới vậy. Thậm chí tệ hơn nữa, gặp anh hai năm sau, cô vẫn cư xử trẻ con như trước kia, quyết tâm nghĩ xấu nhất cho anh. Anh đã tức giận, đúng, nhưng anh có lý do và sự thất bại của đêm tân hôn cũng là lỗi của riêng cô. Tất cả đã lập trình sẵn, sau đó hét vào anh giống như một bà bán cá.

Trừ đêm đầu tiên ra, anh không đối xử tệ với cô, thực tế là ngược lại. Khi họ làm tình anh là một bạn tình dịu dàng cẩn trọng, luôn chắc chắn khiến cô hài lòng trước anh, thậm chí cô còn cố làm khó anh như có thể.

Đêm hôm trước của họ, khi cuối cùng cô cũng không còn chống lại anh, chạm vào anh, yêu anh, thật sự tuyệt diệu. Họ đã trải qua một đêm sung sướng cùng nhau.

Ngày hôm sau, khi cô ngượng ngịu nhìn anh, sợ rằng anh dễ dàng cười nhạo sự đầu hàng của cô, anh đã làm cô ngạc nhiên khi là một người đàn ông ân cần quan tâm. Sự quan tâm của anh kéo dài mọi lúc khi anh đi xa. Nó vẫn hiện lên trong mắt anh khi anh bước vào phòng chiều hôm đó, và ôm lấy cô. Sau đó cô đã phá hủy mọi thứ bằng cách tuân theo cái cuộc thương lượng ngớ ngẩn giữa họ. từ chối anh, đơn giản vì caterina và cái miệng lưỡi xấu xa của cô ta.

Thở dài mệt mỏi Helen mở tủ quần áo ra. Thật vô dụng khi đổ lỗi cho Carlo, không phải Carlo đã đích thân nói cho cô biết rằng quý bà đó không phải tình nhân của anh sao? Và anh không nói dối. Nhưng cô thì tin người khác hơn tin anh. Chính cố là người tạo ra mớ lộn xộn này. Tin tưởng, tất cả chỉ có vậy, và cô lại không có chút nào cả. Tất cả những linh hồn đang tìm kiếm trên thế giới sẽ không làm rõ những điều đúng sai giữ cô và chồng cô. Chỉ có cô mới có thể làm một việc tích cực để chứng tỏ những điều đó, nhưng làm gì...

Mắt cô sáng lên khi thấy mảnh vải bông màu đỏ mà Carlo đưa cho cô. Cô có dám không..." Má cô đỏ lên trước suy nghĩ ấy và sau đó cô nhanh chóng cầm nó lên, trước khi thay đổi quyết định, và đặt nó trước mặt cô. Ô, sao lại không chứ? Cô chẳng có gì để mất ngoài niềm kiêu hãnh, và mọi thứ cần đạt được nếu Anna nói đúng và Carlo thật sự quan tâm đến cô.

Cô sẽ không đòi hỏi tình yêu ngay tức thì, nhưng chắc chắn sẽ có lúc nó đến. Có lẽ cô có thể thuyết phục Carlo rằng cô đủ trưởng thành cho anh. Anh đã gọi cô là đứa trẻ và nói với cô rằng cô không hiểu, và anh đã đúng. Giờ chỉ có cô mới có thể chứng minh được rằng cô đã trở thành một phụ nữ trưởng thành.

Helen ngắm mình trong gương và đỏ mặt y như màu của miếng vải cô đang mặc. Thắt chặt những cái dây nhỏ bé ở hông không giúp cải thiện hình ảnh của cô, chỉ kéo cho phía trước thấp hơn, nên cái dải đăng ten đẹp ấy không che được nụ hoa của cô. Hình chữ V khoét sâu tới tận rốn của cô mở ra tận đến khi cô kéo những cái dây lại với nhau thành một cuộn nhỏ giữa ngực. Điều đó cũng không giúp cải thiện hình ảnh gì, chỉ nhấn mạnh sự phân cách của cô. Cô buồn bã quay sang các phía, và suýt làm nó tuột ra.

Vết cắt ở các bên cho đến tận eo để lộ ra đường cong mềm mại của mông cô, và những cái dây lụa spaghetti ôm lấy vai cô, không có khả năng giúp gì. Nó còn gợi mở nhiều hơn là cô nghĩ, và tưởng tượng xem nó có tác dụng có thể nào không. Sau đó cô cười lớn. Không phải cô đã tìm ra một tác dụng cho nó sao?

Xoay người bước đôi chân trần qua phòng và ra chỗ những cánh cửa để mở dẫn ra hành lang. Dựa người vào lan can, cô thưởng thức vẻ đẹp tuyệt vời của đêm khuya. Chỉ có âm thanh của biển, và trăng sao làm bạn, cô lặng lẽ mỉm cười với chính mình, những rắc rối riêng không đáng kể của cô vẫn còn đó và yên bình trong đêm cuối tháng Chín. Cô không thấy lạnh, cơn gió nhẹ từ biển vuốt ve làn da nóng bỏng của cô, làm giảm bớt tất cả những căng thẳng.

Cô thật hạnh phúc. Đơn giản là vì cô yêu Carlo và sẽ nói với anh như vậy. Cô nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng phẳng và tự hỏi. Đứa con cô đang lớn dần lên trong đó, an toàn và được yêu thương. Cô cười to, đột nhiên thấy cực kỳ tự tin, âm thanh hạnh phúc vang lên trong đêm. Đó là con của họ, cô mới ngốc nghếch làm sao khi nghĩ rằng cô thậm chí có thể rời bỏ con.

“Hãy nói cho anh biết, có chuyện gì vui đến vậy?” Một giọng trầm đầy thách thức vang lên.

11. Chương 11

Helen chậm chậm quay người lại. Cô cảm nhận thấy mình như ngừng thở khi nhìn Carlo. Anh đang đứng chỗ cánh cửa sổ để mở, ánh đèn từ trong phòng đăng sau làm nổi bật cơ thể to lớn của anh. Khi mắt cô quen dần với bóng tối, cô nhận ra anh quấn chiếc khăn tắm ngắn và anh xuất hiện có phần đen hơn và đáng sợ. Cô bước một bước về phía anh.

“Carlo,” cô nói, sau đó dừng lại, nhìn vào vẻ mặt băng giá của anh, khiến cô lạnh cả sống lưng.

“Hãy nói cho anh biết, Helena, em đang cố làm gì thế? Muốn bị viêm phổi sao? Chắc là ngủ cùng giường với anh không phải tệ như thế chứ?” Anh mĩa mai, đôi mắt đen lướt qua cơ thể gần như trần truồng của cô.

“Ồ, không, không, không!” Cô hét lên, sao anh có thể nghĩ đến một điều như vậy khi điều đối lập mới là sự thật chứ?

Di chuyển đến trước mặt anh, cô dừng cảm nhìn vào gương mặt khó khăn của anh, “E-m chỉ - em muốn nghĩ là,” cô lắp bắp không nói hết câu.

Giữ lấy cánh tay anh, Carlo khó khăn đẩy cô vào phòng ngủ, rồi nói, “Vì quyền lợi của đứa trẻ chưa chào đời, anh cho rằng em nên nghĩ về tương lai ở trong nhà, đặc biệt nếu em định đi ra ngoài với cơ thể nửa trần truồng thế này.” Anh theo cô vào trong nhà.

Chuyện không xảy ra như cô lên kế hoạch, và cô cố gắng lần cuối cùng, quay người lại và chạm vào anh khi anh bước qua cô, tay cô nắm lấy dây áo của anh. Anh dừng lại khi đang đỡ bước, và đầu tiên nhìn xuống tay cô, rồi lại nhìn lên gương mặt cô.

“Em đã muốn gì sao?” Anh hỏi giọng ngọt xớt, ánh mắt gợi ý nhìn xuống ngực cô, cái rõ ràng đã hiện ra dưới sự che phủ mong manh của mảnh lụa.

Tay anh chậm chậm nâng lên, và anh dùng một ngón tay cẩn thận lướt lên đường viền của dải lụa đỏ. Phản ứng của Helen ngay tức thì và không thể kiểm soát được, ngực cô cứng lại, những nụ hoa căng cứng đề lên chỗ vải mềm mại ấy. Cô nhìn lên anh, đôi mắt lấp lánh trên gương mặt đỏ bừng. Cô không biết anh đang

nghĩ gì, và ảnh hưởng của sự gần gũi của anh, ý thức tức thì cô cảm nhận trong sự hiện diện của anh, đã nhanh chóng vượt ra khỏi vòng kiểm soát.

Một tiếng thở dài nhỏ thoát ra từ cô, và bỏ sang một bên tất cả sự kiềm chế, cô khàn khàn đáp lời anh, “Vâng, em muốn có anh.”

Carlo trượt ngón tay xuống dưới chỗ hõm giữa hai bên ngực cô, và nhẹ nhàng kéo mạnh, “Vâng, đó chính là mục đích của việc này.” Môi anh cứng lại đầy mỉa mai. “Chiều nay em không thể chịu nổi khi anh chạm vào em. Anh nhớ là có thứ gì đó làm hài lòng bản năng cơ bản hơn ở đâu đó. Hãy nói xem, điều gì khiến em thay đổi quyết định?” Anh lạnh lùng hỏi.

Anh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô, và trong giây lát cô nghĩ tới việc chạy trốn, nhưng cô đã làm việc đó quá thường xuyên trong quá khứ. Những ngón tay của anh cứng rắn chạm vào miếng vải mềm của chiếc áo tắm của anh, những đốt tay đỏ lên chạm vào mái tóc mềm mượt trên ngực anh, tạo ra cảm giác sung sướng bất ngờ lên tận cánh tay. Điều này chỉ là một phần của sự thật. Điều cô nói bây giờ có thể ảnh hưởng đến cả cuộc đời cô, và biết được điều đó khiến giọng nói cô run rẩy.

“Chiều nay em em tức giận. Em ngủ không được tốt,” là điều gần nhất cô có thể làm để đề cập tới Caterina, “và khi nhận ra mình mang thai, và cộng với việc anh về nhà muộn, em đã không nghĩ đúng.”

Ngón tay anh lười biếng tháo bỏ quả cầu đồ khi cô nói, và cô thở gấp khi tay anh chạm rãi bao phủ lấy hai bên ngực đang cương cứng của cô, khum lấy chúng trong lòng bàn tay, miếng vải vô ý trượt xuống tới tận eo cô.

“Em xin lỗi, em không có ý như những gì em đã nói,” cô nói rõ, trước khi run rẩy tiến về phía anh, tay cô luồn xuống dưới áo tắm của anh, vuốt ve ngược lên trên bờ vai rộng của anh, yêu thích cảm giác trên cơ thể trần của anh.

Ngẩng đầu lên, ánh sáng từ cái đèn bàn chiếu sáng cả gương mặt đáng yêu của cô, cô nhanh chóng chớp mắt, ngạc nhiên, khi Carlo đẩy cô ra xa. Cố gắng của cô để quyến rũ anh không mang lại nhiều thành công, nếu ánh mắt dữ tợn của anh là thứ cần phải vượt qua.

“Vâng, anh sẽ cần nói Ok, và đưa em vào giường của anh. Đó có phải là kịch bản của em không?” Anh hỏi mỉa mai, không hề bị ảnh hưởng bởi cơ thể người phụ nữ nửa trần đứng trước anh, trong khi người Helen đang run rẩy. Cô vẫn không thể từ bỏ ngay bây giờ.

“Vâng, xin anh,” cô khàn tiếng thì thầm, ép người về phía anh, môi cô vuốt ve cổ anh.

“Tại sao?” anh vặn lại.

Helen có thể cảm nhận được sự căng thẳng trong người anh, và cô lấp đầy khoảng trống giữa họ. Rướn người lên áp vào cơ thể bất khuất của anh, cô thì thầm dưới làn da anh, “Vì em yêu anh. Em nghĩ em luôn yêu anh.”

Và cùng với câu nói thú nhận, cô trượt cánh tay vòng lấy cổ anh, vùi đầu trong vai anh, sợ phải nhìn anh, kinh ngạc trước sự táo tợn của mình.

Đầu cô bị kéo giật lại, bàn tay còn lại của Carlo rời khỏi ngực cô, rồi ôm chặt lấy eo cô.

“Em có biết em đang nói gì hay đây lại là một trò của em hả?” Anh thẳng thắn hỏi.

Dù câu nói của anh nghe thật lạnh lùng, Helen có thể cảm nhận được cơ thể anh đang bị khuấy động bên cô, và hứng khởi tràn ngập tâm trí cô. Chính vì thế anh có thể nhìn vào đôi mắt xanh lấp lánh nhìn vào anh. Không còn ngại ngùng, cô đột nhiên có được tất cả các giác quan của người phụ nữ, trên chóc. Cô đưa môi hôn lên yết hầu của anh, lưỡi cô gắn chặt xuống chỗ nhịp đập ở cổ anh, và cô trả lời ngọt ngào, “Không thêm một trò nào cả, Carlo ạ. Em yêu anh.”

Ngón tay cô luồn vào mái tóc sẫm đen, gấp gáp giữ lấy đầu anh. “Em muốn anh, ở trong em, ở cạnh em, ở trên em, bất cứ cách gì em có thể có được anh,” cô trả lời, nắm chặt lấy anh, sẵn lòng giúp Carlo nhận ra sự thật trong câu nói ấy. Cánh tay anh siết chặt quanh người cô, ép chặt chúng với nhau từ vai đến đùi. Cô bắn khoả quan sát thái độ khiến cái miệng cứng rắn của anh mềm ra, hình thành một nụ cười nhỏ. Cô háo hức đưa môi chạm vào môi anh, và miệng anh mở ra vui vẻ chào đón môi cô. Lưỡi cô đi vào khám phá

những chỗ tối ẩm ướt tận cùng của miệng anh, và sau đó Carlo tỉnh té hoán đổi vị trí, người đi quyền rũ thành người bị quyền rũ, khi những nụ hôn cháy bỏng kéo dài vô tận.

Helen hào hứng vuốt ve mái tóc đen của anh trong lúc nhịp tim cô tăng lên y như một con tàu cao tốc, khi cô đau đớn quần quai bên dưới anh, muốn anh nhiều hơn nữa. Ít nhất họ cũng đã lùi lại, để thở.

Carlo, mắt anh sáng lên tia chiến thắng, nói, “Anh nghĩ em sẽ chỉ cho anh thấy một phần tình yêu mà em đã đề cập tới, cara,” và bế Helen lên, anh đưa cô đến bên giường ngủ, đặt cô nằm xuống và cười bỏ miếng vải đỏ chỉ với một độc tác nhanh gọn.

Sau đó, nhanh chóng cởi áo tắm, anh tham gia cùng cô. Khi anh quỳ xuống bên người cô, đôi bàn tay mạnh mẽ nhẹ nhàng di chuyển xuống cơ thể cô, giống như nhà điêu khắc đang đúc khuôn mẫu của cô, kéo dài bên hông và đùi, những ngón tay dài ấn xuống, vuốt ve, rồi chậm rãi đi ngược trở lại để khum lấy đôi bông đào đầy đặn của cô, ngón tay cái tinh nghịch trêu đùa những nụ hoa sẫm màu dựng đứng lên.

Helen nhắm mắt, hít thở thật sâu, khi cơn sóng xúc cảm tràn qua người cô. Giọng của Carlo khàn khàn, “Vậy hãy chỉ cho anh thấy, hãy chạm vào anh đi,” đôi tay anh nắm chặt tay cô bên giường, chờ đợi, và mặt cô vội mở ra. Cô đã quên là cô định quyền rũ anh.

Một nụ cười tinh nghịch xuất hiện trên đôi môi đầy đặn của cô, và nhướn người lên, cô đẩy Carlo nằm xuống bên cạnh cô. Dùng một tay giữ thăng bằng, cô để ánh mắt lướt đi trên cơ thể trần trụi sáng lóa trước khi cô nói.

“Chắc chắn rồi, cara,” cô dài giọng. “Anh muốn em bắt đầu từ đâu nào?” cô hỏi, để cánh tay còn lại vuốt ve ngực anh theo đường chỗ lông mềm mại đến rốn anh, và thấp hơn tới chỗ lông sáng lên trên hai bên đùi cơ bắp.

Cúi đầu xuống, ngực cô chạm vào ngực anh, cô nhẹ nhàng đưa một tay chạm vào cái núm vú đàn ông cứng rắn của anh, trong khi những ngón tay chậm rãi bên đùi anh để đi vào chỗ lông dày hơn của hạ bộ anh. Cô cảm nhận được cơ bắp anh cứng lại khi anh cố kiểm soát bản thân, và ngừng đầu lên cô cười hiểu biết nhìn anh. Một tiếng cười khúc khích vang lên từ người cô.

Trước tiếng cười của cô, Carlo đã thua. “Ồ, Chúa ơi!” Anh rên rỉ. “Em đang làm anh phát điên đó Helena!”

Suy nghĩ thật sự tỉnh táo cuối cùng của cô là, anh không cần bị quyền rũ nhiều như vậy. Sau đó cánh tay của Carlo vòng quanh người anh, và trong một giây vị trí của họ đã đảo lộn. Cô nhìn thấy ham muốn trần trụi tận sâu trong đôi mắt đen của anh trước khi miệng anh chiếm lấy miệng cô, quên đi tất cả mọi thứ trừ những khoái cảm mà nụ hôn của anh đánh thức trong cô. Cô đã mất hết kiểm soát, môi cô dính chặt lấy môi anh, trong khi tay cô thích thú dạo quanh mọi múi cơ và gân của lưng anh. Hơi nóng bỏng chiếm lấy họ khi cả hai đang khám phá, moi móc, chìm đắm trong bữa tiệc cực kỳ gợi tình của tình yêu.

Miệng Carlo hút lấy cái đầu cương cứng của ngực cô, và ngón tay dài của anh trêu đùa giữa hai đùi cô bằng ý định chết người. Helen chẳng cố che dấu phản ứng của mình. Chân cô đạp dữ dội trên giường, khi tay cô trượt xuống hông anh, ngón tay cô đào sâu vào cơ thể anh.

“Xin anh, Carlo, bây giờ, ngay bây giờ...” Cô rên rỉ.

Cô đang chết đuối trong dòng cảm xúc, mọi đầu dây thần kinh như đang trên đồng lửa, ẩm ướt và rộn ràng vì anh, nên tiếng “không” của Carlo bị xóa nhòa, nhưng sự chậm trễ của anh đã làm được. Cô ngậy đại mở mắt ra, không thể tin rằng anh có thể dừng lại lúc này. Mái tóc đen của anh ướt vì mồ hôi, xõa xuống lông mày, xương gò má của anh đỏ lên xạm ửng, làm tăng lên những đường nét cương nghị trên gương mặt.

“Trước khi anh chiếm em anh muốn lời hứa của em,” anh thở hổn hển. “Mọi điều em thề trong nhà thờ em phải giữ lời. Không có một cuộc thương lượng ngu ngốc nào nữa.” Giọng khàn khàn, anh yêu cầu. “Hãy nói đi Helena, hoặc anh sẽ rời khỏi cái giường này mãi mãi.”

Helen có thể cảm nhận được sự căng thẳng như đá trong cơ thể anh, và dù niềm đam mê sáng lên trước đôi mắt xanh khổng lồ của cô, trong một thoáng cô nhận ra sự tổn thương trên gương mặt của Carlo. Tim cô gào thét vì anh, người đàn ông cực kì đẹp trai nam tính này, chồng cô, vẫn không tin lời thề tình yêu của cô.

“Em hứa, Carlo, em xin thề.” Giữ chặt lấy đầu anh, sẵn lòng khiến anh tin cô, cô lại nói với anh, “Em yêu anh, chỉ mình anh thôi và luôn yêu anh.”

Đôi mắt đen của anh sáng lên trước câu nói ấy của anh, và cơ thể khổng lồ của anh run rẩy khi anh vào trong cô, làm đầy cô, hoàn toàn chiếm hữu cô. “Cuối cùng, cuối cùng,” anh rên rỉ, giọng nói trầm hơn vì đam mê. “Anh đã đợi quá lâu...”

Sau đó không còn câu nói nào nữa, chỉ có hai cơ thể gắn chặt vào nhau, mồ hôi túa ra, dịch chuyển theo giai điệu nguyên thủy của đạo đức, cho tới khi họ đạt đến cao trào cuối cùng, đỉnh điểm của sự đồng nhất hoàn hảo, thể hiện tình yêu dành cho nhau bằng cơn lũ tan chảy của đam mê.

“Dio! Anh mới yêu em làm sao!” (Dio = God đó các bạn). Carlo thở thật sâu, cố hít thở khi anh vỗ vụn trên người Helen. Nhưng cô khó có thể nghe được lời anh nói, khi được thỏa mãn và gần như bất tỉnh, cô chìm sâu vào giấc ngủ.

Helen thức dậy vào sáng hôm sau mơ hồ nhận ra rằng cô đã nằm trong vòng tay Carlo suốt cả đêm. Cô ngồi dậy, cẩn thận không đánh thức anh, tay anh đặt lên bụng cô. Cô chậm chậm mở mắt nhìn lên thân hình đang ngủ của anh, hân hoan có được cơ hội ngắm anh mà anh không biết.

Thi thoảng trong suốt đêm chắc hẳn anh có đắp chăn lên người họ, nhưng nó không che được đùi anh. Cái ngực lớn của anh từ từ nhô lên hạ xuống theo từng hơi thở. Trong giấc ngủ phần nào những đường nét góc cạnh của mặt anh hiện lên mềm mại hơn. Những sợi lông đen bao phủ trên ngực anh giống như của một đứa bé. Helen cong người chạm vào anh, một sợi chỉ vô hình kéo mạnh vào cảm xúc yêu đương mãnh liệt của cô, và cô không thể kháng cự lại sức quyến rũ kỳ lạ của cái vật cương cứng của anh.

Cô nhẹ nhàng cúi đầu và đặt môi lên hõm cổ của anh.

“Hmm, anh nên được đánh thức như vậy vào mỗi buổi sáng.”

Helen lùi lại, bối rối thấy Carlo đã thức dậy, mắt anh lấp lánh niềm vui, và cô đổ tới tận chân tóc, khi anh cười to.

“Ồ, helena, em đang định làm gì anh thế? Đêm qua em là một cô nàng hào phóng trong vòng tay anh, và sáng nay em đổ mặt y như một cô học trò. Vậy Helena thật sự sẽ đứng lên đúng không?” Anh nhẹ nhàng trêu đùa cô.

Cố gắng kìm chế sắc mặt của mình, Helen vui vẻ đáp lại, “Ồ, nếu anh thả em ra, em sẽ làm thế?”

Tay Carlo siết chặt lấy cô, và một tay khác tiến tới đẩy mớ tóc rối ra đằng sau.

“à, không Helena, anh sẽ không bao giờ để em đi lúc này. Không phải sau đêm qua. Anh đã cảnh cáo em rồi đó,” anh nhắc cô nhớ, kéo cô xuống và hôn lên môi cô. Cô run rẩy trước sự động chạm của anh, di chuyển không ngừng cạnh anh khi cô mơ hồ nhớ ra điều gì đó.

“Không từ chối. Em là của anh vô điều kiện phải không?” Anh hỏi giọng ngọt ngào, dấu hiệu nghi ngờ trần tục nhất.

“Vâng, vâng,” cô nói, ký ức về việc làm tình không thể quên, và chính thế. Anh đã nói anh yêu cô, nhưng trong trạng thái mơ màng, cô không chắc lắm.

“Đêm qua, Carlo, khi chúng ta... ồ, lúc anh...” Cô dừng lại, không biết hỏi anh thế nào.

“Nói tiếp đi em yêu, em muốn biết điều gì?” Carlo khuyến khích, tay anh nhẹ nhàng khum lấy ngực cô, ngón tay cái dẹt vào trêu đùa đỉnh hồng. Phản ứng của cô ngay tức thì, và cô vội vã nắm lấy tay anh, giữ lấy ngón tay đang tìm kiếm của anh.

“Nếu anh tiếp tục làm thế em sẽ không thể hỏi được gì,” cô nói như ngừng thở. Sau đó cô thành thật nói tiếp, “Đêm qua, Carlo... có đúng anh đã nói anh yêu em?”

“Em không nhớ sao?” Anh cười, tay anh thoát khỏi tay cô và trượt xuống bụng cô.

“Em nghĩ em nhớ, nhưng lúc đó em không nghe rõ anh đã nói gì,” cô thừa nhận.

“Làm sao em có thể nghi ngờ rằng anh yêu em, Helena?” Carlo đáp lại, đưa tay lên, mu bàn tay đưa sang một bên đầu cô, buộc cô nhìn thẳng anh, “Anh đã yêu em nhiều năm rồi, cara, chắc chắn em biết điều đó.”

“Không, em nghĩ anh hận em, hoặc tốt nhất là đang lợi dụng em,” cô thì thào, bất ngờ với thái độ trong mắt anh.

“Chúa ơi! Em chắc là người duy nhất không biết điều đó. Anh nghĩ anh đã biểu hiện rất rõ ràng rồi.” Và, kéo đầu cô xuống, anh dùng môi anh lướt nhẹ lên môi cô, nhẹ nhàng nói. “Anh yêu em, Helena, bằng tất cả hơi thở mà anh có,” và một lúc lâu sau vẫn chỉ có sự im lặng, cho tới khi Helen thở dài, phá vỡ nụ hôn và đẩy anh ra.

Thật quá dễ dàng để quên rằng tất cả điều đó xảy ra trong sự nghi ngờ của tình yêu cô dành cho anh, nhưng có nhiều thứ cô thật sự không hiểu. Họ phải nói chuyện, xóa bỏ tất cả những bóng ma trước khi họ có thể hạnh phúc hoàn toàn. “Ồ Rome, Carlo, tại sao...?”

Anh ngắt lời cô, “Tuần ở Rome là thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời anh,” anh thổ lộ, tăng áp lực lên đầu cô bằng một tay kéo cô xuống, ý định của anh khá rõ ràng.

“Đúng, nhưng Carlo-“

“Ok, em đúng, chúng ta cần nói chuyện, nhưng anh có thể nghĩ tới những điều tốt hơn.” Anh cười gian trá, kéo cô xuống bên người anh để cô nằm trong vòng tay anh, đầu cô gối lên vai anh.

“Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, anh không thể tin vào sự may mắn của mình. Em là niềm ao ước của anh, có mọi thứ mà anh muốn có ở một người phụ nữ nhưng không nghĩ là mình sẽ tìm thấy. Khi em đồng ý lấy anh thì giấc mơ thành sự thật. Anh mới ngốc làm sao, anh thật sự nghĩ có quan hệ với Maria là một món quà. Chỉ khi gặp cha em anh mới nhận ra anh thật sai lầm. Anh không thể tin khi ông bắt đầu nổi điên về sự giàu có của anh, đạo đức, hay thiếu chúng và sự trả thù. Anh muốn cười cho tới khi anh nhìn thấy gương mặt em và nhận ra em đang bắt đầu tin ông. Sau đó ước mơ của anh trở thành cơn ác mộng.” Tay anh ôm chặt lấy Helen.

Cô có thể cảm nhận được sự căng thẳng trong anh, và tay cô vuốt ve ngực anh để xoa dịu. Cô có thể cảm thấy nỗi đau của anh như nỗi đau của cô.

“Ồ, Carlo, em yêu anh từ ngày đầu tiên gặp anh, và mọi thứ quá hoàn hảo. Nhưng khi cha em đến vào ngày cuối cùng và quá tức giận, nói ra tất cả những gì khủng khiếp về anh, em đã quá sốc, em – em không biết phải nghĩ gì,” cô nói vấp khi vội vã giải thích, “và anh không thèm chối bỏ bất cứ điều gì,” cô thở dài, quay đầu lại nhìn vào đôi mắt đen của anh.

“Anh không nói gì,” anh chậm rãi đáp lại, “vì anh hoàn toàn điên người. Anh không hề nghĩ rằng cha em sẽ phản đối. Hãy gọi anh là kẻ kiêu ngạo nếu em thích, nhưng quá khứ đã kết thúc và đã thực hiện được những gì anh quan tâm, và anh tự phụ nghĩ rằng cha em cũng sẽ cảm nhận thế, và chào đón anh với tư cách là con rể. Nhưng anh biết anh gặp rắc rối thực sự khi ông đề cập tới việc hủy giấy phép lao động của ông. Nhìn vào mắt em khiến anh lạnh sống lưng. Khi em chạy trốn, anh muốn đuổi theo, nhưng lại nghĩ rằng tốt hơn là thuyết phục cha em trước. Anh thử mọi cách có thể để khiến ông tin rằng anh chân thành yêu em, Helena. Maria quay lại và anh nghĩ cô ấy sẽ giúp anh, nhưng thực tế, cô ấy nhìn cha em rồi chạy vào nhà cùng đứa bé. Chúa ơi, Helena!” anh rên rỉ, siết chặt vòng tay ôm lấy cô. “Anh đã làm mọi thứ thiếu nước quỳ xuống cầu xin người đàn ông ấy, và anh nhận ra hoàn toàn vô dụng, hận thù giữa hai gia đình chúng ta quá lớn, và tính chiếm hữu của ông với em cũng quá lớn.”

Helen khuấy động không ngừng bên cơ thể ấm áp của anh. “Anh nói đúng, nhưng có lý do cho sự chiếm hữu của ông,” cô nói khẽ, và rúc vào vai anh, cô nói cho anh biết câu chuyện của bà, và kết luận mà cô rút ra, khi cô xem xét thái độ của cha dưới cách nhìn của bà nội về ông.

Phản ứng của Carlo không giống như cô mong đợi, và cô ngồi dậy bên giường hơi đau lòng khi anh cười lớn.

“Con quỷ già! Chúa ơi, anh ước anh biết điều này lúc đó. Ông sẽ không từ chối anh. Tại sao thái độ bề trên của ông ấy có thể làm ra điều đó?”

“Carlo!” Cô thốt lên. “Đó là tổng tiền đó, anh sẽ không làm thế đâu!” nhưng, nhìn thấy anh nằm thẳng ra, tay cho ra phía sau đầu, cô có thể nhận thấy đôi mắt nheo lại của anh có nghĩa rằng anh thật sự có ý

đó. “Anh thật sự khá tàn nhẫn đó, chồng của em,” cô chọc anh, không thích cảm giác cay đắng cô nhận ra trong anh.

“Khi là là điều anh muốn, anh sẽ tàn nhẫn, nhưng đêm đó thật vô dụng cho bất cứ một câu nói tốt đẹp hơn nào,” anh khịt mũi kinh tởm. “Thậm chí em người đàn bà cho là yêu anh còn không tin anh,” anh nói thẳng, nhìn cô giận hờn.

Helen đau lòng nghĩ, quá khứ vẫn còn gây đau đớn, và quỳ xuống trên giường, không chạm vào anh, cô cố sắp xếp suy nghĩ của anh. “Em đáng ra phải tin anh, giờ em đã biết điều đó. Nhưng lúc đó em chỉ có thể nghĩ rằng anh chưa từng nói với em điều đó, và em thật ngu ngốc khi không nhận ra anh là một người đàn ông giàu có. Em có thể nhận thấy điều đó không quan trọng, và nó hiện rõ trước mắt nhưng em vẫn như đui mù. Em thấy thật xấu hổ vì hành vi của mình. Em nghĩ rằng đó là điều tồi tệ nhất. Thấy cha em lại biến em thành một cô học trò, và em không thể phá bỏ cuộc sống đã bị định sẵn bởi ông ngay tức thì. Em đột ngột nhận ra rằng em biết anh quá ít, và em đã cư xử bừa bãi tới mức nào. Em chìm đắm trong tội lỗi, tất cả những cảnh báo nghiêm trọng của các nữ tu về tội lỗi của cơ thể lại chạy về nhấn chìm em... Em quá trẻ, Carlo, mọi việc xảy đến quá nhanh.” Cô không nói nữa, đợi cho anh hiểu. “Em rất xin lỗi đã khiến anh đau lòng,” cô thì thầm, khi đột nhiên nghĩ tới vụ tai nạn của anh.

“Anh không đau lòng nhiều bằng giận dữ. Sự tự tôn của anh bị phá tan vào đêm đó. Anh chưa từng cầu xin bất cứ điều gì trước đó, và anh không thích cảm giác ấy. Anh rời khỏi biệt thự nhà em với cơn thịnh nộ cao chót vót, và lúc anh tỉnh dậy ở bệnh viện anh vẫn còn tức giận. Một vài cái xương sườn bị gãy và một vết mổ không đau bằng một nửa việc mất em. Anh cay đắng căm hận cách em biến anh thành một gã si tình, và đó chính là cảm giác của anh trong 24 giờ rời xa em.” Cái nhìn của anh toàn mỉa mai, và anh tiến tới nhẹ nhàng vuốt tóc cô, nói thêm. “Và, dần bà vẫn làm thế. Nào xuống đây đi,” anh khàn giọng nói.

Nhưng Helen không chuẩn bị để mọi chuyện dừng ở điểm đó. “Carlo, em biết chuyện với mắt anh. Stephano đã nói cho em biết.” Nước tràn đầy đôi mắt xanh đáng yêu của cô khi cô nhìn xuống phía anh. “Anh thích bay, và giờ anh không được bay và tất cả là lỗi của em.”

“Stephano thật nhiều chuyện. Không có gì đâu – đừng khóc,” anh dịu dàng nói, đưa tay lên, và đưa ngón tay dài vuốt nước mắt rơi xuống má cô. “Anh thật sự không để tâm. Anh thích cái cách em khiến anh bay lên nhiều lắm,” anh nói trôi chảy, kéo cô xuống cạnh anh.

Một lúc sau họ lặng yên nằm trong vòng tay nhau. Tim áp vào nhau, tay dịu dàng vuốt ve, không phải vì đam mê, mà vì sự thân mật dễ cảm nhận của những người yêu nhau, niềm vui sướng vì biết được tình yêu họ tuyên bố dành cho nhau.

“Carlo, tại sao anh đợi em hai năm liền? Nếu anh thật sự yêu em, sao anh không đến Anh?” Helen cuối cùng cũng hỏi được câu hỏi đã dằn xé cô nhiều tuần.

Carlo rên rỉ lật ngửa cô ra, và dựa vào người cô, chống khuỷu tay bên cạnh đầu cô, anh mỉm cười ác ý với cô.

“Em quyết tâm nói chuyện, anh biết, khi anh có thể nghĩ đến những việc tốt hơn để thực hiện,” anh phát biểu lắc đầu, hối tiếc một cách giễu cợt.

“Làm ơn, Carlo, em không muốn có thêm hiểu lầm nào nữa.”

Dù đôi đôi mắt của anh tỳ lên đôi mắt cô khiến cô tự hỏi liệu cô có thể ép mình lắng nghe đủ lâu được không! Carlo thở dài, chấp nhận rằng có quá nhiều việc cần phải làm rõ giữa họ, họ trượt xuống nằm cạnh cô.

“Ồ, trước tiên, như anh nói, anh rất tức giận, và vào lúc Stephano tới bệnh viện hôm thứ Hai, anh tuyệt vọng muốn gặp em. Anh đến biệt thự tất nhiên biết được rằng em đã rời khỏi đó. Nỗi đau đó..,” anh dẫn chứng, gần như nói với chính mình.

Helen ngần ngại trước câu nói của anh, nghĩ đến việc anh nằm viện khiến cô kinh hãi.

“Vào cuối tuần anh quay lại Silicy, định để cấy ghép, và dù cơ thể phục hồi nhanh, tâm trí của anh không như vậy. Ngay khi anh gặp Robert anh có được địa chỉ của em ở Anh từ cậu ấy.” Helen nhìn anh ngăm cô, cái nhìn xuyên thấu của anh đạt tới tận tâm hồn cô.

“Tại sao em không trả lời thư của anh Helena?” anh hỏi.

Cô choáng váng trước câu hỏi của anh và sự cay đắng hiển hiện trong giọng nói. “Bức thư nào?” cô ngạc nhiên.

“Đừng dối anh, Helena, đó là một thứ giống như thư ghi lại đó,” anh mỉm cười, sự giấu giếm lúc trước quay trở lại. “Anh đã kiểm tra thấy nó được chuyển tới nhà em.” Một bàn tay tóm lấy vai cô, ngón tay anh bấm sâu vào da thịt mềm mại của cô.

“Carlo, làm ơn, anh đang làm em đau đó!”

Nếu anh nghe thấy cô nói anh không có biểu hiện gì mà vẫn tiếp tục như cô chưa từng nói gì. “Chúa ơi, Helena, em không biết em đã làm gì với anh đâu! Anh dốc hết tâm tư vào lá thư đó. Sau đó anh đợi, nhiều ngày rồi thành nhiều tuần, tuần rồi qua tháng, và cái nào cũng dài hơn cái cuối cùng. Anh không thể tin nổi em vô tâm đến thế. Anh nghĩ điều tồi tệ nhất có thể xảy đến là nhận được bức thư ngắn gọn từ chối, nhưng lại không nghe được tin tức gì còn ác độc hơn... anh không thể làm việc, anh không thể ngủ, mỗi sáng thức dậy anh tự nói với mình, hôm nay mình sẽ nhận được tin của cô ấy, nhưng chuyện đó chưa từng xảy ra tới tận khi cuối cùng hi vọng cũng hóa thành niềm cay đắng. Anh nghĩ đến việc đến Anh, và lại bỏ qua sự tự tôn, nhưng lúc đó cha anh bị tai biến và anh không thể bỏ ông. Vì chúa, Helena, sao em không trả lời anh?” Anh hỏi. Đôi mắt nâu khá sâu của anh tối lại vì nỗi đau kéo dài, và khi Helen bắt lực nhìn anh, cô không biết phải nói gì.

“Em – em không nhận được bức thư nào cả Carlo. Em thề đó.” Vuốt ve cái cằm cứng lại bằng một bàn tay mềm mại, sẵn lòng thuyết phục anh, cô nói thêm. “nếu em nhận được, em sẽ trả lời, thật đó, Carlo. Em không biết chuyện gì đã xảy ra với nó. Anh phải tin em,” cô van nài. “Em đi học đại học hai tuần sau khi trở về nhà. Em đã kể với em rằng em đi lại hàng ngày. Em rời khỏi nhà lúc 7h sáng và không nhìn thấy bức thư nào cả. Có lẽ nó lẫn ở đâu đó trong nhà,” cô kết luận, giọng cô ấp úng vì cô lơ mơ nhận ra có lẽ cha cô đã giấu nó đi.

Carlo nhìn sâu vào đôi mắt xanh to tròn của cô, và anh biết cô đang nói sự thật. “Lại là cha em, Helena.” Anh chỉ rõ.

“Có lẽ thế. Ông nói sau khi rời Rome tên anh không bao giờ được nhắc tới, và nó không được nhắc đến,” cô lặng lẽ thú nhận.

“Anh nên đoán ra.” Carlo thở dài, và kéo cô lại gần cơ thể đàn ông của anh hơn, hôn cô với tình yêu dữ dội, nói lỏng cơ thể bên cô và anh đã làm thế. Helen dính chặt lấy anh, tay cô vòng quanh cổ anh, đáp trả nụ hôn của anh bằng sự nhiệt thành tương đương, dù cho giữa họ họ có thể xóa đi những kỷ ức cay đắng của hai năm đã qua. Cuối cùng Carlo ngẩng đầu lên.

“Em biết không anh gọi điện cho Maria. Sau đó vào dịp Năm Mới. Cô ấy nói anh biết hãy cho em thời gian. Cô ấy nói cô ấy sẽ thử và mang em đến Silicy vào mùa hè, vậy nên anh chuẩn bị chờ đợi. Nhưng sau cái chết của Carlo, khi Maria và em đều không xuất hiện tại đám tang, anh bay tới anh. Anh định nói chuyện với em, cố gắng thuyết phục em rằng chúng ta hợp nhau tới mức nào.”

Helen uốn cong ngón tay yêu chiều vuốt mái tóc đen mượt của anh. “Em ước anh làm vậy Carlo. Em đã cố làm theo lời cha và không nghĩ tới anh, nhưng em nghĩ tận sâu trong trái tim em em luôn biết rằng em đã yêu anh, em nghĩ em hi vọng anh sẽ đến tìm em. Điều gì đã ngăn anh lại?”

“Không có gì ngăn cản anh. Anh đến vào ngày đám tang của cha em.” Anh thích cô có hành động cứng rắn như vậy. “Thật khó để yêu cầu em nghe anh nói phải không?”

Cô có thể hiểu ý của anh, cô buồn bã nghĩ. “Em vẫn ước anh làm vậy.”

“Có lẽ anh nên làm thế, thậm chí sau đó, trừ khi anh nhìn thấy em bước vào nhà với một người đàn ông.” Giọng nói của anh cứng lại khi nói tiếp, “Tay anh ta giữ lấy em, và anh phát điên lên vì ghen tuông, cùng với tức giận vì bị biến thành thằng hề lần nữa.”

“Anh không có gì phải lo! Người đàn ông đó là Joe, ông ấy coi em như con gái,” Helen giải thích.

Carlo mỉm cười nhanh, trước khi nói tiếp. “Ồ, anh quay lại đây ngay, quyết tâm cố quên em, và với tất cả áp lực sau cái chết của Roberto, chuyện đáng nhẽ trở nên dễ dàng, nhưng không phải vậy. Cuối cùng, vào

năm mới, Stephano quyết định giữ lấy anh. Cậu ấy nghĩ anh cần thời gian giải trí, nên cậu ta sắp xếp một bộ tứ. Chúa ơi, không ngờ nó lại trở thành một thảm họa.”

Helen điếng người trước câu nói của anh. “Có nhiều đàn bà ở đó sao?” Cô không thể không hỏi, thậm chí suy nghĩ ấy khiến cô đau lòng.

“Ghen sao em yêu?” Carlo hỏi, mắt anh sáng lên niềm vui chiến thắng nam tính và sau đó anh cố ý nói thêm, “Em không có lý do để ghen tuông. Anh đã đưa người đàn bà đó lên giường, sau đó không có gì cả. Anh chưa từng thấy bối rối như vậy trong đời. Nếu sau đó anh nhìn thấy em, anh sẽ giết em mất. Hai năm trời anh đã sống độc thân, rồi em có được khá nhiều thứ để làm.” Và cúi thấp đầu xuống, anh nhẹ nhàng đưa môi vuốt ve môi cô.

“Em thật sự xin lỗi, Carlo.” Cô hoàn toàn bất ngờ rằng cô có thể gây ảnh hưởng lớn như vậy cho bản tính đàn ông đầy vinh quang của anh, và cô không thể nén lại nụ cười hài lòng trên gương mặt.

“Đúng, em thấy nó rồi,” anh mĩa mai. “Sau chương đó, anh nghĩ anh điên thật rồi, và rồi đó cũng là lúc anh lên kế hoạch cho mình. Anh làm hợp đồng mua căn nhà này, và thuê văn phòng thám tử kiểm tra xem em đang làm gì. Rồi anh mua lại Carston và sắp xếp để Stephano với những chỉ dẫn nghiêm khắc thuê em làm việc,” anh nói tiếp, hạnh phúc nói thêm, “Và nó hoạt động như bị bỏ bùa.”

“Ồ, Carlo,” Helen thốt lên, cười, “và em nghĩ tất cả chỉ để trả thù.”

“Ồ, Helena,” anh mĩa mai, “em thật sự nghĩ anh làm tới như vậy chỉ vì một cuộc trả thù sao? Đừng giả vờ là em không biết anh đã làm gì với em,” và để chứng minh câu nói của anh, anh gọi cảm chạm vào cô, để cô không thể nghi ngờ câu nói của anh. Sau đó miệng anh khóa chặt miệng cô, lưỡi anh đòi hỏi lối vào.

Helen ngay tức thì cảm thấy bùng cháy vì anh, nhưng cô quyết tâm đưa tay lên, đẩy anh ra. Có một điều gì đó cô cần phải biết. “Trong đêm tân hôn của chúng ta, Carlo, tại sao anh lại nói anh đã đợi em sáu năm rồi?” Lúc đó nó khiến cô đau lòng và giờ vẫn làm cô lo lắng. “Sáu năm trước anh còn không biết em, anh đã đính hôn với Maria.”

Carlo lặn khỏi người cô, và chống một cánh tay lên ngạc nhiên nhìn xuống cô. “Vậy đó là nguyên nhân em lạnh lùng với anh à! Chúa ơi, Helen, làm sao em có thể mù quáng như vậy? Hãy nói cho anh biết, em có nhận ra cái vịnh này không?”

Tất nhiên cô nghĩ tới người lạ trên bãi biển này lần cuối cùng cô đến Silicy cùng với cha.

“Đó là anh, người đàn ông trên bãi biển,” cô thì thầm.

“Đúng, chính là anh. Em nhìn thấy em khỏa thân như một đứa bé, chạy dọc theo đê chắn sóng giống như nữ thần biển tóc vàng. Em ở dưới đây khảo sát vùng đất để chọn mua, và anh không thể tin vào mắt mình khi em xuất hiện. Anh nghĩ anh đang nằm mơ. Anh đã nhìn thấy em một lúc lâu, sợ không dám cử động, tận tới khi anh không thể cưỡng lại mong muốn nói chuyện với em, nhưng ngay lúc đó em bỏ chạy. Tất nhiên anh mua mảnh đất này, và nhiều năm liền em là điều kỳ diệu của anh. Anh không thể tin vào vận may của mình khi gặp em ở Rome cùng với Maria,” anh nói nhấn mạnh.

“Anh nhận ra em sau chừng ấy thời gian sao?”

“Helena, anh sẽ biết liệu em có mù, điếc hoặc câm hay không, em là một nửa khác của anh.” Khéo léo đưa một cái đùi cơ bắp vào giữa hai chân cô, giữ chặt cô xuống giường, anh nói tiếp giọng khàn khàn, “Dù anh phải thừa nhận anh thích nhìn thấy em.” Trong lúc cánh tay còn lại của anh lưỡi biếng vuốt ve ngực cô, một ngón tay dài ấn vào chỗ đỉnh nhạy cảm, anh nghiên cứu cơ thể khỏa thân ánh lên sắc vàng của cô bằng niềm đam mê tôn kính.

Cơ thể Helen tức thì đáp ứng lại cái chạm của anh, nhưng vẫn có một hay hai điều cô muốn biết. “Làm ơn, Carlo.” Cô tóm lấy tay anh bằng bàn tay nhỏ hơn nhiều, “tại sao anh quá giận dữ với em khi chúng ta lấy nhau?” Cô hỏi gần như không dám thở.

“Mmmm?” Anh cúi đầu xuống, thì thầm, “đó là gì nhỉ?” khi anh bao phủ gương mặt và cổ cô bằng những nụ hôn nóng bỏng, tay anh vui thú trượt xuống khum lấy mông cô.

“Carlo!” Cô rít lên, khi lưỡi anh nghịch cái đỉnh cứng của ngực cô. “Làm ơn đi, em muốn biết.”

“Chúa ơi, đàn bà, em đúng là không tưởng,” anh giải thích, ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào cô, nhưng ánh sáng trong đôi mắt nâu của anh nói cho cô biết anh không có ý đó. “Đó là lý do anh tức giận.”

“Đó là gì?” Cô hỏi, bối rối.

“Chính là sự bướng bỉnh của em đó. Chắc em là người đàn bà bướng nhất trong vũ trụ,” anh lên tiếng.

Đôi mắt xanh của Helen mở to. “Em không phải!” cô phẫn nộ tuyên bố. “Em chỉ muốn biết...”

Carlo xen ngang. “OK, anh cho là anh nợ em một lời giải thích. Anh tức giận – cay đắng thậm chí đó là bởi vì em khiến anh trở nên nhu nhược – không phải, em dường như nghĩ rằng bởi vì anh chỉ trả thù. Điều thú vị là, anh chỉ đính hôn với Maria một tuần trước khi anh nhìn thấy em lần đầu tiên. Thực tế anh thấy nhẹ lòng khi cô ấy chạy trốn cùng cha em. Anh biết từ lâu rằng anh sẽ không bao giờ lấy cô ấy.”

“Carlo. Anh thật đáng chết.”

“Không ngắt lời anh nữa, người đàn bà của anh, hoặc anh sẽ không nói gì nữa,” và cùng với tiếng thở dài phóng đại anh nói tiếp, “trong suốt thời gian chúng ta xa cách, tận sâu trong tim anh biết chắc là em yêu anh. Anh tự nhủ em chỉ mới 18 tuổi và em cần thời gian, nhưng anh không hề nghi ngờ việc cuối cùng em sẽ là của anh. Đó là lý do anh đồng ý với cuộc thương lượng ngõ ngắc của em khá dễ dàng. Anh cho là một khi chúng ta đã lấy nhau, và anh đã có được em trên giường, tất cả rắc rối sẽ kết thúc. Chỉ là mọi việc không giống như vậy.” Carlo cười nhắc nhó, nhớ lại. “Anh có thể khiến em đáp lại, thực tế là vậy, nhưng em luôn giữ lại thứ gì đó, và anh muốn nhiều hơn nữa, có mọi thứ, thực tế anh càng có được em nhiều bao nhiêu anh lại càng tức giận khi em từ chối đưa ra hoàn toàn.”

Helen đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt ve đôi vai rộng của anh, biết anh chỉ muốn nói gì, và Carlo cười nhìn cô thấu hiểu.

“Anh chắc chắn vai anh sẽ được đánh dấu mãi mãi, em quá quyết tâm chống lại anh, thậm chí dù có đôi lúc anh chắc em sẽ hiểu được.”

Cô biết anh muốn nói gì, và hầu như cô đã như vậy vài ngày đầu, trừ việc thấy anh và Caterina ở cùng nhau gần cô lại.

“Vào đêm tiệc tùng ở nhà Caterina em hoàn toàn tuyệt vọng,” Helen cứng người trong vòng tay của anh khi đề cập tới người đàn bà khác, chỉ vì cô đã nghĩ về cô ta. Tay cô bỏ qua một bên, và Carlo cảm nhận được phản ứng của anh.

“Anh đã nói với em rồi, Helena, cô ấy chẳng có ý nghĩa gì với anh, ngoài việc là bà góa phụ của người bạn thân của anh.”

“Nhưng anh đã nói với cô ấy về việc kết hôn của chúng ta,” helen không thể không nói. “Ngày thứ hai đầu tiên khi anh gặp em cô ấy nói em là người vợ Silicy ngoan ngoãn – y như những từ anh đã dùng.”

Carlo lùi lại và gầm lên. “Vậy điều đó là thứ khiến em tức giận sao. Ôi, Helena, anh chưa bao giờ nhắc tới em với Caterina, nhưng phản ứng đó chỉ là một câu nói đùa giữa những người bạn của anh. Em biết cha anh mà – ôi nhiều năm liền ông cứ nói với anh là phải tìm được một người vợ Silicy ngoan ngoãn, và mọi người đều biết điều đó. Chỉ là trùng hợp đơn thuần khi Caterina dùng những từ ấy thôi.”

Nhưng cô vẫn chưa hài lòng. “Anh đã nói với em rằng đó là điều anh muốn lúc em vừa đến đây.”

“Helena, anh đã nói và làm rất nhiều thứ, có một vài việc anh không thấy tự hào gì, nhưng anh đã quyết tâm có được em mà anh không biết anh nói gì trong suốt nửa thời gian đó. Em đã ảnh hưởng tới anh,” anh nhẹ nhàng nói, xoa mũi, trước khi nói tiếp. “Anh biết đêm tân hôn của chúng ta là một thảm họa, và sáng hôm sau anh thật nóng tính. Anh không làm em đau chứ?” Anh hỏi, khá muộn, cô không thể không nghĩ.

“Không, không phải mặt thể xác, nhưng tự tôn của em tan nát. Em căm ghét cái cách anh có thể khiến cơ thể em phản ứng lại anh.”

“Anh có thể, đúng không nhỉ, cara?” Anh dài giọng cười giống như con mèo Cheshire (mèo Cheshire là nhân vật hoạt hình có nụ cười hình trăng lưỡi liềm trong truyện Cuộc phiêu lưu của Alice vào xứ sở thần tiên),

tay anh vòng sang vuốt ve phía trong đùi cô, và Helen biết rằng nói chuyện này trên giường không phải là ý tưởng hay nhất trong thế giới này.

“Carlo...” cô cánh cáo, tóm lấy bàn tay đang lớn vồn của anh.

“Được rồi, Helena. Nghiêm túc thì, sáng thứ Bảy hôm đó là điều không thể tránh khỏi, anh nghĩ thế. Nó diễn ra như một điều phần chấn, anh để hết cả cơn giận và cay đắng anh giữ trong lòng trong suốt thời gian quá dài. Anh chọn bông hồng màu đỏ và thể anh sẽ lại chiếm được tình yêu của em, và anh nghĩ anh đang thành công. Tất cả nằm trong dự kiến. Vào thứ Hai khi anh khiến em lại lúc em rõ ràng có hứng thú, anh cực kỳ hạnh phúc. Anh định tắm cho em trong đồng quạ, một buổi tối lãng mạn dành cho hai ta, và sau đó anh sẽ thú nhận anh yêu em nhiều thế nào.” Ánh mắt đen của anh khi nói nói cho cô biết đó là sự thật. Cô đưa một cánh tay mảnh mai lên, nhẹ nhàng đi dọc theo đường viền của lông mày anh.

“Carlo, anh có được cái nhìn màu nâu mượt như nhung,” cô khẽ thì thầm.

“Ồ, Helena, nó luôn ở đó vì em. Chỉ là em quá mù quáng không thấy thôi,” anh nói ngọt ngào.

“Em xin lỗi vì đã nghi ngờ anh,” cô thì thầm.

“Vậy em nên như thế, quý bà. Anh có thể bóp cổ em đêm đó,” anh chỉ ra, thái độ kiêu ngạo cố hữu của anh quay lại. “Với đàn ông Silicy, kính trọng là tất cả. Anh không nghĩ anh lại bị xúc phạm đến thế khi em bước ra khỏi cửa hàng đó,” anh cười nói.

“Làm sao mà chỉ một vài từ ngữ không cẩn thận có thể gây ra rắc rối như vậy chứ?” anh rên rỉ nói thêm, “nhưng sau đó, thì nghe người khác nói chính là căn nguyên của tất cả những rắc rối của chúng ta,” và anh chửi thề cay đắng, “Thật lãng phí, sự lãng phí đâm máu trong suốt hai năm trời!”

Helen hoàn toàn đồng ý, và ôm chặt lấy anh trong tình yêu kết hợp với tình yêu của riêng anh khi anh đẩy cô xuống đệm với nhiệt độ cháy bỏng của cơ thể anh và nhu cầu bức thiết trong nụ hôn của anh. Khi cuối cùng anh cho phép cô thở, Helen không thể kháng cự lại một câu hỏi nữa, dù cô biết câu trả lời. “Anh thật sự sẽ cướp đi Andrea sao?” Cô thì thầm khi anh định hôn cô nữa.

Cô cảm nhận được sự rút lui của anh thậm chí cơ thể anh không hề cử động, và ngay lập tức thấy xấu hổ vì đã hỏi anh.

“Làm sao em có thể tin tưởng anh sẽ hại một người quá nhỏ và quá gần gũi với em Helena? Em vẫn không hiểu anh thêm chút nào sao?” Anh buồn bã hỏi, nhưng trước khi cô kịp nói, anh nói tiếp, “anh tuyệt vọng, và anh lợi dụng điều duy nhất anh có thể nghĩ tới để giữ lấy em, nhưng anh thề anh sẽ không bao giờ làm thế. Em phải tin anh.”

Đôi mắt đen của Carlo bùng cháy trong mắt cô, sẵn lòng để cô nhận thấy sự thật trong câu nói của anh. “Anh không tự hào về những gì mình đã làm, cara. Anh thấy hổ hèn vì cách anh đối xử với em. Em tha thứ cho anh nhé? Thật sự tha thứ cho anh đúng không?” Anh hỏi giọng run nhẹ mà không thể che giấu.

Tim Helen phồng lên trong ngực, tràn đầy tình yêu dành cho người đàn ông này, người chồng tự tôn ngạo mạn của cô, thậm chí sau đêm ân ái hôm qua của họ, anh vẫn không chắc về tình yêu của cô.

“Ồ, vâng, vâng, Carlo. Em chưa từng thật sự tin rằng anh sẽ khiến Andrea đau khổ.” Và lúc cô nói ra điều đó cô nhận ra đó là sự thật. “Trong tiềm thức, em nghĩ rằng em rất vui vì cái cớ ở cùng với anh. Em yêu anh, em luôn yêu, và sẽ luôn yêu anh, dù em lạc lối một thời gian,” cô ngọt xót thú nhận với anh, cảm xúc nghẹt thở trong cô.

Nếu cô nghĩ rằng câu nói của cô cuối cùng cũng thuyết phục được anh, cô đã sai, cô nhận ra anh chủ tâm quan sát cô, sự dè dặt rõ ràng trong thái độ của anh.

“Nếu đó là sự thật, Helena, vậy tại sao? Tại sao hôm qua khi anh trở về nhà, anh đã gặp sự thờ ơ lạnh lùng như vậy? Em không thể nhận ra chuyện đó đau đớn thế nào. Thứ duy nhất khiến anh tỉnh táo giải quyết mớ lộn xộn cách em nửa bán cầu là nghĩ tới việc về nhà với tất cả những điều khác biệt giữa chúng ta được giải quyết. Hôm qua anh gần từ bỏ khi em nói cho anh biết em muốn làm theo cái hợp đồng vô lý đó.” Nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng bằng phẳng của cô, anh hỏi. “Có phải nghĩ tới việc có con của anh khiến em sợ tới vậy không?”

Nét nhăn nhó lo lắng trên gương mặt đẹp trai của anh và sự quan tâm ẩn trong câu nói của anh khiến Helen thấy hổ thẹn. Sao cô có thể khiến anh nghĩ như vậy? “Không, Carlo à. Không, em muốn có con của anh – con của chúng ta” cô nhanh chóng sửa lại. “Em dùng nó như cái cớ, em xấu hổ khi phải thừa nhận, đó là vì Caterina,” cô thì thầm, quay đầu sang một bên, không thể chịu được sự giám sát của anh.

Nhưng anh không định để cô rút lui dễ dàng thế, anh giữ lấy cằm của cô và quay cô lại nhìn anh.

“Người đàn bà đó đã làm điều chết tiệt gì vậy?” Anh giận dữ hỏi, và Helen không còn lựa chọn nào ngoài thú nhận sự ngu ngốc của cô.

“Em gọi điện tới căn hộ của anh vào tối thứ Sáu và cô ấy trả lời điện thoại. Em biết em sai rồi, Anna đã nói em nghe tối qua rằng Caterina và Diego đã lấy nhau, nhưng lúc đó em nghĩ...”

Giọng cô mờ đi, để anh không còn nghi ngờ gì đến chính xác những gì cô đã nghĩ.

“Anh đã nói với em rồi, cô ấy chẳng là gì với anh. Anh cho họ mượn căn hộ ở Rome trước khi anh biết anh sẽ về nhà đêm đó. Những lần khác anh gặp cô ấy đơn giản để thuyết phục cô ấy bán cổ phần của Roberto của bến du thuyền. Như thế đã đủ rõ ràng chưa, mia sposa.” Anh lại mỉa mai.

“Ôi, Carlo, em xin lỗi vì nghi ngờ anh, thật sự em như vậy, và em hứa sẽ không bao giờ thế nữa,” cô thì, tình yêu sáng lên trong đôi mắt xanh to tròn của cô, nói cho anh biết mọi điều anh cần biết.

“Tốt. Em nên như thế, nhưng anh thấy vui,” anh tuyên bố, đôi mắt đen lấp lánh sự hài lòng độc ác. “Anh thích nghĩ đến việc em ghen tuông. Có Chúa mới biết, anh đau đớn đủ rồi!” Và lần người trở lại, anh kéo Helen lên trên người anh.

“Giờ chúng ta có thể tiếp tục việc quan trọng trong khi làm tình?” Anh hỏi khêu gợi, miệng anh cọ cọ vào cổ cô.

“Nhưng tại sao anh muốn bến du thuyền?”

“Em không tin chuyện này đâu, nó không thể đời? Anh đã dùng hai năm để sống độc thân để làm, quý bà ạ,” anh rên rỉ thất vọng.

Nằm trên người anh, Helen hiểu rõ điều kiện của anh, và đùa giỡn di chuyển môi cô lên chiếc đùi cứng của anh, hạ thấp đầu xuống, và thì thầm, “Em hứa không có câu hỏi nào nữa.” Và tay anh vòng qua em cô. Và anh định kéo dài nụ hôn, cô nói thêm, “sau khi anh trả lời.”

“Em hãy hứa, đây là câu hỏi cuối cùng – không thêm gì nữa?”

“Em hứa,” Helen trịnh trọng trả lời.

“Tốt. Nhớ khi anh nói anh không nghĩ là em ở đây cho tới tháng mười hai không? Ồ, đó là bởi vì anh bận rộn làm việc với nhiều cổ phần kinh doanh. Anh định chỉ làm việc ở Palermo, vậy anh có thể dành nhiều thời gian hơn cho em. Anh vừa mới ký một số hợp đồng khai thác dầu mỏ, anh có thể cạnh tranh dễ dàng ở đây hoặc một nơi nào khác, cùng với đường biển, khi Palermo là cảng dầu mỏ, và bến du thuyền hoạt động rất tốt. Cha anh nói đúng, anh neo du thuyền ở đây hầu như mọi lúc, anh anh còn muốn đóng chúng. Giờ em hài lòng rồi chứ?” Anh hỏi, vòng tay qua đầu cô, giữ mặt cô cách mặt anh có vài cm.

“Điều đó thật tuyệt, Carlo! Em ghét nghĩ đến việc anh ở xa nhiều tuần mà không có em,” Helen cười mở thừa nhận.

Carlo, đôi mắt đen của anh nhảy múa hét lên, “Finalmente!” (cuối cùng) và kéo cô nằm thẳng ra, toàn bộ sức nặng của anh đè lên cô. “Cuối cùng,” anh rên rỉ, giống như một người đàn ông đói khát cuối cùng được nhận độ anh, miệng anh tìm kiếm miệng cô.

Cô sẵn lòng từ bỏ bản thân để nhận lấy sự kì diệu của nụ hôn của cô. Cuối cùng họ cũng hoàn toàn an toàn trong tình yêu dành cho nhau. Tay cô nắm chặt lấy vai anh, vuốt ve cái lưng cơ bắp của anh trong trạng thái ngây ngất về cảm xúc. Họ dính chặt lấy nhau, hôn, vuốt ve và thì thầm những lời yêu thương, trong cuộc tác tráng để cho đi. Tim họ đập chung một nhịp, và Helen nghĩ cô chưa từng nghe thấy âm thanh nào tuyệt vời đến thế.

Sau đó đột nhiên cô cứng lại, tay cô đẩy vào ngực của Carlo thay vì vuốt ve.

“Carlo, ai đó đang sắp mạnh,” cô nói nhỏ, mắt cô nhìn dán vào cánh cửa sổ phòng ngủ vẫn để mở.

Anh ngẩng đầu lên, thái độ ghê tởm hiện lên trên gương mặt đỏ bừng của anh, và anh rên rỉ vì thất vọng quá nam tính.

Helen phá lên cười. “Suyt... Nghe xem,” cô nói lấp bắp. Carlo quay đầu hướng ra phía cửa sổ để mở, và sau khi đủ chắc chắn, có một tiếng gõ đều đặn.

“Ôi Trời! anh không thể tin nổi, lại bị bắt gặp rồi,” anh thốt lên, và quay đầu lại, cười lớn.

“Gì thế?”

“Anh quên mất – trên đường về nhà ngày hôm qua, anh dừng lại ở nhà một người bạn cũ, và sắp xếp gặp để cậu ta tới vào sáng nay, và khắc tên phía ngoài là tên em.”

Vậy đó là lý do anh về muộn hôm qua sao, Helen thầm nghĩ, và cười toe toét với anh, cô vui vẻ nói, “Và câu hỏi tiếp theo của anh đã được trả lời.”

Họ lại lao vào vòng tay nhau, lăn lộn trên giường, rung người lên vì tròng cười.

Một nụ cười cay đắng ngọt ngào hiện lên trên gương mặt nhăn nheo của người đàn ông lớn tuổi ở ngoài hành lang khi tiếng cười vang lên trong không khí buổi sáng tĩnh lặng. Ông ấy sẽ trẻ hơn 20 tuổi, hay thậm chí mười tuổi phải không? Ông nghĩ, khi ông chăm rãi đục vào phiến đá, “Biệt thự Helena”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dark-desiring>